

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Morrell, David\Rambo 2
- Rozkaz.pdb

PDB Name: David_Morell-RAMBO_II_-_ROZKAZ
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID MORRELL

RAMBO II. - ROZKAZ

ČÁST I.

V kamenolomu

1.

Naplňen hlubokým uspokojením a dokonale smířen s pocitem nekonečnosti těchto okamžiků máchl Rambo těžkým perlikem někde ve výši ramen. Nehleděl na jeho tíži, vychutnával požitek, jak přesná a dokonalá je jeho dráha, když kladivo zvedal nad hlavu. A pak ze všech sil udeřil. Mířil přesně, aby kovový hrot zasáhl maximální silou fascinující, krásnou - dá-li se to vůbec říct - bílou skálu.

Každý pohyb kladiva nahoru a dolů, každý dopad špice na skálu se do ní zapisoval stále čitelněji. Alespoň on to tak viděl. A čím hlouběji vnikal kovový klín do skály, tím prudčeji odlétaly její kousky. Jako náplň šrapnelu se rozstříkávaly úlomky kamene.

Volnost. Když ho přepadla tato myšlenka, bezděčně zkoprněl a snažil se ji zaplašit.

Ne.

Zatřásl hlavou.

Nesměl už myslet na volnost, na svobodu.

Nesměl myslet vůbec na nic.

Jen dělat.

Kapka potu - jedna z mnoha, které se mu řinuly z čela - se odpoutala, padala bleskurychle a potom se rozstříkla - podobně jako krátce předtím kámen - na drobnou tříšť. A ta drobná tříšť potu v úpalu slunce v něm zase vzbuzovala nežádoucí vzpomínky.

Na šrapnely, na rakety, odpalované z vrtulníku. Na talířové miny a granáty, v džungli obestřené výkřiky, zalité krví.

Nepřemýšlet.

Když chceš přemýšlet, raději dělej! Zabořil špičák do dalšího balvanu. Znovu zvedl perlik nad hlavu a v divokém soustředění udeřil.

A znovu.

A znovu! A...! Široko daleko, kolem dokola zazníval tentýž řinčivý, kovový zvuk, odrážel se od vysokých stěn lomu a vracel se v tisíceré ozvěně.

Vzduch se rozechvíval nad skalami, rozpálenými sluncem. Muži v rozedraných vězeňských mundúrech, důkladně propocených, každý na zádech s vyznačeným písmenem P, nesmazatelným, aby každý věděl, že je Prisoner, vězeň, každý sám se svým těžkým kladivem v sobě zadržoval dech, když mumlal vyčerpaně: A znovu a ještě jednou! až konečně podlehl další balvan úderům železného klínu.

Ale všichni neznali tohle tajemství, napadlo Ramba. V noci reptali, přeli se o svých osudech, proklínali tvrdý, namáhavý život.

Nevěděli, že tady neplatí pravidla běžného života. Nic.

Jenom přežít. Myslet každý den jen sám na sebe. Také bolest mohla mít přímo zázračné účinky. Musí se ovšem přijímat, tak jak je třeba. Může být i užitečná, když dokáže vypudit z myšlenek vzpomínky na minulost a bláhové představy o budoucnosti a upřít vše jenom na přítomnost, i když ji právě v tomto okamžiku poznamenává bolest.

Bolavými svaly odhazoval Rambo s kamením co nejdál své chvilkové snění. Okamžiky, v nichž se mu pletly dohromady pušky nebo 30/60 Springfieldky, jimiž jakoby byl zase na okamžik vyzbrojen. Viděl je v duchu před sebou jako ve skutečnosti, skoro je cítil v dlani.

"Hlouposti, tímhle se nenech mást, hochu." Někdy, když mu pohled padl na kladivo, kmitající mu ve výši ramen a všiml si svých napjatých, vystupujících svalů, paží, převázaných provazci žil, musel si vybavit ono násilí, onu minulost, která ho přivedla do těchto míst. Sem. Ten policajt, jo, Teasle si říkal. Proč mu vlastně ten zkurvysyn nedal tehdy pokoj? A bůhví z jakého koutku duše se z podvědomí vynořila otázka: A proč ne ty jemu! Já jsem byl v právu.

Jednat? Chtěl jsem dělat jen to, co jsem chtěl. A především v zemi, za niž jsem bojoval, nasazoval život. Musíš dodat, že jsi na něho asi zapůsobil poněkud divným dojmem. Protože jsem spal v lese? Protože jsem se pár dní neholil a neměl jsem ten správný účes, jaký by se mu líbil? Nikdy jsem nikomu nic neudělal. Neměl nejmenší důvod k tomu svému trapnému vyptávání. Ale mohl jsi mu přece všechno pár slovy vysvětlit. A musíš uznat, že jsi opravdu vypadal jako tulák. Navíc - neměl jsi přece vůbec práci. Jen si to přiznej! A co jsem měl asi dělat? K čemu mě trénovali? Naučili mně jenom jedno a to také dovedu. Ve Vietnamu mě vyzbrojili zbraněmi za několik milionů. Lítal jsem vrtulníkem. A co jsem měl dělat potom? Hlídače na parkovišti? Ježíši! Vztekle nechal dopadnout kladivo na povrch balvanu. Teasle. Nedal mi pokoj. Uvěznil mě. Prikázal svým mužům, aby mě oholili. Připomnělo mi to onoho Severovietnamce, který na mne vytáhl nůž a nechal mi tyhle suvenýry na prsou a na zádech. (Pohlédl na své jizvy). A tak ses přestal ovládat. Jenom jsem se bránil! Násilím jsi utekl z vězení a v horách jsi těm policajtům udělal pravé peklo. Neměli nejmenší šanci. Všechno jsi tam zničil, to městečko jsi doslova vypálil. A už vůbec mlčíš o tom, co jsi způsobil těm strážníkům. A teď... V Rambovi se začala vařit krev. Klid onoho okamžiku, kdy rezignovaně pracoval, byl pryč. Teď s divokým vztekem uchopil perličky. Nemohl myslet na nic jiného, než na ničení. Jenže tentokrát byl v jiných skalách. Teď platil tvrdě za onu válku, v níž bojoval. Pro niž ho trénovali. A pak si mnuli ruce uspokojením, když se ho konečně rozhodli poslat do Vietnamu. Jak je mohlo jenom napadnout, že on by měl na všechno jen tak rázem zapomenout? Proč jim ani nepřišlo na mysl, že by měli také udělat něco pro to, aby se zase dokázal přizpůsobit normálnímu životu? Nebo už to snad není možné? Už nejsi k ničemu jinému než k zabíjení? A co těch šest měsíců v severovietnamském zajateckém lágru, to nebylo nic? To byla jen taková samozřejmost? Jediným místem, kde se mohu cítit po všech těch zážitcích a zkušenostech nejlíp, je peklo? Jako právě teď. Jedno vězení nahradilo druhé. Jenže teď je náhodou, v Americe. To je jeho vlast. Vlast statečného bojovníka. Země svobody. Teď by se měli zeptat toho policajta... Na co? Měli by se ho zeptat, co se mnou bude.

2.

Položil kladivo a přešel si tuhým, svalnatým předloktím čelo a tak se kapky vody z obličeje setkaly s kapkami z paže v půli cesty. Pohlédl krátce na nejbližšího strážce a pak pohodil hlavou k vodní jímce na malé plošině sotva tři metry vzdálené od skalního převisu. Strážce reagoval na Rambovo tázavě zvednuté obočí. S přísným zamračením přikývl. Smí se tedy napít. Když Rambo vystupoval po pěšině, šel před ním hubený černý trestanec. "Slabota," pomyslel si Rambo, když ho pozoroval, jak pije z plecháčku, upevněného vedle jímky. Jejich pohledy se na malou chvíli střetly. Zdálo se, jakoby ten černý chtěl říct: "Do prdele, nevím, jak to tu vydržím." "Jen tak přemýšlej dál a máš to marný," napadlo Ramba, ale když měl na tuto němou výzvu odpovědět, jeho oči solidárně potvrdily: "Je to tu tvrdé, proklatě tvrdé." Černý přikývl a unaveně sestupoval zase dolů, tam, kde prve odložil kladivo. Rambo ponořil plecháček do vody, na jejíž hladině se vytvářel prachový film a pil. Voda byla narezlá a teplá. Ve Vietnamu to bývalo ještě horší, připustil v duchu a další plecháč si vylil na záda, aniž by ho to znatelně ochladilo. "Rambo," slyšel zvolat hlas, jehož tón znamenal rozkaz. Když se prudce otočil, spatřil před sebou dva strážné. Stáli proti zářícímu slunci tak, že se jejich postavy daly těžko rozeznat, natož rysy v jejich tvářích. Neřikal nic. Tady cokoli říkat bylo samozřejmě přísně zakázáno. Kdyby to udělal, riskoval následky. Ránu pažbou nebo úder lopatou. "Tudy", rozkázal panovačný hlas. Patřil dozorcí vlevo, který ukázal energickým pohybem: "Půjdete před námi." Oba muži měli zbraně připravené k výstřelu. Rambo záměrně nijak nereagoval. Jeho hněvivý odpor se podivuhodně mísil se zvědavostí. Udělal, co měl nařízeno. Jeho předtucha čehosi mimořádného ještě zesílila, když strážce za ním zamumlal: "Ach, věčný Bůh snad sestoupil do těchto míst. Nechápu, proč mi nařídili, abych vás předvedl, chlape. Prý na rozkaz nejvyšších míst. Máte tu, sakra, návštěvu."

3.

Jmenoval se Trautman. Samuel. Plukovník útvaru zvláštní služby americké armády. Vysoký, štíhlý, s kovově chladnou tváří, ve slušivé uniformě se zeleným baretem v týle. Skoro polovinu ze svých padesáti let strávil v armádě. Učil se a posléze vyučoval, jak se dá zabít jakoukoli myslitelnou zbraní, od AK-47 přes dýku po kulčovou pero. Bojoval v pralesích, pouštích i v pohořích. Musel přihlížet, jak muži, kteří mu byli blízcí jako vlastní synové, létali do vzduchu a zbytky jejich rozstřílených těl na něho dopadaly jako krvavý déšť. Třikrát byl sám raněn... ale to, k čemu se chystal teď, považoval za čirý nesmysl. Ve srovnání s tím byla všechna jeho dosavadní činnost jen dětskou hrou. Co si nyní umínil, to byl nejtěžší a nejnebezpečnější úkol celé jeho vojenské kariéry. Silně okované boty vydávaly drsný zvuk, když kráčet koridorem, na obou stranách ohraničeným silnými železnými dveřmi se zakrytými průhledy do cel. Ostré stropní osvětlení ho nutilo neustále přivírat oči. Stojatý vzduch byl prosycen pachem lidského potu. Ale při tom tu převládal ještě jiný pach, daleko silnější, bodavější, tísnivější: zápach

zoufalství.

Beznaděje.

Doprovázel ho jeden strážný. Došli až na konec chodby.

"Tady?" kývl směrem, kde byly poslední dveře.

"Radši si trochu odstupte," řekl strážce a vytáhl pistoli - pětačtyřicítku, zazvonil klíči na drátěném kroužku, který odepjal od svého opasku a jeden z klíčů zastrčil do zámku a pak jím střídavě otočil.

"Postavím se do rohu a budu dávat pozor, aby se vám nic nestalo." "Ne." Hlídač udiveně potřásl hlavou.

"Tak dobrá. Ale potom si nestěžujte, že jsem vás nevaroval.

No, když tak důrazně trváte na svém, pak si raději ještě vezměte toto.

A podával mu pistoli. "Pro případ, že by ..." "Kdybyste mě teď raději pustil k tomu muži." Trautman prošel kolem strážce a zatlačil na odemčené dveře.

Zaskřípěly v závěsech, když je otevíral. A pak se mu naskytl pohled do tmavé, úzké díry.

Hlídač stiskl vypínač světla, který byl umístěn zvenčí. Marne.

"Samozřejmě, to jsem si mohl myslet." "Co?" "Tady bydlí osobně Princ temnot." Teď už se na něho neohlížel.

Trautman strážce odstrčil, když spustil nové varování. Vstoupil dovnitř, sáhl do objímky žárovky a utáhl ji. Kobka se náhle zalila jasným světlem.

Krátce se rozhlédl. Betonové stěny. Kovové polní lůžko, které bylo přinýtováno k podlaze. V zemi asi dvacetimetrový otvor, který tu sloužil jako toaleta. Úzké zamřížované okénko bylo umístěno příliš vysoko proti dveřím, než aby se jím dalo vyhlédnout ven. Ale i kdyby to šlo, nebyl to vášnivý pohled, protože naproti stála vysoká zeď, polykající nenasytně všechno světlo.

Trautman se dál rozhlížel.

V levém rohu za ním, v podřepu ... jakoby odpočíval nebo se chystal ke skoku ... stál s divoce se lesknoucíma očima a s napjatými svaly, Rambo. "Můj Bože," řekl si Trautman. Bezděčně pomyslel na pantera, který přechází sem a tam, s pátravým pohledem, jako by měl místo očí dvě černá slunce, než se rozhodne skočit. Trautman se znovu rozhlédl po cele a na čele se mu objevily nové vrásky. Změřil očima úzkou kobku a pochopil, jak moc musela tahle díra Rambovi připomínat onu policejní celu, kde byl prvopočátek jeho strastiplného útěku. Přímou cítil, jak se musí tyto rozměry neustále zužovat a jaká tu na něho dopadá tíseň.

Ne, tak to nebylo, přemýšlel Trautman. Všechno přece začalo daleko dříve, než se Rambo vydal na útěk. Zároveň si uvědomoval ještě něco. Zavínil to soucit nebo smutek? Bolest? Cítil, jak se v něm rozhořely všechny ty pocity najednou a pochopil, že úmysl, který si předsevzal, je ještě mnohem a mnohem těžší než očekával.

"Odstupte," přikázal Trautman strážci a obrátil se, aby za sebou zavřel. Zavadil krátce pohledem o napjatě čekajícího hlídače.

Pak s kovovým zaskřípěním za ním konečně definitivně zapadly dveře.

"Čekám tady venku," zavolal strážce do zamřížovaného otvoru v pevném kovu branky.

"Ne," odmítl ho Trautman. "Vy se vrátíte na konec chodby a počkáte tam. Nás necháte o samotě. To je rozkaz." "V tom případě musím zamknout dveře." "No dobrá, zamkněte. Tak nač ještě čekáte?" Klíč se otočil v zámku. Trautman pozorně poslouchal zvuk strážcových kročejů, které se pomalu vzdalovaly v chodbě. Když se znovu obrátil k Rambovi, nic se nezměnilo. Zaujímal stále stejný vyčkávací postoj, i když mu Trautman důvěrným gestem poklepal na rameno.

"Pohov!" zavelel, ale řekl to zpěvavým tónem, spíš jako žert.

Kobkou přesto jakoby prošel těžko vnímatelný strach.

Pomalou a obezřetně se Rambo napřimoval. Napětí svalů poněkud povolilo, ale stále byl připraven znovu se kdykoli vrátit do stěhu. Mlčení mezi oběma muži se protahovalo.

"Johne." "Plukovníku." Rambovy oči se zúžily.

"Dobrá," pomyslel si Trautman. "Těhle hoch si nikdy nepotrpěl na jalové tlachání. A já jsem vlastně nikdy nebyl jiný." Obrátil se k němu.

"Máte něco proti tomu, když si u vás sednu?" začal s vykáním.

Rambo jen sotva zřetelně pokývl hlavou. Byl to tak nepatrný pohyb, že jeho společník musel vynaložit dost fantazie, měl-li si ho vyložit jako souhlas. Trautman usedl na kraji kovového lůžka.

Pocítil, jak je deka drsná a matrace tenká. Péra postele zaskřípěla.

"Jo, takže tady jste teď doma?" řekl ironicky a s patřičným nadhledem. Věřil, že to bude účinkovat jako vtip.

Neúčinkovalo.

Rambo sevřel rty, přivřel oční víčka až na nejužší štěrbinu a podepřel si hlavu.

"Tam venku to ještě jde, v lomu... ale tady "doma"? Nevím, všechno tu na mne padá. Ty stísněné stěny..." "Už bude zase dobře. Vím si rady," řekl Trautman. "Nejdřív se uklidněte. Jsem tady, abych vám pomohl, Johne. I když to nebyla legrace, pokusil jsem se udělat všechno, abyste neshnil v téhle odporné díře." "Už jsem viděl horší." "Přirozeně."

Trautman pomyslel na zajatecký tábor v severním Vietnamu, kde byl Rambo uvězněn. "Dá se to tak říct." Trautman sklopil oči a jeho pohled padl na podlahu. Tam, pod postelí zahlédl jakýsi předmět. Byla to stará, omšelá krabice od bot. Ležela osaměle jako kůl v plotě. Jinak v celé cele nic nepřipomínalo něco osobního.

"Smím?" sáhl po krabici. Rambo neodpovídal. Naštěstí Trautman znal dobře zásadu: Kdo mlčí, souhlasí. A tak si přitáhl krabici blíže. Když odkryl víko, viděl, co je uvnitř. Spíš pohledem, než slovy se zeptal: "To je všechno, co vám zůstalo?" "Ano. To je všechno." Trautman s povzdechem začal přebírat obsah. Příšerně otrhané momentky. Muži Rambovy speciální jednotky. Byl na nich sám nebo s kamarády ze skupiny. Někde z obrázku zářila pohoda a úsměvy, jinde se tvářili vážně. Byl tu v uniformě i v civilu. Jedna fotka však upoutala Trautmana nejvíce a nepozorovaně si ji přitáhl blíže. Rambo - mladší a čerstvě oholený - s nevinným pohledem v usměvavém obličej. Takový k nim přišel.

Trautman se znovu vrátil pohledem k muži naproti sobě.

Zvlčil, zdivočel. Přesto mu daleko víc, než ostatní vojáci, které vycvičil, tenhle kluk přirostl k srdci. Skoro jako syn.

Odkášlal si a pokusil se poznamenat co nejběžněji: "Absolutní špička. Nejlepší muži, s jakými jsem kdy pracoval."

"Všichni jsou mrtvi." "Ale vy ne." "Jako bych byl." Rambovy lesklé oči přesto kapku změkly.

Trautman se zase vrátil ke krabici a věnoval jí dál svou pozornost. Pak se jejich pohledy setkaly. To když se mu octla v ruce vyznamenání za statečnost.

"Čestná medaile Kongresu," řekl plukovník.

"Ano, opravdová vzácnost. Když k ní přidáte ještě aspoň jednu, vydá tak na šálek kávy," poznamenal Rambo trpce.

"Je co přidávat," pokývl Trautman, ale slova mu teď vycházela z úst dost těžce. Počítal totiž obsah krabice: "Dvě stříbrné hvězdy, čtyři bronzové hvězdy, dva vojenské kříže, čtyři medaile za statečnost ve Vietnamu" - a Trautman prudce polkl - "celá hrst, Purpurových srdcí." "Přesně pět. Můžete mi věřit, že jsem o tyhle krámy nikdy neprosil, nikdy jsem o ně ani dvakrát nestál." "A o č jste stál?" "O co? Ani po pravdě nevím. Po tom všem... myslím, že jsem chtěl jen jedno: Aby za mnou přišel člověk, jediný člověk, podal mi ruku a řekl: Byl jsi dobrý, John. A aby to taky myslel doopravdy..."

Po tom všem. "Nevybral jste si správnou válku, ve které jste chtěl být hrdinou, John." "Já jsem si nikdy nevybíral vůbec nic. Nikdy jsem nestál o to být tak zvaným hrdinou. Nechtěl jsem dělat nic jiného... než..." Po malé odmlce mu Trautman napověděl: "...pro co vás vycvičili?" "Než co mi rozkázal někdo jiný. A co jsem musel udělat, když jsem chtěl zůstat naživu." Upíral pohled na stěny své cely. Zdálo se, že se ty stěny opět smršťují a prostor uvnitř se zužuje.

Trautman už to nemohl snést.

"John, já..." Vstal, pokročil kupředu, podíval se Rambovi do tváře: "Slíbil jsem si, že vám pomohu, jak jen budu moci.

Když ovšem budete chtít." Rambo na něho lhostejně pohlédl.

"Vy se nechcete dostat odtud ven?" Bez odpovědi.

"Nepředpokládám, že byste tu raději zůstal..." "Co bych musel udělat, abych se odtud dostal? Tady přinejmenším vím, na čem jsem. Nenávídím tyhle proklaté zdi. Když makám v lomu, ve volné přírodě, na slunci, není to ale zase tak zlé. Dalo by se říct, že je to skoro přijatelné..." "Poslouchejte mě chvíli vážně," pokývl Trautman hlavou. "Ne, to jsem řekl špatně. Poslouchejte nás oba." "Vás oba? Nebo nás oba?" - "Co byste měl proti malé procházce?" Trautman pozvedl pěst k železným dveřím a zabušil.

"Hej, vy tam venku! Já vím, že jste tu šmíroval. Tak už otevřete ty proklaté dveře!" Jakoby spatřil před sebou zjevení, stanul Rambo nedůvěřivě na bujně zeleném travnatém pruhu před věznicí, obehnanou masivním železným plotem. Bylo po dešti. V Trautmanově doprovodu vykročil Rambo a nadechl sladkou, vlhkou vůni a pohlédl vzhůru k mírnému návrší, kde stál tělnatý muž v konzervativně šedém obleku.

Z dálky ho sledovali dva strážci. Zaslechl tiché cvaknutí, když natahovali uzávěrky svých zbraní. Pouta na jeho zápěstích byla zvlášť těsně utažena.

Došli k tomu muži.

"To je Murdock," představil ho Trautman. "A to je Rambo, Murdocku." Murdock mu podával ruku.

Rambo mírně pozvedl paže, aby ukázal pouta. Murdock se ušklíbl a vsunul mezi rty cigaretu.

"Vidím, že vaše schopnost pohybu je přece jen trochu omezena. Přesto dobrý den. Těšilo mě." Rambo si prohlížel tvář svého protějšku. Così ho zarazilo v tom nic nefkajícím obličej, na jeho nevýrazných tazích, na studeném výrazu jeho očí, na jeho zřejmě falešném úsměvu. Pohlédl na Trautmana krátkým, kosým pohledem a pak se zase podíval na muže v šedivém ohozu. "Vy jste od tajné služby?" Murdock vybuchl hlasitým smíchem.

"Už mi říkali, že vy nebudete pápěrka, která se utáhne na vařené nudli. To zřejmě souhlasí. Ano, jsem od CIA, oddělení zvláštních případů." "Nedělám pro tajnou službu," řekl Rambo ledově.

"Tak zlé, jak vy si myslíte, to s námi zase není. Nebo jste snad už měl někdy možnost nás poznat blíž?" "Bohužel. V osmašedesátém ve Vietnamu. Byl to malér." Ve spojení s CIA zavraždil jeden z A - týmů Zelených baretů ve vesnici nedaleko Saigonu skupinu sympatizantů s Vietkongem. Po provedení rozkazu se pak ukázalo, že tajná služba měla špatné informace a zastřelení vesničané neměli s Vietkongem nic společného. Právě naopak. Tajná služba pak otravovala každého, kdo měl s touhle operací nějakou spojitost. Báli se, aby se nepropíchla jejich vina. Členové postižené speciální skupiny pak přišli před válečný soud, byli odsouzeni. V Saigonu je nejdřív uvěznil a pak je odtransportovali do Spojených států. Ostatní Zelené barety byly obviněny, že připravovaly plán, jak násilím osvobodit své spolubojovníky z vězení. Když o tom dostala CIA echo, vyvinula na saigonské vojenské vrchní velitelství takový tlak, aby se omezil vliv speciálních jednotek v jihovýchodní Asii, až posléze došlo k úplnému rozpuštění celé skupiny. Rambo se téhle průšvihové operace sice osobně nezúčastnil, ale znal muže, kteří se na ní podíleli. A Rambo nebyl nikdy ochoten jet v nějakém podrazu.

"V osmašedesátém?" zeptal se Murdock. "To bylo tehdy opravdu nedorozumění. To už teď přikryl prach dějin. Když tohle vezmete v úvahu, nemá to dnes nejmenší význam." Murdockův pohled získal ještě chladnější lesk než dosud.

"Ale abychom se dostali k věci: Jestliže vám o tom plukovník ještě nic neřekl, jsem zplnomocněn vás odtud vyzvednout. Myslel jsem, že tohle přinejmenším chcete. Nebo vám působí zvláštní potěšení roztloukat skály?" Rambův pohled se přenesl z Murdocka na mříž, která oddělovala trávník od věznice. Musel pomyslet na kamenný lom, na hroznivé stěny své cely, kam se denně vracel. Vítr sem zanesl drobné kapičky vláhy, které se mu usadily na tváři a pomohly mu chladněji uvažovat. Rambův vnitřní hlas říkal: "Když chceš přežít, jednej hned." A nahlas se Rambo zeptal: "Nemůže škodit, když váš návrh vyslechnu. Oč vám tedy jde?" "Pomalu si začínáme rozumět, ne? Tak je to správné. Řekl bych, že ten návrh by vám měl docela vyhovovat. Klasická operace zvláštních oddílů, prostě žádná vyježděná cesta. Dva dny." "V armádě máte spoustu Zelených baretů. A nejsou jistě všichni ve vězení, jako zrovna já. Jak jste vůbec na mne přišli?" "Jak? Dejme tomu, že vás máme rádi. Nebo vás snad má rád počítač v Langley, když si

vás vybral. Za sedm sekund po zadání úkolu vyplivl bez váhání vaše jméno. Vzal v úvahu řadu věcí.

Například vaše zkušenosti, schopnost vyznat se v jakémkoli terénu.

Znalost té krajiny..." "Jaké krajiny?" Rambovi se poskládaly na čele varhánky vrásek. "Kde?" "Tak daleko ještě nejsme. Zatím jste neřekl své ANO." "Vy si myslíte, že budu souhlasit předem, když nemám tušení, o jaké komando vůbec jde?" "Pravděpodobně jsem všemu špatně rozuměl," vrhl Murdock krátký, nahněvaný ohled k Trautmanovi. "Myslel jsem, že váš chráněncem chtěl... Ne že se tu budeme dohadovat. Ano nebo ne.

Souhlas nebo odmítnutí, a to teď hned, nic jiného nepřichází v úvahu.

V případě vašeho NE jsme zatím ztráceli oba čas. V případě souhlasu stejně nebudete pracovat pro nás. My o ničem nevíme. Bez komentáře, rozumíte?" Murdock, který měl v ústech cigaretu, přiložil k ní plamen zapalovače, ale ještě ani pořádně nezatáhl a cigaretu vzteklym pohybem prudce odhodil na trávník a podpatkem ji zašlápl do země.

V pozadí se zatáčely do oblouku ocelové tyče vězeňského plotu.

Trautman se obrátil na Murdocka a přeskakujícím hlasem pravil: "Řekněte mu to, přebírám za to odpovědnost."

"Severní Vietnam. Co mu dnes říkají Vietnamská lidová republika," procedil Murdock neochotně mezi staženými rty.

Rambo sebou viditelně trhl. Musel myslet na toho vojáka, vietnamského důstojníka, jehož dýka mu poznamenala křivolakým vzorkem jizev prsa i záda. Musel myslet na tu díru, do níž ho nepřátelští vojáci tehdy spustili a zaházeli ho sračkami. Uvažoval: Jídlo prolezlé červy? Zvrátil je. Exkrementy? Zvykl si na ně. A jizvy? Každý den i každou noc si nepřál nic víc, než moci je jednou splatit.

Pak Trautman pokročil k Rambovi a hodil mu laso, které vždycky spojuje dobré vojáky: "Povím vám, Johnne, oč jde.

Nechali jsme tam pár našich lidí.

Válečné zajatce..." "Chcete mi namluvit, že je něco takového možné ještě dnes?" Murdock pokrčil rameny.

"Prostě nechceme ty kluky nechat ve štychu." Znělo to jako lež.

A přece to byla pravda.

Vykročil směrem k Trautmanovi. Viděl jeho zaujatý pohled, naději nebo rozhodnutí, či co to bylo. Ježíši, alespoň kousek téhle války, které jsme obětovali kus svých duší, dovést k vítěznému konci.

"O. K. Beru to." Rambo krátce trhl pouty a zase svěsil ruce podél těla.

Murdock k němu nevěřicně přikročil.

4.

Opět sám v úzké cele. Rambo seděl se zkříženými nohama a vrhal stín jako ohromný Buddha na chladnou betonovou podlahu, na otvor, který mu sloužil jako toaleta. Tam za ním, v nezamčených dveřích, byl jeho osud. Očekával zahloubaně, bezmocně a frustrovaně, co bude dál.

S nábožností, hraničící až s posedlostí, otevřel znovu krabici od bot a upřeně zíral na své suvenýry. Poslední upomínky na dávno mrtvé kamarády. Symboly statečnosti a hrdinské smrti.

Uchopil rukou podpacek střevice a jako nějakým kouzlem odtud vydoloval sešitek se zápalkami. Nemusel se ani obrátit, aby věděl, že strážce strčil do dveří, opatrný a nervózní, každý sval napjatý, a připravený ke skoku.

"Přirozeně, kdybych chtěl, mohl jsem kdykoliv vypálit tuhle hnusnou, smrdutou díru do základů. Určitě se teď zeptáš, jaká kouzla a čáry mám ještě na skladě." Zatímco v jedné ruce držel sirky, druhou házel své řady a vyznamenání - jeden po druhém - do díry v podlaze.

Další.

A další. A ještě.

Pokaždé do v hloubi žumpy hlasitě žbluňklo.

Nerozuměl tak docela svým pohnutkám, ale cítil uspokojení, které se v něm náhle rozlilo.

Zato se vůbec dvakrát netěšil na to, co ho zřejmě očekává.

Nehodlal ovšem couvnout od svého rozhodnutí. Ale taky nechtěl, aby se kdokoli míchal do jeho věci.

Rozškrtl zápalku. Ta krátce vzplála.

A už objížděl slabým plamínkem jednu fotku po druhé. Přítel.

Tohle byl taky přítel. A další. S každou z těch hořících fotek se přibližoval k otvoru latríny, pouštěl je dovnitř lehce, aby tam kdesi dole jedna po druhé dohasínaly.

A poslední.

Sám sebe.

Předtuchy na něho doléhaly tísnivě. Šestý smysl ho varoval.

Třeba by bylo lepší lámat tady kámen, než přijmout ten Murdockův návrh.

Pozoroval svůj obrázek, jak se ztrácí v plameni, černá a kroutí se, jak padá do žumpy, kde nakonec uhasne.

Pořád ještě nespokojený zapálil rychle i krabici od bot.

ČÁST II.

Vlčí doupě

1.

FORT BRAGG se nezměnil, to jediné alespoň znamenalo útěchu. Kasárna, tržiště, skladiště zbraní, nemocnice, strojní park, cvičiště. Místo, kde se nastupuje ke slavnostem, překážková dráha, s věžemi pro seskoky, všechno bylo na svém místě. A všude se tu míhali vojáci, kteří v základním kurzu dostávali pořádně do těla, když se měli zařadit mezi elitní jednotky. Oknem velitelského sálu speciálních výsadkářských jednotek pozoroval skupinu nadějných nováčků, kteří

se v sevřeném šiku učili rytmičky pochodovat.

Tmavý seržant, který se komíhal podél nich, co chvíli zavřeštěl: "Levá dva tři čtyři, levá dva, narovnej záda, nehrb se, nádivo. Pěkně vypnout prsa, jako vaše pipky... no tak... To jste se nic jinýho neučili než..." Četa zmizela Rambovi z očí. Před léty byl jako oni. To ještě netušil, co přijde. Odplivl si v duchu, když si vybavil své tehdejší nadšení, pýchu, vlastenectví. Ptal se sám sebe, jestli by se byl přihlásil k tomu výcviku, kdyby jen tušil, co bude následovat.

Díval se na obrazovku, kde se vše odehrávalo. To byla malá přehledka. Ukazují mu místa, která znal, aby je záhy vystřídal obraz těch, kde bude plnit svůj příští úkol. Ve skutečnosti seděl v prosté místnosti s typicky vojenskými kovovými stolký a židličkami. Bylo tu stropní osvětlení, až nepřírozeně ostré. Nepříjemně oslíňovalo.

Před dveřmi této místnosti stála na stráž dvoučlenná hlídka vojenské policie.

Obraz skončil. K Rambovi přistoupil adjutant. Podal mu zavřenou obálku, potom vysunul psací desku a nabídl mu pero.

Pak se ozval Murdock, jehož Rambo zatím nevnímal. "To jsou vaše instrukce." "Zde prosím podepsat," řekl adjutant zdvořile.

Rambo se podepsal.

"A zde." Rambo udělal další mňří nohu.

"Teď už to můžete otevřít," poznamenal Murdock. "Naučte se nazpaměť každou řádku, dokud jste tady. Tyhle dokumenty nemohou opustit místnost." Rambo roztrhl obálku a vyndal z ní balíček fotokopii.

Murdock se k němu naklonil ještě trochu blíž a tiše vysvětloval: "Dva tisíce čtyři sta amerických vojáků, kteří zmizeli ve Vietnamu, Laosu a Kambodži a dosud zůstali nezvěstní, bylo s politováním prohlášeno za mrtvé. Většinu tenhle smutný osud také skutečně potkal." Rambo listoval jednotlivými dokumenty. Z jednoho balíčku stručných a strohých hlášení vylovil několik hrubozrných černobílých fotografických zvětšenin formátu 18 x 24.

Mezitím Murdock hovořil dále: "Tahle hlášení se různými cestami dostala k nám. Jsou to jednak věci z doslechu, jednak prosté zprávy uprchlíků, pověstí. Jsou mezi nimi také sdělení místních sympatizantů. Nic z toho není ovšem potvrzeno.

Na to nezapomínejte. Ale všechny tyhle materiály nás donutily, abychom něco podnikli. Přispěly k tomu rodinné svazky těch lidí, interlace v Kongresu, veřejné mínění. Podle informací, které jsme získali, přikládají té věci nahoře stále velký význam." Rambo se zahleděl na fotografie. Byly pořízeny z výšky a představovaly menší shluky budov, nejčastěji chýší, obklopených hustou vegetací. Zřetelnost snímků zhoršoval navíc pruh mlhy, která vystupovala při fotografování z tropické džungle a také velké zvětšení vykonalo své. V prvním okamžiku nehledal Rambo s ničím souvislost. Ale pak ho přepadl doslova šok. Ještě než stačil něco říct, ukázal Murdock na další hromádku dokumentů.

"MEMO 7 vám přiblíží detaily. Z opuštěné základny vietnamské armády na severu v centrální vrchovině se zřejmě stal - vlastně jen z jednoho takového menšího komplexu budov - internační tábor.

Jak vidíte sám, vysvětlit se to dá všelijak. Tyhle LANDSDAT fotky ukazují chaty... kasárna... Může to být ovšem všelicos. Ptačí perspektiva zkresluje..." Rambo zvedl krátce pohled od obrázků. Puls mu zabušil vzrušeněji.

"Pro Krista, co s tím vlastně chcete..." "Co chci..." skočil mu do řeči Murdock a jeho tvář potemněla hněvem.

Rambo se nedal zastavit.

"Myslíte, že tohle místo už nepoznám? Věříte, že jsem v té mizerné díře oslepl? Že jsem náhle zblblnul? Tady jde o..." jeho hlas zesílil vztekem, jako by věta už nikdy neměla skončit.

Přesto se zdálo, že nevyslovená slova zaplňují místnost až k prasknutí.

Murdock se ušklíbl a otočil se k Trautmanovi.

"Samozřejmě, měl jste pravdu... Předpokládal jste to." "Ovšem, že jsem to předpokládal." "Připravíte ho na to sám, plukovníku. To je váš úkol. Ale taky byste měl pokusit něco udělat, abychom tuhle misi teď už skončili..." Trautman zachytil Rambův pohled a trhl rameny.

Murdock se zase rozhovořil: "Koukejte, ti lidé zde si myslí, že budete vděčný za to, když budete moci opustit tenhle kamenolom. Je to celkem logický předpoklad. Dále si myslím, že váš pocit solidarity je tak silný, že budete považovat za svou povinnost pomoci kamarádům vojákům na svobodu. Aspoň se o to pokusit. Vy samozřejmě ještě sám nemůžete vědět jak to skončí, i když máte vlastní zkušenosti z toho zajateckého tábora... no ano, je to tentýž, kam vás přivedli tehdy po dopadení... a kde vás mučili..." Trautman při těch slovech sevřel rty jakoby soucitem, bolestí.

"Rozumějte, vy třeba teď ještě sám nevíte, jak budete reagovat.

Kde budou vaše dobrá předsevzetí. Neřeknete-li: Máte mě snad za blbce? Tam byste mě nedotáhli ani deseti páry koní..." dodal Murdock.

Rambo zadržel dech, aby nedal najevo vztek, který se ho zmocňoval.

"Tihle lidé od tajné služby se nikdy nezmění," neudržel se.

"Vždycky musí vyčarovat ještě alespoň jednu lež navíc." "Ne." Murdock odložil na stůl své pero. "Nelžu. Jenom omezená informace. Říkám jen to, co musíte bezpodmínečně vědět. Já jsem vás neobelhal. Zatím jsem vám ovšem neřekl docela všechno." Rambo na něho pohlédl doslova nepřátelsky.

"V pořádku," řekl Murdock. "Chcete slyšet všechno: Ano, je to ten tábor, kde vás věznili a týrali. A je to území, které je cílem vašeho poslání. Řekl jsem vám, že computer vyplivl vaše záznamy za sedm sekund na to, co měl vybrat. Pro řády, které jste dostal? Ovšem. Že jste neprůstřelný? Samozřejmě. Protože jste byl už sám v zajetí? Také. Ale nejpersvědčivějším důvodem tohoto výběru je skutečnost, že nikdo - a já opakuji - nikdo nezná tuhle krajinu líp než vy. Nic si nepředstírejte; riziko tohoto poslání je nesmírné.

Nikdo nemůže předpokládat, zdali se nevrátíte - nezraněn - ještě před samým započatím akce, protože najednou ztratíte odvahu? Ale když vytrváte... když se do plnění tohoto nebezpečného úkolu pustíte... budete přechodně přijat zpátky do zvláštních jednotek. Jsem přesvědčen, že právě tohle u vás hraje velkou roli. A když tu věc s úspěchem uskutečníte - nechci vám tady teď nic slibovat, ale je to už v jednání - pak s největší pravděpodobností můžete počítat, že vám prezident udělí milost. Ale teď už vám musím položit, poručíku, otázku: Jdete do toho?" "Vy jste dobrý," řekl Rambo.

"Vy jste doopravdy dobrý." "To nebyla odpověď na mou otázku." "Jdu do toho." Bezděčně zvedl ruce v poutech jakoby k přísaze. Murdockovi se viditelně ulevilo.

"Jsem rád, že jsme se dohodli. Teď máme jednu provždy jasno." "Přejdeme k nutným instrukcím." "Tak sem s tím plánem." "Operace bude mít dvě části. Přípravu a vlastní akci. Vás se týká jen ta první výzvědná část. Propátráte nejbližší okolí, měl byste potvrdit, jsou-li v táboře američtí zajatci, pořídit fotografickou a taktickou dokumentaci a vrátit se s ní do místa, odkud budete vyslán." Aby zdůraznil váhu toho, co se chystal říci, Murdock se na malou chvíli odmlčel. "Tohle všechno, rozumíte, bez kontaktu s nepřítelem" "Bez..." Rambův pohled přelétl z Murdocka k Trautmanovi.

"Chcete tím říct, že v žádném případě se nesmím pokusit osvobodit pár našich lidí, když se mi k tomu naskytne příležitost?" Murdock nedopřál Trautmanovi ani okamžik, aby mohl něco dodat.

"Ne. Jednou provždycky - NE! Ty lidi vyzvedne tým, který má na starosti druhou část celé akce. Jednotka Delta."

"Takže já budu na místě ... věřil jsem, že... a najednou jenom fotky?" "Nebudte tak zklamaný," Murdock uchopil znovu pero a ťukal jím o stůl. "Tohle posláni je už tak jako tak dost nebezpečné." Jeho pohled se zúžil. "Zvláště pro vás."

"Jasně. Jen fotky." Rambo se obrátil na Trautmana. "Vyhrajeme tentokrát, pane, zase jednou my?" "To závisí jen na vás," odpověděl Trautman.

"Poletíte do Bangkoku. Letadlo startuje v šest třicet," pokračoval Murdock ve svých instrukcích. "Je to pravidelná letecká linka. Všechno by to mělo být nenápadné. Tady máte pas, křestní list a ostatní nezbytné dokumenty. Cestujete pod svým pravým jménem."

Je to sice proti mým zásadám, ale v těchto dnech přijímají Thajci především Američany doslova pod lupou. A my bychom chtěli - jak to jen říct? - předejít veškerým možným komplikacím. Jakmile budete za celní čarou, stanovíme pravidla hry už trochu velkoryseji." Murdock se usmál, jakoby řekl kdovíjaký vtip.

Rambo si prohlížel fotografii ve svém pasu. Tu fotku museli udělat docela nedávno. Na čele mu naskočily vrásky. Nemohl si vybavit, že by ho v poslední době někdo fotografoval.

"Odkud máte ten obrázek?" zeptal se zvědavě. "Na to jste přece potřebovali nějakou chvíli. Nebo jste si byli tak jisti, že budu souhlasit?" "Nikdy si nejsem ničím jist," řekl Murdock. "Jednali jsme tak pro případ, že souhlasit budete. A kdybyste nesouhlasil, všechno se může stejně jednoduše zahodit. V Bangkoku vás čeká schůzka..."

Nedořekl. Zbytek instrukcí si nechal až za chvíli...

2.

Motory letadla Japonských Aerolinií se tiše otáčely. Pravidelný spoj se chystal ke startu. Vzněl se. Rambův žaludek se lehce zvedal a tlak na bránci sílil. Stiskl zuby k sobě a začal náruživě polykat, aby ten tlak zmínil. Ještě mu chvíli hučelo v uších, ale pak už se mu zdálo prostředí v kabině snesitelnější. Okolo okének táhly mraky a když teď letadlo lehce plulo nad nimi, představoval si dole nešťastnou thajskou krajinu, džungle, farmy, řeky. A před sebou, ohraničené křídly letadla, viděl v pálce stavby Bangkoku.

Naposled pozoroval toto město okénkem vojenského letadla US Army, kterým se vracel tehdy zpátky do světa. Ta cesta vedla do Bílého domu, kde mu propůjčili Čestnou medaili Kongresu. Ještě jednou se ohlédl. Jedním z důvodů jeho vyznamenání byl právě útek ze zajateckého tábora Vietkongu a šest týdnů, po které se statečně probíjovaval ke svým jednotkám jižně od demilitarizovaného pásma.

Nikdo by nedokázal popsat slovy, co tehdy prodělal, co všechno vytrpěl. Když ho potom zajaly americké hlídky, ani jediný z těch kluků nemohl uvěřit, že tak, jako tehdy on, by mohl vypadat Američan. Takový byl sešlý a zdvořelý, darmo mluvit. Naložili ho do vrtulníku a odváželi do nemocnice v Thajsku. A tam odtud, o pár desítek hodin později, na krásné, laskavé - a jaká ještě epiteta tomu připsat - letiště Edwardsovy letecké základny ve starých, dobrých Spojených státech, kde posléze přistáli.

A potom, když zjistil, že všichni od něho očekávají, že se prostě vrátí do dřívějšího života, jako by nebylo války ve Vietnamu nebo jako by to byla jenom kratičká životní epizoda, začalo pro něho skutečné peklo... A to ho přivedlo až sem Nejdřív ovšem do Teaslových rukou.

Jenné setkání podvozku letadla s asfaltem přistávací plochy vytrhlo Ramba z jeho myšlenek, vrátilo ho z minulosti do přítomnosti. Vzal cestovní kabelu, své jediné zavazadlo, které zatím odpočívalo pod sedadlem.

Současně ho napadlo, proč se vším nepraští. Po tom všem, co dosud prodělal, přece nikomu nic nedluží. Asii důvěrně znal. Skrz naskrz. Tady by mohl bez problémů šikanování už jednou skončit provždy se všemi vězeními.

Jasně. Proč ne? Ale ve stejné chvíli pomyslel na válečné zajatce, kterým by se v jejich dnešním pekle zajateckého tábora patrně zdálo těch jeho šest měsíců jen příjemným víkendem. A byl tu Trautman, který vsadil do hry celou svou vojenskou kariéru. Vsadil ji proto, aby svého syna - když už si tak o něm vytvořil svou představu - vytáhl z vězení. Z té cely, která ho svírala a noc co noc se na něho řítila svou tísní.

A v té chvíli kdy se hluboce nadechl zdejšího vzduchu, přijal všechny důsledky svého rozhodnutí: Tak dobře, dal jsem své slovo.

A proto je taky dodržím.

Ještě jednou. Jenom jednou.

Ale žaludek mu v té chvíli začal stoupat horce do krku zlými předtuchami. Pak uslyšel hlas přívětivě se usmávající stewardky: "Čeká nás krásný den. Děkuji vám, že jste se rozhodli letět. Vystoupil na letištní plochu z posledního schůdku plošiny, která přirazila u východu z letadla. Byl v Bangkoku.

3.

Bangkotské letiště Dona Muanga mu připomínalo hektické mraveniště, kde žijí mravenci, vařící se na žluklém oleji,

jehož zápachu je všude plno. V hloučku ostatních cestujících se blížil chodbou k pasové kontrole. Jeho pasu se nedalo nic vytknout.

Alespoň Murdock ho o tom ubezpečil.

"Proč jste přijel do Thajska?" zeptal se ho úředník za přepážkou.

"Trochu si odfrknout." Celník se na něho podíval s mírným opovržením, jako by rovnou řekl, že tím odfrknutím myslí opium a prostitutky.

Přesto mu pas orazítkoval a ucedil: "Příjemný pobyt." A Rambo opustil budovu letiště.

Sotva vystoupil z klimatizované haly, vyšlo mu vstříc prudké, omamující dusno Dálného Východu. Znal důvěrně tuhle tvář Orientu.

Na čele mu vyrážely kapičky potu a splývaly v stružky, které mu zvolna prosakovaly košili až na kůži. S cestovní taškou v ruce se zařadil do proudu Asijců a cizích turistů, působících v dopravě charakteristický zmatek. Současně zkoumavě sledoval své okolí. Žlutý taxík citroen očividně číhal při kraji chodníku jak ulovit zákazníka.

Nastoupil a řekl řidiči s ještěřčí tváří, aby jel do hotelu Indra.

Jakmile se taxi odlepilo od kraje a zabočilo za první roh, obrátil se nazpět, aby si vtiskl do paměti obraz dopravního proudu. S napětím v tváři pak přikázal řidiči, aby zastavil na Thai.

Taxikář ihned splnil jeho přání. Ve zpětném zrcátku viděl Rambo, že zvedl překvapeně obočí. Když se obrátil ke svému zákazníkovi, podobala se jeho tvář ještě více než dosud udivené ještěrce. Rambo mu vtiskl do ruky bankovku. Uchopil svůj cestovní vak a řekl: "Jeďte! Honem." A mezi tím, než řidič s nesrozumitelným brumláním zařadil rychlost a rozjel vůz, Rambo náhle otevřel dveře a vyskočil z auta.

Hbitě se vymanol ze vzdušného víru a zapadl do proudu koupěchtivé nebo jen tak korzující pestré lidské směsice.

4.

"Co to znamená? To je k neuvěření. Vy jste je ztratil? Pro Kristovy oči!" Murdock rozzlobeně uchopil mikrofon své vysílačky, zabezpečené proti odposlechu. Žily na krku mu zřetelně vystoupily.

"Trojko, nemohli byste ho vy..." Z reproduktoru se ozval po krátkém zaharašení hlas, který se snažil o ohleduplnost.

"Joj, jsem si naprosto jistý, že na letišti nás upozorovat nemohl." "To si mohu myslet," odsekl Murdock.

"No opravdu, vypadali jsme jako ostatní turisté. Havajské košile, slaměné klobouky, kamery a všechno, co k tomu patří." "Kristepane!" povzdechl si Murdock.

"A neseděli jsme ani pohromadě. Sledovali jsme ho hned od letadla. Dva z našich lidí ho očekávali u celní přepážky. Pak se náš vůz pověsil i na jeho taxi." "A?" "Pak taxi náhle zastavilo..." "To stačí. Už nechci nic slyšet. Čekal jsem, že mi povíte daleko víc. Konec konců - jistě je jen jedno - že nám pláchl. Jak a proč, to mě teď zrovna nezajímá..." "Ale říkám vám přece, že nemohl mít vůbec podezření..." Murdock praštil rukou do vypínače, aby drasticky odstříhl ten hlas.

Rudý jako rak zvedl tvář k nebi. "Tahle prdel světa se může teď těšit na jeho příští zprávu. Třeba z Reykjavíku na Islandu." Zdálo se, že ho teprve teď napadlo, že není sám. Obrátil se k Trautmanovi. "A vy - opravte mne, prosím, jestli vás budu citovat špatně - vy jste mne ujistil, že se tady bude hlásit. Řekl jste doslova: Přijímám odpovědnost. Ano, tak jste to říkal. Odpovědnost! Převzmete ji teď opravdu, když ptáček uletěl z plukovníkovy klece, a je otázka, jak ho zase chytit?" "Udělá, co slíbil," vpadl mu Trautman prudce do řeči a jen s námahou skrýval pod víčky svůj vztek.

Murdock prudce zamrkal. "Co slíbil? Tenhle střilející ničema, který vypálil u nás pomalu celé město? Vy od něho očekáváte, že dodrží slovo jako malý čestný skautík?" "V tom to právě vězí. To městečko..." "Promiňte, plukovníku, ale zdá se, že máme jediný problém, jak se dorozumět. Ani v nejmenším nechápu, o čem vlastně hovoříte." "O tom městečku. Tam, co se setkal s policejním šéfem. Když Rambo něco začne, tak to taky dokončí." "To se vám lehkou řečnou, že dokončí. On skutečně to městečko zmasakroval doslova namaděru. Do posledního muže. Tomu tedy říkám opravdu zásadovost. A jak koukám, vy jste na svého chráněnce za to ještě málem pyšný." "Pyšný. To by v tomto případě asi nebylo to správné slovo." Trautman sklopil hlavu. "Snad by se dalo říci, že mě ovlivnil. Ale rozhodně myslím, že nemáme vážný důvod k obavám. Proč nám zdrhl právě v Bangkoku nevím. Kdykoli Rambo něco udělal, vždycky pro to měl svůj pádný důvod. Tím jsem si úplně jistý. Ještě nikdy neporušil svůj slib. Když řekl, že přijde na smluvené místo a bude na nás čekat, tak to udělal." Pak seděli dlouho mlčky. Až příliš dlouho, bezradně. Vraceli se.

"Pane?" zaznělo dutě z reproduktoru, když se blížili k základně.

Byl to hlas technika z místa, kde se měli nakonec setkat.

"Teď nás nepřerušujte," osopil se na něho Murdock prudce.

"Ale pane..." "Tak dobře, řekněte ksakru rychle, oč jde!" "Sleduji pozorně radarové stínítko před sebou." "Cože?"

"Právě se na něm objevil zvětšující se bod. Zřejmě se k nám blíží."

5.

Před ním se náhle vynořil zlatem sluneční záře zalitý Buddha.

Jeho kulatý, nevyzpytatelný obličej mohl stejně dobře žehnat jako proklínat. Třicet stop nad zemí se třepetavě vznášel stroj, stěží udržuje rovnováhu. Rambo studoval záhadné tahy té tváře plexisklem krytu poněkud déle, než bylo záhodno. Pak rychle přitáhl páku kormidla vrtulníku a minul velkou sochu o vlas.

Když vyskočil cestou z letiště z taxíku a zamíchal se do davu, pro jistotu se rozběhl o pár ulic dál. Tam si zavolał jiný taxík, který po chvíli stejně překvapivě opustil jako ten předešlý. Ostražitě šel opět kus pěšky ruchem velkoměsta, než si konečně objednal taxi, v němž udal skutečný cíl své cesty. Byla to malá farma na konci města.

Obyvatelem této bangkokské farmy byl starší muž, na něhož se Rambo obrátil. Kontaktní adresa. Řekl smluvené heslo. Muž odkryl síť na prostorném dvoře a pod tou byl ukryt, vrtulník Huey UH - Id, jaké se používaly v době vietnamské války. V Rambovi probudil na okamžik vzpomínky na boj, na střelbu, na válečnou vřavu.

O pět minut později mu už zůstal Bangkok za zády. Vrtulník vrhal na zem stín, plazící se přes zavodňovací kanály, potom přes řeku, klášter, pole, stáda skotu. Když k sobě přitáhl řadící páku, zmizela pod ním rýžová pole a jeho stroj se ukryl výše v mracích.

Kokpit vrtulníku v něm vzbuzoval vzpomínky, které ho utěšovaly. Byly spojeny s jeho minulostí. A Rambo se ptal sám sebe, jestli byl Murdock tak důvtipný, že zvolil právě Hueye, aby mu ty staré vojenské časy připomněl. Jestli to tak opravdu myslel, rozhodně to zabralo. Rambo se opět věnoval řízení.

Ale vzápětí zase převážil vztek nad sentimentálními vzpomínkami na válku. Pocit svobody, který vyvolával ten lehký pohyb vzduchem, vystřídala tíseň, která mu sevřela hrud'. Když tak klesal a stoupal uprostřed mraků v tom svém vrtulníku, pohyb nahoru a dolů mu bezděčně zvedal žaludek. Odvykl si. Ale brzy se usadil a Rambo se vznášel v přímém směru nad zelenou džunglí. S úsměvem kroužil kolem vrcholků hor. Připomínalo mu to, jak se také jakoby vznášel kdysi ve svém prvním voze, modrém Fordu. Cestoval s ním do Bowie v Arizoně. Vyrobili ho ve třiatvacátém roce. Tak byl starý.

Byla to příjemná vzpomínka. Pokusil se o manévr, jakého vůz by ovšem nebyl nikdy schopen - nechal vrtulník klesat ranní rosou přímo proti zemi.

Už mu k ní nechybělo mnoho, když se rychle vzdálil do drsné přítomnosti. Srovnal stroj a letěl dál. Pak se pod ním přímo neskutečně objevil vojenský styčný bod. Základna uprostřed džungle. Přistávací dráha, protínající údolí, obklopené loukami, vklíněné mezi hustě zalesněné horské převisy. Tam, zahalený v hustých mracích, se setkávaly hory s horami, přečnívaly se navzájem, vypadaly jako čínská kresba tuší, až mizely v dálce ve stále slabších a slabších odstínech šedi.

Vojenská základna se zdála být opuštěná. Hangáry a správní budovy bez života, vše zarostlé popínavými rostlinami. Zanedbaná památka minulé války. Ale když se přiblížil, pochopil, že přistávací dráha je ve vynikajícím stavu. Před vchodem do jednoho hangáru se rýsovala skupina několika mužů. Dva teď předstoupili před četu.

Jeden v uniformě, druhý v košili se zvednutými nárameníky a kolem krku visící kravatou. Oba mu šli vstříc, když začal přistávací manévr, přičemž civilista zjevně víc pospíchal a svého uniformovaného průvodce nechával daleko za sebou. Přistávací dráha pro vrtulníky ležela v bezprostřední blízkosti hangáru. Pyšný na své dřívější manévrovací umění posadil Rambo Hueye těsně k budově. Kolem dokola se zvedl oblak prachu, který si jen pomalu znovu sedal, když konečně vypnul motor. Kroužení rotorů se zpomalovalo, až se naposled otočily listy vrtulí a definitivně se zastavily. Na přistávací ploše se zdálo náhle překvapující ticho.

Rambo sňal kuklu se sluchátky a vystoupil z kabiny.

Murdock přikročil ke stroji a zapíchl do vzduchu ukazovák.

"Co si, člověče, vlastně myslíte?" Trautman ho zatím dostihl.

"Chci se vám ohlásit, jak jsme se původně dohodli, pane." "Dohodli?" Murdockův hlas zesílil. "Co si pod tím dohodli? vlastně představujete? Myslíte si..." "Hlásím se na místě, jak jste si přál, pane." "Přál? Netvařte se, jako byste nevěděl... Co znamenala ta šaškárna v Bangkoku?" "Jaká šaškárna?" Zdálo se, že Rambo je viditelně dotčen.

"Když jste nás setřásl... Najednou jste se prostě ztratil, a..." Murdock se zarazil náhle uprostřed věty.

"Co je, Murdocku?" zeptal se Trautman trochu jedovatě.

"Nechcete mu snad raději říci, že jste ho sledoval?" "Sledoval?" Rambo se zdál viditelně oklamán. "Já vám dobře nerozumím. Proč jste mne sledoval a nechal mě sledovat? Měli jsme se přece setkat na tomhle místě." Murdock tiše zasténal.

"Samosebou, Johnne, ohlásil jste se zde na dohodnutém místě.

Ale mohlo to vypadat...!" vmísil se do řeči Trautman. "Je to jasné. Vy jste věděl, že budete sledován a podle toho jste se zařídil. Utrhl jste se, ještě před tím, než jste se vydal na místo naší schůzky. Proč?" "Vezmeme to v čistě hypotetické rovině?" zeptal se Rambo.

"Úplně správně. Zcela hypoteticky." "Dobrá, když jsem zpozoroval, že mě někdo sleduje, napadlo mě, že tím vzadu může být kdokoli. Vy sám jste řekl: Thajci si v těchto dnech dávají náramný pozor zvláště na Američany. Když jsem se tedy zbavil přátel, kteří mě sledovali, pochopil jsem, že jsem tím možná unikl i nepřátelským očkům. Mimo to, nebylo přece v našem zájmu, aby někdo věděl, kam se chystáme." Murdock zamrkal. "Mazané. Opravdu mazané." "Ale jak už řekl tady plukovník, pohybujeme se přirozeně v čistě hypotetické rovině a já jsem pochopitelně nechtěl znervózňovat vaše lidi." "Ale když už tak probíráme různé možnosti," zamrkal Trautman, "nenapadá vás náhodou ještě nějaký jiný důvod, z něhož byste mohl zmizet svým pronásledovatelům?" "Pane?" "Například, že byste chtěl dokázat, jak je zbytečné vás sledovat? Že jste nejednal pod tlakem? Že jste sem přišel dobrovolně?" "Tak o tom, pane, nic nevím." A Murdock zopakoval: "Och, jak mazané." A všichni se na sebe dívali, jeden na druhého, jakoby nikdo nevěděl, co dodat.

"Dobře..." Trautman se obrátil na Murdocka. "V případě, že si výslovně nepřejete diskutovat na toto téma dál, navrhl bych, abychom raději šli dovnitř. V každém případě tento styčný bod má působit opuštěně." Murdock souhlasil, zřetelně spokojen, že náhlá změna tématu neškodila jeho autoritě. "A protože náš Audie Murphy se zatím ještě nedostavil, měli bychom schovat ten prokletý Huey z dohledu, aby neupoutal náhodou něčí zvědavý pohled." Rozhodným krokem obešel Ramba a Trautmana a vstoupil do tmavých dveří hangáru.

"Johnne..." Trautman sklonil hlavu, jako by se chtěl zeptat.

"Pane, to mi poradil Dábel," řekl Rambo.

Když následoval Murdocka, rozhlédl se po základně. Po jeho pravici ukrývala maskovací síť velký, černě natřený vrtulník Agusta 109. Neměl na sobě žádné poznávací znaky, působil neutrálně.

Pohled do jeho útrob byl dobře chráněný. Na jeho tažném rotoru pracovali právě dva mechanici. Jinak vyhlížela základna zcela nevinně.

Zachmuřeně vstoupil do temného hangáru a sotva se jeho oči přizpůsobily, překvapeně se zastavil.

Kovová budova byla neobvykle zalidněna. Její masivní stěny doslova vibrovaly. Vystupovala před ním celá hora všelijaké elektroniky. Ze tmy přívětivě mrkaly dvě řady videomonitorů.

Zelené písmo na obrazovkách komputerů odráželo do místnosti ostré odlesky. Světelné paprsky putovaly přesně a neomylně po podtisku obrazovek. Stanice pro identifikaci, komunikaci a dálkovou koordinaci tvořily poněkud komplikovaný zmatek, složený z elektronických povelů. Přístroje si v rozložitém hangáru už vytvořily své vlastní prostředí, jakoby začaly žít po svém.

Z pozadí zaslechl: "Kdo, kdo prosím?" zeptal se nevěřicně technik.

"To je on," řekl druhý.

"Ten chlápek, kterého tam posílají?" "Na mou duši, ten spíše vypadá, jako by tam odtud právě přišel." Za techniky a za řadou slabě ševelicích přístrojů objevil Rambo, že Murdock hovoří s nějakým mužem. Ten konečně přikývl a přišel k němu. Vysoký urostlý Američan s drsnými tahy ve tváři, naražený v džínách, v letecké košili, jejíž výložky na ramenou byly orvané, takže odkrývaly jeho mohutné svaly. Na hlavě mu seděla čapka Dodgerů. Přiložil vesele ukazováček ke štítku čepice a představil se: "Hej, já jsem Ericson a pěkně vás vítám." Rambo studoval jeho zevnějšek, jakoby před sebou viděl úplně nový druh živočicha.

Ale zdálo se, že Ericson to vůbec nebere na vědomí. Šklebil se klidně dál. "Tak vy jste ten vyvolenec, he?"

konstatoval. "Človče, vy můžete mluvit opravdu o štěstí. Řeknu vám, co mne se týče, je to ten nejzatracenější úkol, co jsem kdy dostal. No jo, jednoho dne mě možná ještě pošlou na Riviéru do jižní Francie." "Ohó, jižní Francie, to by vůbec nebylo špatné." "Rambo, říkám to správně? Já jsem už o vás něco zaslechl. Vy jste si opravdu dost dovolil. Ale mně se to líbí. V každém případě člověk aspoň ví, s kým má tu čest. Na čem je." "Opravdu? A na čem tedy?" "Nikdo neví. O tom se konečně můžeme bavit později. V téhle chvíli musím někam strčit toho Hueye. Pořád ještě stojí venku jako na výstavě." Ericson vystřelil a Rambo ho v závěsu následoval. "Jen tak mimochodem, já jsem vaše doprovodná služba." "Co?" Ericson se otočil na podpatku a vracel se pozpátku jako fotbalista, přiložil si dlaně k ústům a zavolal: "Váš pilot! Zkuste se na to podívat z jiné strany. Když zrovna nevlezete rovnýma nohama do nebe, přinejmenším se zase vrátíte do basy." "To myslíte vážně?" Rambo sraštil čelo a díval se, jak Ericson leze do kabiny Hueye. Vrásky na čele se mu prohloubily, když se navíc objevil Trautman.

"...Můj pilot?" Ale náhle stál mezi nimi Murdock. Tvářil se, že chce něco říci.

Rambo ho rozhodně předešel: "Jak dlouho už se zabýváte těmi přípravami?" Murdock se na něho pobaveně podíval, jako by přemýšlel o tom, jak dostat za svou odpověď titul 'Vtipálek roku'. "Jak dlouho? Nechtě mě chvíli přemýšlet... Koukejte, uvažovali jsme o tom už dříve, ale opravdu..." Povolil si propocený límeček a odlepil košili od mocné hrudi, a pak defenzivně odpověděl: "Dvacetčtyři hodiny. Je to tak." Rambo se krátce ohlédl a řekl: "Není možná." Tato chvála Murdocka rozesmála ještě víc a pak ukázal k malé ohrádce ve volné hale: "Pojďte přece konečně do mé útulné kanceláře."

6.

Nouzově vyřešená místnost, oddělená od hangáru jen dřevěnými stěnami, měřila do šířky tak pět stop. Lampa na kovovém psacím stole osvětlovala trochu do zelena počítač a registraturu s oficiálně vyhlížečícími dokumenty. Další zařízení, to byla tři kovová křesla, srovnaná před registraturou, na stropě nepříjemně ostré zářivky, na stěně velká, vlhkem zkrabatělá mapa, dva vrčící ventilátory a automat na Coca-Colu.

Zastavili se ještě dříve, než vstoupili do místnosti. Ovanul je vlhký a trouchnivějící zápach. Murdock právě mířil k nástěnné mapě a chystal se pokračovat ve svém výkladu, když ho náhle něco napadlo a přinutilo ho, aby se otočil.

"Než budu pokračovat ve svých instrukcích, měli bychom si snad ještě něco objasnit, Rambo. Vztah mezi námi nebyl až doposud zrovna srdečný. To platí nejen o našem setkání ve vězení, ale i pak," Murdock mávl rukou směrem ke dveřím,

"A tady venku znovu. Vy prostě nás, od tajné služby, nesnášíte. Prosím, to je vaše věc. A bezpochyby pro to máte i své důvody. Přesto bych vás prosil, abyste se tolik neunáhloval. Jestli to můžete nějak vzít na vědomí, já jsem taky sloužil ve Vietnamu. V šestašedesátém u druhého batalionu třetí námořní v Quon Thien. Proto vás prosím, abyste nespěchal s úsudkem. Ujišťuji vás, že jsem nepatřil k těm jalovým pánům oficírům, kteří někde vzadu udělovali rozkazy a zatím lidé v poli za ně nasazovali krky. Zúčastnil jsem se pár bitev v prvních řadách. Taky mám několik 'purpurových srdcí'. A ještě teď slyším v noci bolestný řev těch mužů, kteří mi bojovali bok po boku a zůstali tam. Můžete mi věřit, že moc dobře vím, co vás a ostatní veterány štvě. Tenkrát se vláda snad opravdu málo starala o to, co vás tehdy tížilo. A bohužel, vysoké kruhy neměly nejmenší zájem, aby se o tom všem dozvěděla veřejnost. Ale ty časy jsou už teď nenávratně pryč. Naše země se změnila.

Nejen občanům, ale i Kongresu dnes leží na srdci tyhle věci. A mohu vás ujistit, že to platí i o návrhu, kvůli němuž jsem za vámi přišel. Když se na to díváme s odstupem, byla to možná opravdu špatná válka. Ale to zdaleka neznamená, že také muži, vojáci, kteří v ní bojovali, byli špatní. A o to konec konců jde." Murdock mluvil stále rychleji, očividně emotivněji.

"Proto bych vám chtěl navrhnout, že všechno osobní necháme od nynějška stranou a uděláme společně všechno pro to, abychom odtamtud dostali ty válečné zajatce." Při posledních slovech se mu hlas lehce zachvěl.

Rambo dojatě přikývl.

"Dobrá. Věřím, že se teď mezi námi poněkud vyjasnilo," pokračoval Murdock. "A jsem rád, že neshody už skončí. Ale ještě něco. Rád bych znovu vyjádřil, že podle mého názoru nikdo nemá takovou kvalifikaci a takové zvláštní, mimořádné schopnosti k téhle misi. Že ten úspěch je... Ne, to jsem neřekl docela správně - myslím, naděje, že se to vám povede nejlíp, je i tam, kde by ostatní adeпти patrně selhali. Jsem moc rád, že jsem vás pro tu věc získal." Murdock napřáhl pravici ke stisku. "To už jsem sice v poslední době udělal, ale zatím to pro vás bylo nepříjemné," pokusil se o

úsměv.

Byl trochu kyselý.

Rambo se vlídně zašklebil a zdálo se, že tu ruku studuje.

Pak ji stiskl a zatřásl s ní.

"A teď pojďme zpátky k našemu poslání." Murdock se znovu obrátil k nástěnné mapě jihovýchodní Asie, která dělila území do jednotlivých čtverců. Přejížděl prstem po Thajsku zdola kolmo vzhůru. "Thajsko. Řeka Mekong, Laos, Vietnam.

Přeletíte Laos severovýchodním směrem. Potom přeletíte Ananské pohoří a připravíte se k seskoku. Znamená to osmnáct minut letu komunistickým vzdušným prostorem." Murdock zvedl obočí a pokrčil čelo.

"Vidíte v tom nějaký problém?" "Osmnáct minut? Ne. Předpokládám, že ten stroj poletí tak hluboko, že ho nechytí do radarové pasti." "Hluboko není ten správný výraz. Vy poletíte tak, že se málem budete dotýkat země." "V letadle? Skoro jsem to předpokládal." "Platí to i o místě seskoku," pokračoval Murdock. "Takže je to jasné. Až budete připraven skočit, může se stroj vznést maximálně stopadesát stop. Myslíte, že vám to bude stačit?" Rambo trhl rameny.

"To záleží na tom... budu skákat padákem?" Murdockova tvář pobledla. Obrátil se poděšeně na Trautmana, který se v té chvíli rozesmál.

"Jestli skákat padákem? Já se z vás zblázním..." Otevřely se dveře a v nich se zastavil technik.

"Co je?" rozčilil se Murdock. "Nevidíte, že já tady -" "Promiňte, ale mám jistý problém." "Kdo dneska nemá problémy.

Tak si s tím koukejte poradit." "Bez vaší pomoci těžko, pane. Musíte -" "To nemůže počkat?" "Nemůže. Pokud máme dodržet časový plán. Počítač vyplivl pár chybiček. Pojistil jste celou akci tolika chytáky, že teď musíte sám udat nějaké kódy, abychom se dostali dál." "Je dobře. Jděte to klidně vyřídit a já budu zatím pokračovat v instrukcích," navrhl Trautman.

Murdock vděčně přikývl a vypadl z kanceláře.

"Jak se cítíte?" zeptal se v té chvíli Trautman.

Rambo předpažil a roztáhl prsty. Netřásl se ani kapičku.

"Mohl jsem si to myslet," přikývl plukovník, jako by přisvědčoval sám sobě.

"Proč jste tedy pořád s něčím čekali?" "Heslo pro posádku s níž máte letět a s níž se máte vrátit je DRAGONFLY.

Vážka. Tady pro to místo bylo určeno heslo Vlíčí doupě," pokračoval Trautman. "Asi něco popletli... A můžete mi věřit, že žádný z těch krámu, které vám nacisty, není zbytečný.

Zapomeňte na všechno, jenom ne na jedno: na odvahu. Neplýtvějte krví. A budete-li potřebovat pomoc, stačí si ji vyžádat.

"Myslíte, že pomoc přijde ne spíš po mých vlastních nohou?" "Naprostě správně," zasmál se Trautman. "Pojďte, něco vám ukážu.

7.

Opustili kancelář a hledali si cestu mezi techniky a elektronickým zařízením do zadní části hangáru.

"No, co říkáte?" mávl rukou Trautman ve všeobjímajícím gestu. "Tohle je váš vozík." Rambo stál před stíhlým černým tryskáčem, jakousi modifikací Gulfstream Peregrine. Všechny znaky a nápisy na trupu byly odstraněny. Načerněné letadlo vypadalo spíš jako raketa s nosnými plochami.

"No, váš dojem?" zeptal se Murdock, který mezitím přistoupil k oběma mužům.

Rambo se ohlédl a viděl, že jde ještě blíž.

"A Peregrine ještě není rozhodně všechno," naznačoval Murdock pyšně. "Když už nekoukáte na monitorovací zařízení, která vám padla do oka hned, jak jste sem vstoupil, budete mít ve výbavě ještě trochu nejmodernější technologie, abyste byl bezpečnější. Já vím, že spousta z toho bude pro vás novinka, Rambo. Mezitím, co jste trčel v té díře, ledač se ve vedení války změnilo. Ale to všechno pro vás teď může znamenat jen výhodu. Můžete se cítit úplně jistý, protože jsme zatím vyvinuli takové zbraně, proti kterým ty staré krámy, s nimiž jste tehdy ve Vietnamu bojoval, vypadají jako dětské hračky. Luk a šípy." "Promiňte," řekl Rambo. Nevšiml si, jak bedlivě ho pozorují.

"Tyhle věci jsou úžasné, budou se určitě vyvíjet ještě dál. Ale co když... koukejte... někdy se stane, že výzbroj najednou vypoví službu, jindy člověk něco ztratí. A co potom? Ve Fort Braggu jsem se naučil," Rambo se zahleděl na Trautmana, než pokračoval, "od něho jsem se naučil, že nejlepší ze všech zbraní je srdce a rozum." "Časy se mění," odpověděl Murdock.

"Pro některé lidi." "To je samosebou správné. Ale já jsem vás nerad přerušil, plukovníku," řekl Murdock a zkřížil ruce na prsou.

"Po seskoku," pokračoval Trautman ve své instruktáži, "se spojte se základnou tímhle tím." Přistoupil k olivově natřené skřínce, která ležela na bedně.

Skříňku Rambo znal, v takových už tehdy nosili bojovou techniku.

Jediný rozdíl byl v tom, že na vrchní straně skříňky byla neobvykle komplikovaná konsola.

"Tomu se říká přenosný satelitní zesilovač," vysvětloval Trautman nad přístrojem. "Zkráceně transat. Aby to fungovalo, potřebujete ještě tohle." A vytáhl malou skládací stolní anténu, kterou upevnil na trojnožku. Pak do ní zasunul kabel, který byl upevněn na anténě ve skřínce s transatem.

"Zpráva, kterou nám chcete poslat, se smrskne na signál, který potom odvysíláte za vteřinku. U takové depeše to může být otázka i setiny sekundy. Při tom bude zpráva v přístroji zašifrovaná, signál přijme náš tajný satelit, vyšle ji na naši pozemní základnu v Okinawě a tam odtud ji nasměrují sem k nám. My si signál nahrajeme, převedeme na normální rychlost a dešifrujeme." "Není možná," podivil se Rambo. A uznale se usmál. "Senzace.

Tedy žádné zvukové signály, podle nichž by nepřítel mohl zaměřit moje postavení." "Jakmile nám ohlásíte, že jste v

pořádku přistál, musíte se dostat džunglí k bodu TANGO NOVEMBER." Trautman zapíchl ukazovák do jednoho místa na generální mapě. "Je to tu docela pěkně vyznačeno. Tam potkáte toho, s nímž se máte kontaktovat. Tajný agent. Co Phuong Bao." Jakoby ho něco tísnilo, ale nedovedl vysvětlit co, otočil se Rambo na svého Peregrina.

"Posloucháte mě vůbec?" zeptal se Murdock.

"Tajný agent" opakoval mechanicky Rambo. "Co Phuong Bao.

Klidně pokračujte," "Váš průvodce vás doprovodí dvanáct uzlů po řece k vašemu cíli v Ban Kia Na." "K táboru." Při té vzpomínce se Rambovi poněkud stáhl žaludek.

"Kde uděláte snímky," vpadl Murdock netrpělivě. "Opakuji, že vás směji zajímat jediné fotky. Váš úkol spočívá jen a jen v ohledání terénu. Jestli se ukáže, že tam opravdu jsou američtí vojáci, ještě dnes se postaráme o jejich návrat sami. Rozhodně to nepatří do vaší kompetence. S těmi fotkami se vydáte dolů po řece k místu, označenému DELTA. A odtamtud vás vyzvedne Ericson s vrtulníkem Agusta, který si můžete prohlédnout před hangárem. Stojí tam pod ochrannou sítí." "A potom budeme spokojeně a šťastně žít až do konce svého života," poznamenal Rambo. "Pohádka je konec." "Jo, správně. Šťastně a spokojeně až na věky. Ale rozuměl jste instrukcím? Je vám všechno jasné?"

"Pročpak ne?" "A teď k vaší výzbroji," pokračoval Murdock pyšně, uchopil kontejner se svítilnou a dalekohledem na hlavni, takže celá ta exotická zbraň vyhlížela jako... "Něco z Hvězdných válek," poznamenal Rambo výstižně. "Tohle monstrum s sebou v žádném případě neponesu.

Vždyť je to jako poloviční tank." "Mimochodem, nahrazuje při nejmenším ještě půl tuctu jiných zbraní, například odnímatelnou M 16-A2 a vrhač granátů M 79, vybavený Sionie tlučičem, nočním dálkovým zaměřovačem a LAC/R 100 laserovým dalekohledem. A k tomu můžete připojit svou speciální kameru." "Ta věčička funguje určitě na baterky. Já tuhle zázračnou zbraň považuji opravdu za okouzující, ale Murdocku, chtěl bych se vsadit, že pracuje zatím jen v laboratoři. Bezpochyby bych dal přednost dobré staré AK-47." "Prosím vás, s tím si hrají dnes ve Vietnamu dvanáctileté děti." "Právě tak jsem to myslel," poznamenal Rambo. "Kdyby mělo dojít k přestřelce, nikdo nerozezná po zvuku rozdíl mezi jejich zbraněmi a tou mojí. Nebudou vědět, jestli střelím já nebo jejich lidé.

Možná, že budou přitom zrovna naproti mně. A mimochodem, takhle taky nebudu mít nejmenší potíže s obstaráváním munice." Jako kluk, jemuž někdo pohaněl novou hračku, podíval se Murdock na monstrózní pušku, kterou stále ještě svíral v ruce. "No dobrá, když nechcete, když myslíte... v tom případě mám pro vás rozhodně něco prima. To vám bude po chuti. Jistě si vzpomínáte, jak jsem vám říkal, že všechny ty krámy, s nimiž jste bojoval ve Vietnamu, budou vedle našich novinek vypadat jako dětské hračky? Jako luk a šípy? Prosím, pak se podívejte tuhle..." Murdock sáhl do krabice a vytáhl asi půlmetrový aluminiový cylindr s průměrem kolem patnácti centimetrů a hodil jej Rambovi.

Rambo zachytil předmět ve vzduchu - nebylo to nijak těžké - a sraštil čelo. "A co je tohle za překvapení?" "Zatracená hračka pro děti. Luk a šípy." "To rád slyším," odpověděl Rambo a zešířila se zašklebil.

"Jenomže jaký luk a jaké šípy", dodal Trautman obdivně. A vytáhl z cylindru dvě kožené pouzdra.

8.

Rambovo svalnaté tělo se v ostrých slunečních paprscích, deroucích se sem zvenčí, jevílo ve tmě hangáru jen jako světelný obrys, když se postavil před vchodem a odšrouboval jeden konec aluminiové trubky, aby se seznámil s novou zbraní. V té chvíli se Murdock obrátil se zoufalým pohledem na Trautmana.

"Jste si docela jistý, plukovníku, že v něm z války nezůstalo třet něco podivného? Vzpomeňte si na ten fůrek, který udělal s tím padákem. Třeba je opravdu... trochu vyšinutý... tedy já tomu nemohu pořád věřit. Chci tím jaksí naznačit, že si svou věc nejsem tak dokonale jistý. Přece se nemůže svěřit těm starým hračkám luk a šípům místo vrhači granátů, který je posledním výkřikem techniky. Rozhodně se nemůžeme spoléhat na člověka, který možná obrátí kabát, jen co se dostane na nepřátelském území do nějakých malérů. A že ho tam maléry čekají, na to dám krk." "Jaké maléry máte na mysli?" odpověděl Trautman podrážděně. "Myslel jsem, že jste si prostudoval jeho záznamy a víte o něm teď už všechno. Je to nejspolehlivější voják, jakého jsem kdy potkal. Už při výcviku ve Fort Braggi bylo jasné, že je to přirozený talent. Génus. Má instinkt bojovníka, s nikým se nedá srovnat. V každém okamžiku usiluje o vítězství, i v takové bitvě, kterou by každý jiný považoval za ztracenou." "Ale teď už za tím udělejme tečku, plukovníku. Řeknu vám, zklamal jste mě. Snad nechcete začít opět s tou starou historkou, jak vláda svazovala armádě ruce tak, že se to nedalo za žádných okolností i vyhrát?" "Dobrá, byly to tedy samé lži. Jenže mladí lidé museli bojovat, obětovat své životy. A jiní jsou dodnes stále ještě v zajetí. Co se týká Ramba, jestli dnes pro něho zvítězit znamená třeba i umřít, dobrá, on zemře. Buďte bez obav. Udělá to bez váhání. V tom je právě zvláštní.

Podlehnout nějakým tlakům? Vyloučeno! Protože - Murdocku - to, co vy nazýváte nepřátelským územím..." "No, co je s tím?" "Tam je on dnes doma."

ČÁST III.

Svatyně

1.

Venku to začalo skučet a zvedaly se víry, až tahle místnost, ten malý blázinec, se lehce otřásl, jako by se měl rozpadnout.

Připomínalo mu to jeho vězeňskou celu. Peregrin stál venku připraven ke startu.

Jeho výzbroj ležela před ním na kovovém stole. Obnažený, s náteřníkem oblečeným přes boky, studoval za svitu lampy každý předmět zvlášť.

Natáhl si maskovací kalhoty, provlékl řemení padáku a natřel si tvář i ruce zelenou krycí barvou. Vytáhl z pouzdra svůj

zázračný nůž a přejel rychlým pohybem diamant, umístěný na povrchu pochvy.

Tupá strana čepele byla poseta hlubokými a širokými zuby, jimiž si mohl bez obtíží přitáhnout třeba kovový trup letadla nebo hangárovou stěnu z vlnitého plechu. Aluminiová rukojeť byla omotána rybářským vlasem, který unesl spolehlivě aspoň 120 liber.

Jeho délka byla vypočtena tak, aby dospělý člověk mohl manipulovat zbraní tak, že ji mohl vytáhnout od špiček prstů až po loket, přitom v pouzdře zůstalo místo pro dva speciální šroubováky, krátký, ale jako břitva ostrý zavírací nožik, zápalky v nepromokavém sáčku, rybářskou udici a vlasec. To vše bylo uloženo uvnitř a v uzávěru pak byl zabudovaný kompas. Byla tu také jehla, která mu umožnila, aby si v nouzi sám třeba sešil tržnou ránu, kdyby ji utřžil. Konečně v minulosti to udělal už nejednou.

Jaksi ze zvyku škrtl Rambo zápalkou a přejel plamenem ostří nože, aby je začadil. Vždycky se tak pojišťoval, aby ho zrádný odlesk čepele neodhalil nepřítelům odraženým paprskem světla, třeba jen měsíčního. Ale v tomto případě to dělat nemusel. Ostří bylo temné a matné, což byl výsledek zvláštní chemické úpravy kovu. Když nabil a vyzkoušel svou AK-47 ještě jednou se pozorně podíval do dalekohledu se zaměřovačem, zasunul do zbraně zásobník, spustil ji do kokového pouzdra s kulkou v hlavni a zajistil spoušť. Když byla pistole uložena, naplnil ještě dva zásobníky kulkami a oba si připevnil k ramennímu popruhu leukoplasty.

"D - minus dvacet minut," zazněl kovový hlas z reproduktoru uvnitř hangárové haly. Rambo se instinktivně ohlédl a stáhl se do úzkého rohu malé místnosti, sesunul se na zem a zaujal jogínskou pozici Lotosu, jako by si to sedal sám Buddha. Pak jeho pohled padl na pavoučí síť s malým pavoučkem uprostřed. A v té chvíli si připadal stejně jako ten malý pavouk v prostředku obrovské rozestřené sítě, do které se mohl zamotat. Cítil se tak malý v nekonečném vesmíru, v duši najednou prázdno, jakoby chtěl začít s meditací. A v jeho nitru pověstná černá díra.

Venku se ozvala rána a Rambo sebou trhl. Probral se ze zadumání a vrátil se do skutečnosti. Kdosi zaklepal na dveře. Zamračil se, vrásky na čele se mu prohloubily, když se vrata otevřela. Zvenčí pronikl dovnitř záblesk červeného a modrého světla.

V otvoru se objevila čísi silueta.

Vzrušení se ho dotklo. Kdyby byl mohl zůstat u své představy pavoučka uprostřed nedokončené sítě, byl by v této chvíli klidnější.

Pak zjistil, kdo se objevil ve vchodu hangáru. Byl to Trautman.

Šklebil se na něho spiklenecky.

Pokusil se úsměv opakovat.

"Je čas, Johnne." "V pořádku." Rambo vstal. Zavrhl si uzávěr padáku. Skládal si jej přirozeně sám. Navrch si zasunul do podpaží svůj AK-47. Na stole před ním ležela ještě dvě kožená zavazadla. Obě měřila šedesát centimetrů.

Obě se zapínala kovovou sponou. V obou byla uskladněna jeho další výzbroj na nebezpečnou cestu. Luk a šípy.

Trautman na něho pohlédl a s úsměvem řekl: "Se zbytek vám pomohu." A uchopil olivovou krabičku s TRANSATem a upevnil ji Rambovi na prsa. Pak si ho s potěšením prohlížel.

"Murdock vás tak dobře vybavil, že vypadáte, jako byste se chystal na roztomilý výlet do Las Vegas. Hlavně nesmíte zapomenout na kameru. Ta je nejdůležitější." "To budou pěkné prázdniny, opravdu." "Až si střelíte pár pěkných zájčků, tak jednou za mě..." "Jasná věc, pane." Úsměvy pomalu mizely z jejich rtů, když opouštěli kancelář.

Červená a modrá signální světla nabývala na intenzitě, když Rambo vykročil z hangáru a přistoupil k Peregrinu.

Vedle stroje stál Murdock spolu s několika techniky a lidmi ve vojenských uniformách.

Trautman se k Rambovi přitočil a přitáhl si ho blíže: "Johnne..." Byl rozhodnut pronést teď několik cituplných slov, povzbudivých vět. Ale pak sklouznul do profesionálního tónu: "Máte právě šestatřicet hodin, abyste mohl v pořádku seskočit a zase se vrátit. Nezdržujte se příliš vdechováním džungle a její vůně." Rambo přikývl.

"Kdyby něco nevycházelo, myslím tím cokoli, dejte nám vědět. A koukejte se dostat včas na dohodnuté místo Hawk September, které máte vyznačené na své mapě. O.K.?" Rambo znovu přikývl.

Světla Peregrinu zintenzivněla. Rambo se chystal usadit v letadle a zaslechl hlas Eriksona, kterého ze svého místa dobře neviděl.

Jen stěží překonával hluk motorů.

"Můžeme odstartovat, plukovníku." Trautman mávl směrem, kde se chystalo letadlo a obrátil se k Rambovi: "Mnoho štěstí... synu." Rambův hlas zazněl teď tvrdým, popuzeným tónem.

"Vzpomínáte si, jak Murdock vyprávěl, že v šestašedesátém bojoval s druhým batalionem Třetí námořní v Con Thien?"

"Proč?" "Druhý batalion byl nasazen u Kud Sank." "No jo, tak si to ve vzpomínce popletl." "Na některé věci se přece nedá zapomenout. Nelze si je poplést." "Hlavně vy si nic nepopleťte!" Trautman ho ještě dobrácky poplácal po plecích.

A to bylo všechno. Dávat najevo víc citu, než se sluší, už by bylo příliš.

Rambo přikývl. A přistoupil k Peregrinu.

Trautman pozorně sledoval, jak se Rambo souká do kabiny.

Jakmile za ním zapadl uzávěr dveří, motory Peregrinu zavly a letadlo rolovalo na kraj startovací dráhy. Nečekanou rychlostí vystřelil tryskáč kupředu a s ohlušujícím řevem se řítit po startovací dráze. Přední kolo se zvedlo do výše a letadlo se ztrácelo nad vzdálenými stromy nebo to ve tmě alespoň jako stromy vypadalo.

Během několika málo sekund jim zmizelo z očí.

Neobvykle tiše se opět nad džunglí rozkládala temná noc.

S tísnivým pocitem okolo žaludku se vracel Trautman k hangáru. Murdock ho následoval.

"Myslíte si, že vůbec něco vypátrá?" Trautmanův hlas cosi nepřírozně zaskučel.

"Americké zajatce sotva," rozvažoval Murdock. "Ale udělali jsme, co jsme mohli. To může být odpověď na každou

otázku seshora." "Pro vás je asi dost těžké něco pochopit," ujistil ho Trautman.

"Moje válka to konec konců taky nebyla, plukovníku. Já jsem tu však dnes proto, aby se ten chlív prostě uklidil."

2.

Vytí trysek Peregrinu se postupně změnilo ve stejnoměrné hučení. S výjimkou rudých bodů orientačních světýlek byla uprostřed letadla naprostá tma. Rambo až dosud seděl na zemi jako Buddha se zkříženými nohama.

Ted' vstal a opřel se o dělicí stěnu ke kabině. Vedle Ericsona, který stroj řídil, seděl ještě Doyle, navigátor, který naváděl letadlo speciálním zařízením, které bylo jakýmsi druhým, lepším znakem pilotů.

Když se Doyle Rambovi představil, všiml si hned navigátorova vzrušeného pohledu. Kolik v těch očích asi bylo ukryto divokých víkendů? Dunění motorů rozechvívalo trup stroje.

Rambo to všechno ignoroval. Vrátil se zase do svých představ pavoučka a pavučiny.

Trautman hleděl napjatě na konsolu hangáru, na níž bylo upevněno stínítko radaru. Úplně zapomněl, že za ním stojí Murdock.

"AVCS dvě pět je v kursu," informoval je technik s rozepjatou přílbou a sluchátky. "Časově to zatím vychází." Technik dál povídal do mikrofonu před sebou. "Všechno je jasné. Vlčí doupe. Konec." Trautman dál vzrušeně civěl na stínítko.

A na bod, který představoval Peregrina a ukazoval, jak zdánlivě pomalu, nekonečně pomalu se sune ke svému cíli - A jak rychle to všechno počítač přes satelit dokáže zprostředkovat přes centrálu v Laosu.

Jako laserový paprsek hořel světelný bod v jeho očích.

3.

Když ucítil Rambo pohyb v kabině stroje, soustředil pozornost od imaginární pavoučí sítě k letu.

Viděl Ericsonovu siluetu proti slabému světlu přístrojové desky. Přenechal letadlo Doylevi a obrátil se na svém sedadle nazpátek.

"To vás bude určitě zajímat," kývl přátelsky na Ramba.

"Pojďte se podívat." Rambo se postavil a šel za ním do kabiny.

Nejdřív Rambo ve tmě nerozeznával vůbec nic. Až po chvíli, když si jeho oči zvykly na tmu, spatřil náhle v měsíčním paprsku pod sebou obraz džungle. Před očima se mu mihaly koruny gigantických, vzpřímených, vysokých stromů, stojících ve skupinkách. Objevovaly se a hned zase mizely.

"Ted' to bude ještě lepší," oznámil Ericson a vypnul náhle osvětlení palubní desky.

V kabině se docela setmělo, jakoby se zalila tuší. A před nimi se náhle vztyčil, zaplňuje celý horizont, masiv Ananského pohoří.

Měsíční světlo ještě zvyšovalo jeho majestát.

Chvíli se zdálo, že horský masiv je dosud na hony vzdálený. A v příštím okamžiku jakoby před nimi přímo vyrůstal horský štít.

Nebe ho bylo plné. Ericson nechal klesnout stroj níže a opisoval konturu horského údolí. Pahorkatina se náhle rozčlenila v klikatící se nádherný kaňon, lemovaný z obou stran holými skálami. Pilot Peregrina zkušeně manévroval mezi nimi.

Doyle vedle něho zapnul s uchechtutím malou ruční lampičku a zamířil její paprsky na palubní desku, aby Ericson mohl přečíst údaje přístrojů.

A přece Ericson na to neměl nejmenší náladu a na aparaturu se ani nepodíval. Vůbec to nepotřeboval. Zdálo se, že pilot a stroj tvoří jeden jediný celek, jakoby navzájem srostli. Hučení motorů vracela ozvěna ze skal znásobenou silou.

"Joj, a mám to," vykřikl Ericson okouzleně a vzpřichl se vzrušeně - přes silu bezpečnostních pásů - ve své sedačce.

"Tohle miluju." "Ještě kousek," ječel Doyle, "Jen tu páku zvedni o pár zubů!" Rambo pocítil, jak se mu žaludek snaží natlačit až do zad. A právě tak náhle, jak se hory před nimi objevily, ted' zase zmizely. Na jejich místě se objevila neprostupná, hustě zalesněná džungle. Ačkoli se to zdálo nemožné, Ericson klesl ještě hlouběji a přiblížil se až nad vršky korun stromů.

"Tak, jsme na místě, hochu." Džungle dole nevypadala jinak než v Thajsku nebo v Laosu.

Ale tohle zde - Rambovy svaly lehce ztuhly - tohle už byl Vietnam. Země nepřítele. A v tom byl právě ten podstatný rozdíl.

"Čas radovánek nastal," ušklíbl se Doyle.

Ericson přikývl. "Ted' je řada na vás." Vstal a posadil si helmu se sluchátky do týla. "Měl byste se připravit," otočil se tváří k Rambovi. "Do seskoku vám nezbývá ani minuta." Rambovi náhle zabušilo srdce. Ale s tím si dovedl poradit.

Soustředil se na dech, zadržel ho, stiskl si zápěstí a počítal. Za okamžik byl tep zase normální. Dvaadvacet za minutu. Obrátil se a šel do nitra letadla.

Ericson otevřel vypouštěcí otvor. Zvenčí vnikl dovnitř ohlušující řev motorů.

Rambo připravil padák a všechnu tu výbavu, kterou mu dali na cestu, aby nic nepřekáželo seskoku.

Dole pod ním už byl konec hluboké džungle, byla tam plocha s ojedinělými stromy, jejichž listy mohl ted' téměř počítat.

Žluté světlo nad hlavou náhle zablikalo. Rambo se nadechl čerstvého vzduchu.

"Pět sekund," počítal Ericson. Čtyři, tři, dva, jedna. Ted'!" Žluté světlo se změnilo na ostrou, vyzývavou zeleň.

A Rambo udělal jediný pevný, odhodlaný krok z otevřených dveří.

Byl tam.

4.

"Ježíši Kriste," zachytil Trautman Ericsonův hlas z radia. V tom hlase zaznívalo zděšení a panika.

Murdock sebou trhl a vykřikl: "Co je, co se stalo?" Příjimač nejevil nejmenší snahu zmírnit ten první panikařský dojem. "Jezusmaría, zatraceně..." burácel dál Ericson z rádia.

"Tak co je, hrome?" vřeštěl teď už Murdock a hrábl po mikrofonu: "Vážko, no tak, Vážko..., hlaste se, mluvte!" "Tady jsme. Ježíši, ona tu zůstala viset -" "Co zůstalo viset?" "Šňůra, která otvírá padák. Táhnem ho ve vzduchu pod sebou, rozumíte?" Trautman opřel rty o pěsti a zahryzl se do nehtů.

"Uřízněte provaz!" křičel bledý Murdock.

"Ale čím? Nemám u sebe nič... Bože, rozcupuje se tam na kusy!" Když se Trautman podíval na konečky svých prstů, zjistil, že si je rozkousal do krve.

"Alarm! Poplach! Červená!!!"

5.

Vyskočil z otevřeného otvoru a náhle se octl jakoby ve stavu beztlíže. Žaludek opět zapracoval. Pak ucítil v celém těle trhnutí.

Popruhy padáku se do něho zařizly, až dostal strach, že mu utrhnou ramena. Bolest ho začínala přemáhat. Jeho výzbroj visela na laně, kymácela se a trhala jím, tloukla do boku letadla. Byl snad na dosah gáže pod trupem letadla a tady ho přímo rval a drtil vzdušný proud.

Špičky stromů byly tak blízko, že se bál, aby mu neodřely hrud'

Náhle mu bylo jasné, co se stalo. Lano, na kterém byl upoután, zůstalo viset na držáku nad otvorem, jímž vyskočil.

Větrný proud byl nepředstavitelný. Strhl mu z hlavy helmu a tlačil vzduch do plic takovou silou, že nebyl schopen nadechnout se ani vydechnout. Odstředivá síla mu přitlačila ruce k tělu a váha výzbroje hrozila, že ho rozdrtí.

Musíš zatáhnout za hlavní popruh padáku, říkal si zoufale. Ale už v příštím okamžiku mu bylo jasné, že by na tom byl ještě hůř, kdyby se teď padák otevřel a on stále ještě zůstal pevně spojen s letadlem.

Hučení trysek Peregrina, znásobené svištěním větru, jak letěl proti němu, mu bušilo do ušních bubínků až k zbláznění.

Jeho zbraň, jeho AK-74, se ze svého místa na plecích posunula za nehybnou paži, jenže vysílačka TRANSAT byla v nebezpečí. Provaz, který ji upevňoval, zřetelně povoloval. Pak se vše uvolnilo, vzdušný proud věci uchopil a ty padaly dolů do nepřátelsky vyhlížející džungle.

"Dýchat, musím přece dýchat, můj Bože! Dýchat."

6.

Doyle s očima přilepenýma na výhledu, ohlušován vytím poplašné sirény, náhle zjistil, že stroj se řítí proti druhému hřebenu pohorí. Mikrofonem se domlouval hlasitě s Ericsonem: "Musím nahoru, výška..." "Ještě ne..." "Ale ty proklaté hory..." "Něco se chystá udělat, pro Krista, tak ještě ne!"

7.

Rambo mohl sotva pohnout rukou. Svaly měl unavené.

K oslepení stačila tma, která byla venku, natož ještě tlak větru, který doslova bolel do očí. Ve všem, co teď udělá, se musí spolehnout na svůj instinkt. Jako v agónii, coul po coulu, se jeho ruka sunula k popruhu, kde měl nůž.

Dýchat. Aspoň kdyby mohl dýchat.

Za celé ty měsíce, kdy zvedal těžký buchar a nechal jej dopadat na neuvěřitelně tvrdou a krásnou skálu, získávaly jeho svaly vlastnosti, jež se té skále podobaly. Prsty měl teď vypjaté, když zvolna nahmataly střenku nože a vytahovaly ji z pouzdra.

Hrud' ho bolela, plíce přímo hořely, jak hltaly kyslík.

A přece, uvolnit nůž bylo relativně snadné. Po tom, co prodělal ve vietnamské válce právě v těchto místech, a potom ve vězení, se mu nic nezdálo neuskutečnitelné.

Třeba teď zvednout ruku nad hlavu.

A tak na to vynaložil všechny síly.

8.

Trautmanovi se zatajil dech. Zapomněl na všechno kolem sebe, na hangár, pistole, na Murdocka. Pozornost soustředil jen na vysílačku, z níž se linuly hlasy pilotů, které mu přibližovaly situaci s Peregrinem tak věrně, až měl pocit, jakoby sám stál v otvoru pro vypouštění výsadkářů a pozoroval - jako ochromen - jak se Rambo tiše vznáší nocí, připojen k letadlu jako moucha k pavučině.

"Vytáhl nůž," vydechl Ericson.

"Musím jít výš," naléhal zatím Doyle.

"Ne. Dal se do toho! Je to nepochopitelné, ale Ježíši Kriste, snad mu to povede. Chce tu šňůru přefříznout." "Musím s tím nahoru, ty zatracené hory! Nedá se nic dělat!" "Podařilo se mu to." "Co?" "Je pryč." "Cože?" "Je dole-" "Kde dole?" Rozevřel se mu padák?" "Člověče, jak to mám vědět? Ale už nevisí na trupu!" Trautman vyplázl špičku jazyka a přejel si vyprahlé rty.

Napjatě čekal. - Dělej, zatáhni za to! Ted'! Tak makej! Rádio zmlklo.

Snad dvěstěpadesát stop nad džunglí. Trautman vzrušeně počítal v duchu sekundy dopadu. Jestli se mu to podaří, určitě se hned ozve. Co mu zbývá? Nejvýš půl minuty. Ale z půl minuty se už stala minuta.

"Dělej, pojď!" myslel si. Murdock zamračeně pozoroval oněmělé zařízení. Tahy ve tváři se mu jen zvolna uvolňovaly.

Technik se sluchátky v přílbě zavrtěl hlavou.

"Ani jediný signál, pane. Jediné, co mohu naladit, je šum." "Tak dělej." "Na frekvenci není nic. Je úplně mrtvá."

Trautman mu vytrhl mikrofon z ruky.

"Vážko! ---Tady je Vlíčí doupě. Slyšíte mě? Hlaste se! Konec!" Z šumu nezřetelně vystupoval Ericsonův hlas.

"Vlíčí doupě hovořte, tady je Vážka... Konec." "Nevidíte nějaké znamení? Třeba světelný signál?" "Nic. Vážka, Vážka opakuje: Nic. Už jsme jednou přeletěli celý úsek výsadku. Smíme se tam vrátit ještě jednou?" Murdock, který stál za Trautmanem, rozhodně zavrtěl hlavou.

"Ne, to si nemůžeme dovolit. Kdyby komunisté ten stroj sestřelili, byli bychom v pěkné kaši." Také Trautman sraštil čelo. Starý profil v něm nabyl vrchu. "Ne, rozhodně se nevracejte, Vážko! Vraťte se na základnu Vlíčí doupě." "Vracíme se. Končím. Vypínám." Trautman odložil mikrofon. Přestože přístroje v hale měly závratnou cenu, zdálo se, že je teď hangár dočista mrtvý. V tísnivém tichu se pohybovali technici i vojenský personál bezhlesně a všechno to vyhlíželo skoro strašidelně.

Murdock složil hlavu do dlaní, harmonika vrásek na čele se roztáhla. Také paže mu poklesly. "Nevím. Snad bude rozumnější misi teď okamžitě zabalit. Dokud nezabředneme do ještě větších potíží. Všechno sebereme a budeme se koukat odtud vypařit jak nejrychleji to půjde." "Ne." ostře zaprotestoval Trautman.

"Myslíte, že by tohle mohl někdo přežít?" "Jestli by se to někomu mohlo podařit..." "Myslíte, že jemu by se to mohlo podařit, plukovníku? Všechna čest vaší důvěře v toho chlapíka, ale myslím, že přesto všechno je to jenom člověk. Na zázraky já už dávno nevěřím. Divejte se na to prakticky..." Trautman pozvedl hlas. "Při nejmenším mu musíme dát šanci. Nevíte, co všechno se mohlo stát. Třeba je jeho vysílačka v háji.

Něco jsme si s ním dohodli a trvám na tom, abychom to dodrželi. Má šestatřicet hodin na to, aby splnil svůj úkol a dostal se na místo, odkud ho máte vyzvednout. Jestli žije a jenom se s námi nemůže spojit, spolehněte se, že tu operaci uskuteční. On určitě bude počítat, že my také splníme svůj závazek. To jsme mu totiž dlužní." Murdock se zvedl a pokrčil pochybovačně rameny.

"Tak dobrá, dohodnuto." Přivřel oči, jako by mu víčka sama poklesla. "Ale v jednom si můžete být jistý. Shodneme se na těch šestatřiceti hodinách, ale ani vteřinku nepřidám. A pak to tu proměníme na prach a popel." "Přirozeně. Víc jistě od nás ani on nebude očekávat. Ale taky o nic méně."

9.

Když se Rambovi s hlasitým rachotem rozevřel padák, byl Peregrine už bůhví kde. Jen plamen z trysek motorů vyzařoval do temné noci chladné světlo, jakoby z nich vylétávaly svatojánské broučky.

Právě tak rychle se vzdalovalo dunění motorů a svist větru slábl.

Rambo cítil tah padáku na řemení, jeho sestupná rychlost se zmenšovala, takže se mu žaludek opět začal rozpínat, až se konečně přiblížil obezřetně k zemi.

A pak se ten pocit začal měnit. Od prudkého větru mu oči slzely tak silně, že pod sebou nerozeznával podrobnosti džungle, ačkoli v ní za malou chvíli musel přistát. Teď šlo o to, co nejdůkladněji snožit. Největší nebezpečí při seskoku do hustě zalesněné krajiny - a především v noci - spočívá v tom, že se mezi rozkročené nohy může z ničehož nic připlést větev. A pak se tělo rozdělí na dvě části, takže jedna polovina padá k zemi na jedné straně a druhá zase o kus dál.

Rambo se snažil na to nemyslet a tiskl nohy k sobě ze všech sil.

Přitulná větev se mu přimáčkla k boku, druhá se mu tlačila na záda.

Zatím nezpůsobily - krom nějaké modřiny - nic zlého, a naopak, spíš přitom brzdily trochu jeho pád. Konečně volněji vydechl, protože se bez úhony propadl nejméně o dva metry a po chvíli o další dva. Při tom se mu ovšem popruhy padáku bolestivě zadíraly do těla.

Ačkoli už při prvním pohledu počítal s neobvyklým a krkolomným přistáním, když dopadl na tvrdou zem, vyrazilo mu to na okamžik dech. Pokrčil samozřejmě kolena, aby zmínil náraz. Tělo se automaticky prohnulo a rolovalo do strany. Do ramene se uhodil o masivní kus vyčnívajícího dřeva. Roloval dál, narážeje na silné klády, až se konečně zastavil o kmen. Náraz byl silný, že zůstal chvíli omámeně ležet, dokud zase nepřišel k sobě. Také svaly se mu jen zvolna vzpamatovávaly. Tělo se mu začalo prudce třást. Přes úpornou bolest v zádech po malém odpočinku si řekl, že je připraven.

Opatrně se rozhlédl a zvedl padák. Současně pohlédl za sebe. Snažil se co nejlépe orientovat v temnotě džungle, prozkoumat nejbližší okolí. Tu a tam zaharašily větve, jak je lámaly tlapy poplašených zvířat, jež zapomněla na okamžik na opatrnost. Nedaleko pobíhal párek opic a vřeštěl. Pak se nad džunglí opět rozhostilo noční ticho.

Když svinul padák, zatížil jej masivním kusem dřeva a pro jistotu jej ještě upevnil provazem. Vlhkost byla tak obrovská, že vzduch snad přímo tekla. Maskáče měl v tu ránu mokré a doslova přilepené na těle.

Měl pocit, že dýchá přes důkladně namočený šátek.

Teď musel především vyzkoušet svou výzbroj.

Pušku, kameru a TRANSAT, ten zázračný aparát, samozřejmě cestou pohřešil. Tak se propadla možnost spojit se se svým styčným bodem. Jediná možnost... Jak se teď vlastně dozvědí, že zůstal naživu? Pochopí, že by ho měli odtud za šestatřicet hodin vyzvednout, jak se domluvili? Ne. Takhle nesmí uvažovat. Kdyby všechna odpovědnost zůstala na Murdockovi, na mou duši, už by si začal dělat starosti.

Ale Trautman... Byl tam přece ještě Trautman. A na toho se dalo spolehnout. Když slíbil, že ho na smluveném místě vyzvednou, tak pro to udělá všechno.

A také on splní svůj úkol, jak slíbil. Jeho dosavadní pochyby zmizely. Teď už tedy věděl, co poztrácel. A co mu zůstalo? Nůž a pistole. Ty dva popruhy, dva toulce, které si upnul přes ramena.

Přes svou zmatenou situaci se musel Rambo zasmát, když si vzpomněl, jaký Murdock nasadil zmatený výraz, když viděl, že odložil onen zázračný vrhač granátů. A proč? Tehdy řekl: "Rambo! Luk a šípy byste přijal radši? Myslíte, že by vám tam byly víc po chuti?" Luk a šípy. S vděčností si vzpomněl na Trautmana.

Rambo se začal připravovat. Oči si zatím zvykly na tmu kolem.

Slabé měsíční paprsky si klestily cestu houštinou listů četných stromů. Jednotlivé paprsky se spojovaly do řídkých svazků a snažily se proniknout nocí i mlhou.

Tyhle džungle patřily ještě k původním pralesům matičky země, s brutálními, násilnickými porosty a smrtícími stíny. Mnoho kořenů a větví se zohýbalo jako luky, když se navzájem chtěly udusit v zemi. Vzájemně se tu proplétaly husté popínavé rostliny, šplhaly od země vzhůru a vytvářely celistvou, gigantickou zelenou živou střechu. Ze stromů trvale odkapávala zhmožňující se vlhkost.

Kolem dokola to vše teď oplétalo Rambův život. Jakoby se na chvíli ukryl v prehistorii. Ten úkryt ovšem spočíval v mělkých propadlinách pod zhroutenými kmeny, ve šťavnatých plodech a nepropustném, listnatém stropu nad hlavou. Vytáhl svůj nůž a odšrouboval hlavici závěru v rukojeti a zahleděl se na fosforeskující magnetickou střelku kompasu, který tu byl zabudovaný. Neodvažoval se rozškrtnout zápalku, aby mohl podrobně prozkoumat mapu, ukrytou v nepromokavém pouzdru, ale bylo mu jasné, chtěl-li se spolehnout na své vyvinuté smysly a svěřit jim další orientaci, že nejrozumnější zřejmě bude jít stále kupředu podle střelky a příliš neodbočovat, má-li se dostat ke svému cíli.

Takže na severovýchod.

Hlouběji do nitra Vietnamu.

S rozhodným gestem si začal prodírat cestu hustými krovinami podrostu.

10.

V ranním rozednávání začal dostávat spleť labyrint pomalu zřetelnější podobu. Zachycoval se lián, klopýtal přes kořeny, šplhal se po výrůstcích a konečně se prodral na místo, odkud mohl dohlédnout až na horní okraj. Potýkáje se s dechem, pohlédl ještě jednou na kompas.

Slunce zatím ušlo po své dráze další kus. Ze svého kopečku mohl rozeznat obrysy hustě zarostlého údolí. Paprsky na ně přivětivě dopadaly. Srovnával to, co viděl, s údaji na mapě, a tak si určil, kde vlastně je. Trochu musel poopravit směr další cesty, aby se dostal na místo schůzky. Pak se pustil po hřebenu dolů.

Uzavřenou klenbou křovisek se probojoval konečně k silně zpěněné řece. Sestoupil po bahnitém břehu do vlažné, proudící řeky, která mu dosahovala po kolena. Do tváře se mu vrhala hejna moskytů, oslepovala mu oči, ucpávala nosní dírký. Obtěžovala děsivě. Ale po chvíli si na to zvykl. ... navíc se nemusel obávat, protože ho před odletem očkovali proti malárii. Věděl, že vůbec nemá smysl moskyty odhánět. Tak je prostě nechal létat kolem sebe a usedat, kam se jim zlíbilo. Rozhodl se že se hlavně musí dostat na protější břeh. Krátce se zastavil, aby si vykasal nohavice. Tučné, buclaté pijavice mu visely na obou lýtkách. Vytáhl z kapsy košile malý plastický sáček se solí. Trochu ji spolkl. Ani se mu její chuť neprotivila. Neklamné znamení, že tělo sůl potřebovalo. Zbytek soli posypal jednotlivé pijavky. Běloba soli se groteskně odrážela od pulsující černi jejich těl. Spokojeně pozoroval, jak se účinkem soli začínají postupně kroutit, a pak první odpadla. Ostatní ještě chvíli kladly odpor, ale potom se jedna po druhé pouštěly. Když je drtil podpatkem, cítil i přes gumu obuvi, jak se mění v odpornou kaši.

Ještě že měla košile tolik rozličných kapes a v každé něco bylo.

Z druhé kapsy vyndal balíček sušených lisovaných plodů a jeden rychle vsunul do úst. Zpočátku byly tvrdé jako broky, ale čím déle je žvýkal tím více měkly a měkly. V ústech se mu vytvořily sliny příjemné chuti.

Byly to meruňky nebo broskve? Nemohl to hned rozeznat. Možná, že směs obou. Ale rozhodně to bylo osvěžující. A účinek dlouhodobý. Snad půl hodiny dokázal žvýkat tu první hrstku sušených plodů.

Zase si vzpomněl na svůj kvapný, šestidenní útěk ze zajateckého tábora. Pozoroval plody, které visely na okolostojících stromech, s neskrývanou nedůvěrou. Tehdy ovšem nic jiného k jídlu neměl.

Konečně se zase vydal na další cestu. Proti němu vystupovaly z ranního oparu podivné postavy a vztyčovaly dlouhé, neforemné paže, jako by mu hrozily. Až když se k nim přiblížil na dosah, ukázalo se, že jsou to neškodné popínavé rostliny nebo jejich odumřelé větve.

Teprve, když za sebou zaslechl náhle podezřelý šum, obrátil se.

Stačil rychle uchopit nůž a s absolutní přesností jej vrhl na nebezpečný cíl. Po krátkém škubnutí se tělo začalo svíjet, pak se vzepjalo a krátce se naposled vymrštilo. Potom se s chvěním zhroutilo k zemi. Byl to silný, nebezpečný had.

Rambo chvíli pozoroval nehybnou zmiň hlavu, vytáhl z ní nůž, zase jej zasunul do pochvy a spěchal dál.

11.

O pět hodin později rozpálen dobřela a sotva popadaje dech vystupoval dále k hřebenu, který tentokrát na druhé straně neklesal do nového údolí. Ale světlo, dopadající na hustý podrost džungle, otvíralo pohled na malou plošinku.

Zastavil se, aby si na chvíli vydechl.

Olízl okoralé rty, stíkl si hlavu ve spáncích, v nichž mu bušil tep, a setřel si pot z čela a z očních víček. Když si promnul oči, zdálo se mu, že všechno před ním odplová. Ale i když se mu pak pohled umoudřil, a on začal normálně vidět, rozeznával stejně jako předtím jen neostře stíny. Zatím noční vláhu vypily nemilosrdné sluneční paprsky, které se sem upíraly z nebe. Pohledem zkoumal bujnou vegetaci džungle, která obklopovala mýtinu. Další pohled v něm vyvolal posvátné vzrušení. Náhle proti němu vystoupila z popínavých rostlin z horkem se chvějícího, rozpáleného vzduchu, kamenná tvář.

Když si ji prohlédl a zamyslel se nad tím zjevením, bylo mu jasné, kde se ocitl. Odstraňoval hustý podrost, obklopující paseku a odhaloval další předměty. Toto odhalení ho překvapilo a zmátlo.

Vstupoval do dávno opuštěné buddhistické svatyně.

Před ním ležely zříceniny několik staletí starého buddhistického chrámu. Po dalších krocích vystupovalo z mlžného oparu to ostatní. Přes zpustlost, na níž se podepsala staletí, seděli na stupni schodiště zvětřelého chrámu asi v

desetimetrové výšce v nepředstíraném veselí dva Buddhové. Popraskané, částečně zhroutené, ale bohatě zdobené stěny byly opleteny k nepoznání rameny lián a překryty větvemi stromů. "Zde bydlí duchové," pomyslel si. Cítil majestát nebe nad hlavou, když se zastavil uprostřed nádvoří. V dálce rozeznával v mlze obrysy věžovitých staveb.

V posvátném vytržení potřásl Rambo hlavou. Jeho náboženské vychování patřilo ovšem už dávno minulosti. Byl synem Taliána a navajské Indiánky. Jako chlapec ministroval v katolickém kostele v arizonské Bowii, ale současně byl zasvěcen do tajuplných indiánských rituálů v kmeni své matky. I když si mohl až doposud vybírat rovnoměrně z obou náboženských směrů, teprve během svého vietnamského pobytu poprvé stanul na místě, kde se dvě různá náboženství stýkala. Podobná v jakých byl - díky okolnostem, za nichž se narodil - vychováván. Teď se mohl rozhodnout jen pro jedno. Rozhodl se pro náboženství sobě vlastní.

Kdyby se ho někdo zeptal, k jaké víře se vlastně přiklání, označil by se za přívržence Zen-buddhismu. Získal ho pro tento názor vietnamský horal, s nímž kdysi spolupracoval za své první mise ve vnitrozemí. Po mimořádném vypětí, jež ho stál výcvik pro speciální jednotky, byl konečně zařazen mezi elitní bojovníky. Avšak neměl doposud příležitost projít ohněm skutečného boje.

On si tuhle válku nevymyslel, ani se do ní dobrovolně nepřihlásil.

Zatáhli ho do ní. Jen svým mimořádným schopnostem vděčil za to, že se dostal ke speciální jednotce, kam přijímali obvykle jen dobrovolníky. Přesto začal svou vlasteneckou povinnost a rozhodnutí s nadšením, přímo se vrhal do každého posláni. A to přece bylo to, co se od něho očekávalo. Nebo ne? Ale výcvik byla jedna věc a zkouška v boji druhá. Musel myslet na jedinou řádku v knize, která pro jeho nevinnost znamenala opravdu hodně. To místo bylo v Catch 22, kde hrdina náhle pochopil rozhodující tajemství války: "Prokletí sráči, oni mě chtějí zabít." A když potom při svém prvním setkání s palbou vojáků Vietkongu zůstal ležet na zemi jako ochrnutý, když kulky trhaly na cáry listů v jeho blízkosti a kamarádi z jeho čtyř kousek od něho umírali za nevýslovného křiku a sténání, objevil se náhle vedle něho domorodec a odtáhl ho, s podělanými kalhotami, z palebné linie do bezpečí.

Přesto - nebo právě proto - že mu tento neznámý domorodec jen jednou zachránil život, vznikl mezi nimi hluboký vnitřní vztah. Ani ten jednoduchý vietnamský muž to zřejmě nemohl chápat jinak.

A tak Rambo od toho Vietnamce, kterého od jeho činu neodradil strach, poznal tajemství, jak osvobodit od bázně i sám sebe. Náhle pochopil, že se opravdu odnaučil bát. ZEN. Zbraň, účinkující s konečnou platností. Proč by se měl ještě někdy bát smrti, když jednou provždy pochopil, že smrt prostě neexistuje? Že prostě není? Samotný život, tenhle strom, skála, motýl, to vše je jen iluze.

Závoj. Kouzelný trik, jímž nás Nejvyšší vede za svým světlem. A kdo tenhle trik prohlédne, kdo pochopí základní rozdíl mezi iluzí a skutečností, kdy dojde k prožření, v němž se ztotožní s Nejvyšším a podaří se mu do této vlastní skutečnosti vplynout, přičemž se tato stádia vzájemně prolínají, ví, že většina lidí je ve své nevědomosti označuje jako smrt. a kdo se za tuto mez dostane, spojí se s Nejvyšším. Jeho posláni se naplnilo.

Ale když se to příliš zjednodušuje, když se výzva iluze, zrcadlící Nejvyššího, nebere příliš vážně, když se mystérium, nazývané smrt, jednoduše a bezelstně opustí, může se zničeho nic stát, že místo splnutí s Nejvyšším, se člověk znovu narodí - třeba jako pijavice.

Tahle nesmírná vize, toto pochopení nedůležitého, obecně nazývaného život, toto vědomí propůjčovalo Rambovi sílu. A kolikrát se nemohl zbavit pocitu, že mnohé z toho, k čemu se odhodlal, nebylo z jeho vůle, ale že se tak stalo na přání ZEN. Třeba, aby Vietkong mohl vítězit. Neboť Vietkong pochopil, že se tu nepočítá na léta či na staletí, že řeky, džungle, kulky, které prostřeli hrdlo nebo rozdrtí lebky, nejsou skutečné, že jsou jen jakýmsi současným stavem existence.

Přáním Nejvyššího. A že se tak děje z jeho vůle, jako by to všechno byla skutečnost. Právě proto Američanům, kterým stačil jako podstata reality Disneyland nebo mraznička, život v džungli, bohatý na strádání, spolu s neustálým ohrožováním nepřítelem, připadal k zbláznění.

"Christ, get me out of here, Ježíši, pomoz mi odtud," to byla věta, která mu utkvěla v mysli z Jima Morrisona. Věta, která se mu s návratem do Ameriky vytratila a kterou zapomněl.

Ale Rambo přežil.

Když teď jeho pohled putoval svatyní, měl pocit, že se mu srdce stahuje posvátnou úctou. ZEN.

Náboženství, které se mu zdálo nejmocnější ze všech.

Nejpraktičtější.

Protože na jeho základě jednal.

Protože na jeho základě vůbec byl.

Ve zmatcích bitevních polí mohl katolík ztratit i svou duši.

Právě tak Navajo.

Ale buddhista ne.

Zatímco ztrnule zíral na stíny zarostlého chrámu, náhle zpozorněl.

Cosí za sebou zaslechl.

Všechny jeho smysly se probudily a on napjatě hleděl do křovisek, pistoli už držel v ruce v palebním postavení.

Zleva se plížila z džungle jakási postava. Aniž by vydala hlásku, zašustila, přitom se nepohnul jediný lísteček. Rambo se otočil tím směrem a člověk se náhle zastavil. Rambo zvedl paži a namířil na něho zbraň.

Teď poznal muže podle oblečení. Měl černou uniformu Vietkongu. Když se voják znovu pohnul, Rambo ho pistolí sledoval, ukazováček pevně přitíštěný ke spoušti. Co by se stalo, kdyby ten chlapík nebyl sám? Rána výstřelu by jeho společníky určitě okamžitě upozornila.

Ne. Napadlo ho něco lepšího.

Bez nejmenšího zvuku se Rambo vrhl do křoví. Jeho protivník udělal totéž. Teď spatřil Rambo v jeho ruce nezaměnitelnou siluetu AK-47. Skočil na nepřítele, uchopil ho pod bradou a byl připraven podříznouti mu nožem hrdlo. Nepřátelskému vojákově však spadl z hlavy slaměný klobouk a na záda se rozlil pramen dlouhých, lesklých černých vlasů. Ostří nože se zastavilo od odhaleného krku jen na milimetry.

"Nechte mě být!" Ten hlas patřil Vietnamci.

Jenže to byla žena.

Domorodá žena, mohlo jí být tak pětá-osmadvacet. Malá, drobná. Hezká, jak už mladé Vietnamky bývají. S přirozenou elegancí, podobná čínské váze. Měla široce otevřené, výrazné oči.

Silná, smyslná ústa byla otevřena. V jejím pohledu četl strach ze smrti.

"Nechtě mě jít," znovu ho vietnamsky oslovila a její oči se sklopily, když tiše dodala: "Prosím." Potom opět pohlédla před sebe a zjistila, že Rambo přesto, že byla jeho tvář pro seskok zamaskovaná - je Američan. Hned překvapivě pokračovala anglicky.

"Sorry. Nečekala jsem vás tady. Vy první turista za dlouhý čas zde. Nechtěla rušit." Měl nůž stále ještě v pohotovosti. Dál se na ni upřeně díval a mlčel. Pokračovala opět dívka: "Vy zde přijít vidět Buddha a zeptat se na pravdu?"

Neodpovídal ani slovem.

"Vy se tady ztratit? Když zabloudil, já doprovodím." Rambo ji vietnamsky oslovil. "Ne, neztratil jsem se. Já tu někoho hledám." Když slyšela plynou vietnamštinu, usmála se na něho a pokračovala tedy svou mateřštinou.

"Hledáte snad někoho, kdo se jmenuje Noční orchidea?" "Je to jedno z jmen, která mi říkali." "Bylo mezi nimi i Co Phuong Bao?" Rambo si připadal dost hloupě. Ne proto, že právě zavadil o její vlasy. Způsob, jak vyzvídala, se mu zdál chytrý a předvídavý. Ale připadalo mu dost hloupé, že si jméno osoby, která ho měla kontaktovat, ihned přeložil zhruba do angličtiny, sotva je poprvé zaslechl. Ale zapomněl, že CO znamenalo mladou ženu.

"Víte už, co mé jméno znamená?" zeptala se, jakoby četla jeho myšlenky.

Zamrkal. "Moje matka měla totiž smysl pro humor. Prostě - CO -." Vyjasnila čelo.

"Jste Rambo, ten muž, s nímž se mám setkat?" pokračovala.

Znovu zamrkal.

"Stačila sekunda a zabil jsem vás..." "Schovávala jsem se tu. Vy jste se zpozdlil. Nejdřív jsem si myslela, že jste jeden z těch žoldáků co se tu občas ještě potloukají.

Proč jste se ale opozdil?" "Jo, musel jsem bojovat s nějakými potížemi a tak jsem se zdržel." Usmáli se na sebe.

"Vidím vám na očích," řekla po chvíli, "že jste nečekal ženu." Trhl rameny.

"Vadí vám to?" vptávala se dále.

Potřásl hlavou.

"V Americe existuje něco, co si říká Hnutí za osvobození ženy." "To zní komunisticky." Rambo se ušklíbl a shrnul si vlasy.

"Ta věc je trochu komplikovanější, když ji ale maličko zjednodušíme a převedeme na společného jmenovatele, pak nejde o to, jakého jsme pohlaví, ale jak člověk plní svoje životní povinnosti." "Pak můžete být bez starosti." Přešla náhle z vietnamštiny do angličtiny. "Vyšla jsem ze cviku. Měl byste něco proti tomu, kdybychom spolu mluvili anglicky, abych si mohla jazyk zase trochu osvěžit?" Rambo se musel zasmát.

"Přirozeně ne. Mimoto se vaše angličtina dá poslouchat." "Jen jestli." "Kde jste se učila?" "To už je dávno. Na univerzitě v Saigonu." Takže jí nebylo pětá nebo osmadvacet, ale nejméně třicet, spočítal si. Podívala se s neskrývanou pýchou: "Mám diplom v oboru národního hospodářství." V nejbližší chvíli se v jejím pohledu objevilo zklamání. "Ovšem, teď si ho mohu strčit za klobouk, když se dostali k moci komunisti. Máte trochu času? Chtěl byste něco sníst?" Rambo tiše přisvědčil.

"Rád. Co máte?" CO sáhla za sebe a vytáhla plátěnou kabelu. Rambo znal tyhle tašky s oválnými držáky. Viděl je na bojišti u mnoha mrtvých Vietnamců. Spokojeně otevřela uzávěr.

"Co mám? Nuac nam." Žaludek mu zakručel Rozvinula gumovníkový list, v němž byl zabalen kopeček rýže, politý nějakou omáčkou, která právě nevoněla. Přesto jí vzal z ruky rýži se dvěma tyčinkami a hladově si vsunul lepkavé sousto do úst.

Ačkoli tyčinky už celá léta nepoužíval, neměl teď s nimi nejmenší potíže.

"Opravdu máte diplom?" zeptal se Rambo mezi dvěma sousty.

"Přirozeně," odpověděla s úsměvem. "To jen ve vaší řeči se vyjadřuji jako čtyřleté dítě." Znovu se musel zasmát. Mezitím se ládovl rýží.

"Mm. Jaká je to omáčka?" "Z vařených ryby." "Joj, už si vzpomínám." Ta dráždivá chuť se lepila na jazyk jako olej. Aniž věděl proč, rozesmál se ještě víc a vstrčil do úst další sousto rýže. Naproti němu v džungli klímal unavený kamenný Buddha.

12.

Zatímco si razili cestu bujnou vegetací džungle, stále znovu nuceni k zacházkám okolo nepřekonatelných překážek, Rambo studoval svou průvodkyni. Štíhlá, něžná, o hlavu menší než on. Její postava se doslova ztrácela v černé válečné uniformě. Vlnila se s přirozenou grácií mezi stromy a liánami. Oceňoval dovednost, s níž objevovala příležitostné stezky, kudy se dalo projít, a kde by je nikdo jiný nehledal.

Když se ho zeptala, jestli mu vadí, že je jeho partnerkou žena, odpověděl po pravdě: Když půjde všechno jak má, je mu jedno, jestli spolupracuje s mužem nebo se ženou. A jakýkoliv sexuální vztah stejně nepřicházel v úvahu. Když přijel z Vietnamu do Spojených států, především ho doslova šokovalo zjištění, že mnoho Američanů - hlavně to byli studenti, kteří protestovali proti válce - se dívalo na veterány, vracející se do vlasti, jako na masové zabijáky a vrahy dětí. A

právě tyto kruhy jeho spoluobčanů byly přesvědčeny, že tihle vojáci ve Vietnamu jen vraždili, pálili a znásilňovali. Tyhle názory ho zraňovaly a urážely. Tato obvinění pocházela z toho, že někteří vojáci na válečném tažení si počínali opravdu bezohledně a krvežíznivě.

Jednotlivci se nezastavovali před žádným zločinem. Znásilnění? Ošklivá záležitost. Slyšel ovšem o vojácích, kteří po útoku na domorodou vesnici znásilnili ženy, co tam zůstaly. Ale na tyhle kamarády se díval s odporem a ošklivostí. A nebyl sám. Byli už takoví.

To z nich neudělala vietnamská válka. Bylo to v nich už dříve. Zvířecí pudy. Ale pokud jde o vojáky, které Rambo znal, bral je v ochranu...

Copak civilisté nemohli pochopit, že boj přímo otupoval sexuální chťiče? Znásilňování zůstávalo v jeho očích jedním z nejhorších a nejdousazenějších zločinů. Boj se nesnášel s normálním sexem, kde záleží na vzájemném porozumění a oboustranné vůli. On by si vzít ženu násilím nedokázal.

Jako mladíček v arizonské Bowii se také zajímal o děvčata, jako každý normálně vyvinutý chlapec jeho věku. V té době ještě nebyla v módě tak zvaná sexuální revoluce; byly jiné zásady. Do svých jednadvaceti se nemiloval se ženou.

Samozřejmě si umíňoval, že se pak se svou první "vážnou" přítelkyní ožení. Ještě stále si vzpomíná na její slámově žluté vlasy. Ale pak narukoval, a když se vrátil z války, ona už měla jiného. Měla syna a dceru a k Rambovi se chovala jako k příteli, ale jako k docela povrchní známosti. Přitom měl dojem, že jí celá ta epizoda byla dost nepříjemná a nejraději by se k němu nehlásila vůbec. Jako by se ani nikdy neznali.

Neměl jí za zlé, že si vzala jiného. Konečně, byl dost dlouho pryč a v určité době byl nezvěstný a dokonce už ho prohlásili za mrtvého. Nemohl proto na ní spravedlivě žádat, aby na něho čekala.

Ve skutečnosti se mu tím ulehčilo.

Mezitím totiž pocítil, že se pro manželství absolutně nehodí.

A děti? Nepředstavitelné.

Po těch hrůzách, které prožil, už vůbec nepatřil sex k jeho normálním zálibám. Sama myšlenka, že by se měl tělesně sblížit s jiným člověkem, mu připadala nesnesitelná. Už představa něčeho takového mu stahovala žaludek a naháněla husí kůže.

Ne, nebyl impotent. Rozhodně ne. Občas míval tísnivé sny. A sem tam masturboval. Styk se ženou však teď naprosto nepřicházel v úvahu.

Když se Rambo dostal do těsné blízkosti někoho jiného, byl náhle bezbranný a zranitelný. Navíc při sexu ztrácel sám nad sebou kontrolu a byl přesvědčen, že ani ochranné prostředky by třeba nezabránilly tomu, aby se nestal otcem.

A dítě si přece nezaslouží, aby se narodilo do tohoto hrozného a nespravedlivého světa.

Do světa, kde existují války a zajatecké tábory. Kde mnoho lidí nemá možnost se milovat. Nemá dokonce ani právo na prostý, normální život.

Třeba právě on.

Zatím, co odhodlaně kráčet džunglí za mladou Vietnamkou, prošla mu ještě nejednou hlavou otázka. Její otázka: Vadí mu, že je žena? Ne!

13.

Z hustých křovin vystoupili na břeh zpěněné říčky, v místech, která byla na Rambově mapě označena písmeny Ca.

Zastavil se a zkoumavě pohlédl na hladinu spěchající vody.

"Jak se odtud posuneme dále na sever?" zeptal se anglicky své průvodkyně. Vzpomněl si, že si chce osvěžit znalost jeho mateřštiny.

"Všechno nejdůležitější" chvíli přemýšlela, jako by teprve hledala slova - "Všechno nejdůležitější jsem zařídila. Staré stezky už nejsou bezpečné." V očích se jí objevil starostlivý výraz. "A pak - myslím, že budete dost zklamán, až dojdeme k cíli." "Ano? A proč?" Potřásla hlavou.

"Vyhledala jsem ten tábor už před dvěma měsíci. Ale nikdo tam nebyl, už léta se tam zřejmě nikdo nezdržoval." "Ale -" Rambo sraštil čelo "tak proč nás posílají k opuštěnému táboru?" "Třeba se tam za ty dva měsíce vojáci vrátili," odpovíděla s nadějí.

"Možná. Třeba přišli právě se zajatci." "Tudy." CO ukázala doleva, vzhůru proti proudu řeky.

14.

Slyšel je, sotva vyšli z džungle. Ve vedlejším bahnitém rameni řeky spatřil přímo před sebou chatrč, postavenou z bambusu a vlnitého plechu. Jen taktak udržovala rovnováhu na divoké zmeti bambusových prutů, které tvořily její skelet a vyrůstaly ze zatuchající vody postranního říčního ramene. Na malé plošině před chatou, která jakoby se zakusovala daleko do řeky, křičely na sebe dvě groteskní postavičky. Asiáté, kteří urputně bojovali o láhev. Jeden měl náušnice v uších a na hlavě omšelý kovbojský klobouk, druhý měl smoking bez rukávů a na něm upevněný pás se sumkami na náboje. Když pokročil o něco blíže, rozeznával Rambo i etiketu na láhvi. Budweiser. Americký Budvar. CO zavolala na muže vietnamsky: "Nechtě těch hloupostí." Překvapeně se otočili.

Poděšeně sáhli po svých AK-47 a najednou už je nezajímala láhev, která zvolna rolovala po celé skloněné plošině přímo do vody.

Nepřátelsky pozvedli pušky.

Pak poznali CO, i když měli vypoulené vodové oči opilostí teď celé rudé. Jeden druhému cosi krátce zašeptal, a druhý na to vztekle zafuněl.

Rambovi se ulevilo, když opět sklonili hlavě svých zbraní.

Pak za sebou uslyšel zašustit listí a když se otočil, viděl jak zpod stromů vystupují další dva osumkovaní chlapíci ze

svého úkrytu.

"Tihle hoši vypadají, že by pro láhev piva prodali klidně svou matku," pošeptal Rambo své průvodkyni anglicky.

"Nejste tak daleko od pravdy. Tihle chlapíci jsou piráti a pašeráci opia." Snažila se, aby její hlas zněl pokud možno bezstarostně.

"Rozhodně bychom se měli pokusit postupovat okolo řeky tak, aniž bychom vzbudili jejich pozornost." "Momentálně mi nedělají starost zrovna tihle vojáci." Vedle chatrče se na zpěněné řece houpal sampan, který připlouval shora. Jeho kajuta byla také stvořena z bambusu a vlnitého plechu. V otvoru, který by se dal při dobré vůli nazvat dveřmi, se objevil další groteskní Asiat. Vyskočil na břeh a blížil se k nim lehce kolébavým krokem. Měl dlouhé, mastné vlasy, na prsou se mu klímalo hned několik laciných řetízků a na levém zápěstí se lesklo hned čtvero náramkových hodinek. V jeho zaolejovaných džínách, nejméně o dvě čísla větších, než by k němu patřily, byl zastrčen revolver s perleťovou rukojetí. Když se ušklíbl, ukázala se jenom červená dáseň, v níž evidentně chyběly přední zuby.

"CO, mluvte se mnou anglicky," připomněl v rychlosti Rambo své společnici, ještě než se muž přiblížil. Zdálo se, že ji to trochu překvapilo, ale přesto mu vyhověla. Když chlapík přikročil až k nim a usmál se, pokud se to dalo nazvat úsměvem, řekla: "To je kapitán Trong Kinh." Rambo se také usmál.

"Pane kapitáne -" Kinh stále potěšeně odhaloval své dásně. Vychloubačně si zabušil do hrudi a pokusil se o lámanou angličtinu.

"WA - Ky super. Vy poplout v super - sampanu." "Ovšem. Vidím," ušklíbl se Rambo. "Děkuji vám za vaši pomoc."

"Rád, že vám moci pomoci." Kinh upřeně zíral na dva toulce, které měl Rambo přes plece.

"Mluvíte mou mateřštinou výborně," pochválil ho Rambo.

"A vy po našem umíte?" přešel kapitán náhle do vietnamštiny.

S mírným znepokojením pohlédl Rambo na CO.

Kinh - stále ještě vietnamsky - se obrátil k CO: "Rozumí vietnamsky?" Zavrtěla hlavou.

Na to se Kinh usmál bezzubými rty, jak uměl nejpřívětivěji: "Máte peníze?" "Zde." CO sáhla do kapsy své uniformy a podala mu balíček amerických bankovek. Kinh je pozorně spočítal a konečně hněvivě přivřel oči: "Kde je zbytek?"

"Polovinu teď. Ostatní potom." "To jsme si neujednali." CO na něho pohlédla káravě.

Kinh zkrivil rty a zakřičel na své muže několik příkrých rozkazů. Opilci se k nim přiblížili a on zopakoval své rozkazy, pokud možno ještě přísněji a ještě hlasitěji. Chlapi pak ve slepé důvěře v pevnost sampanu skočili na palubu. Jeden při tom málem ztratil rovnováhu a div nespadol do vody. Mával divoce rukama, aby chytil balanc. Ostatní ho pozorovali se škodolibými úsměšky. Jako na stisknutí knoflíku zopakoval Kinh svůj bezzubý škleb. Pak Rambo, opět trochu zmaten, v doprovodu CO vystoupil do člunu.

15.

Když Rambo vešel do kabiny, stáhla se Vietnamka s rozinkovou tváří a s dítětem v náručí poněkud stranou. Krypt tmavého, zakouřeného prostoru byl tak nízko, že se Rambo musel sehnout.

Kromě toho byla kabina tak přeplněna, že se obával, zbude-li na něho místo. Každý kout a každá volná plocha byly přeplněny nákladem. Prázdná přepravná na Coca-Colu, rezavý poklop, starý radiopřijímač, televizor s rozbitou obrazovkou, vybledlé knihy, mrtvá kuřata, kolo bez ráfků, dva lodní ponorné motorky... Zdálo se, že všechny tyto předměty nemají jakýkoli smysl.

Za několika bednami s municí objevil Rambo použitelné hlavně k puškám a jiným zbraním.

Když po Rambovi vstoupili do kajuty ještě další tři členové posádky, bylo uvnitř až nesnesitelně těsno. V rukou jednoho z nich se náhle objevila láhev Jima Beama, která byla schopná rozcupovat člověka na kousky po jediném hltu.

Vrásčitá žena s malým dítětem si vložila do úst jakousi flétničku.

Kouřili. Když Rambovi zavadil dým o nos, bezděčně se odvrátil.

Vadil mu sladký opiový závan. Sampan se lehce kolébal, když odrazil od břehu a pomalu, líně se prodíral po hladině proti proudu řeky.

O chvíli později se ozvalo v motoru lehké škytání.

Ve vstupním otvoru se objevil Kinhův stín. Přehodil si žvýkačku ze strany na stranu. "Co si dáte k pití?" zeptal se opět anglicky a poklepal na láhev whisky, z níž se právě napil jeden z jeho mužů.

Rambo zavrtěl odmítavě hlavou.

"Škoda," Kinhova tvář se vyjasnila. "Ale zase ne tak velká."

Zůstane víc pro mne." Vytrhl chlapíkovi láhev a udělal mu štulec.

"Můžete si zdímnout," navrhla mu CO. "Dokud poplujeme po řece, nemáte se čeho bát." "Tady že bych měl spát?"

Rambo se podíval s odporem na chaos kolem sebe: "Kde? A co hlídkové čluny?" "Ach," mávl Kinh rukou. "Nebojte se hlídkových člunů." Jako chlapeček, zvědavý na vánoční dárek, který začal právě rozbalovat, odklopil kapitán víko zamazané dřevěné bedny a tajuplně sáhnul dovnitř.

Rambo dokázal pochopit pocit vzrušení, když spatřil, co Kinh vyndal z bedny. Byla to pýcha jeho arzenálu: Velký přenosný raketomet RPG-7 ruské výroby.

Kinhovy oči se zle zaleskly.

"Nebudem mít problémy, ne." "Ne," přikývl Rambo. "Problémy ne."

ČÁST IV.

Tábor

1.

Trautman vyšel z rezavé brány hangáru, když už se slunce zvolna sklánělo k obzoru. Svaly ho bolely napětím, jak v posledních hodinách přikládal dlaně k očím, když pozoroval sluneční dráhu, jak v hangáru netrpělivě pochodoval sem a tam, jak se vypínal, když stál před přístroji a snažil se silou vůle přivolat Rambův hlas na vlnách, kde se ozývalo jen tiché praskání a monotónní šelest.

Ano, čekal.

To bylo to jediné, co mu zbývalo.

A modlit se.

Jestli vůbec někdo mohl tak katastrofální seskok přežít, pak to byl minulou noc Rambo. V tom spočívala jediná naděje. Ovšem.

"Ale ksakru," říkal si v duchu Trautman, "proč se tedy nehlásí? To by mě nikdy nenapadlo, že budu mít jednoho ze svých chlapců na nepřátelském území s rozbitou vysílačkou." Když za sebou zaslechl Murdockovy kroky, otočil se a řekl s nadějným očekáváním v hlase: "Něco nového?" Murdock s politováním pokrčil rameny.

"Mně se to prostě nelíbí." "Co?" "Dělat páté kolo u vozu," zesílil Trautman hlas. "Chci dnes v noci letět se záchranným týmem a vyzvednout ho." "To ovšem nemyslíte vážně!" "Naprosto vážně. Poletím." "Váš návrh se zamítá." Trautman zbledl.

"Zamítá?" "Je to příliš nesmyslné. Jako plukovník přece nesmíte zbůhdarma nasazovat život. Vy jste během své kariéry riskoval už dost. Je to hloupost, abyste se dnes vystavoval takovému nebezpečí." "Proč nenecháte na mně, abych přemýšlel, co je riskantní?" "Ne, plukovníku. Tady jde o nás o všechny a hlavně o mne.

Nestojím o plukovníka, kterého sestřelili nad Vietnamem! Opravte mne, prosím, jestli řeknu něco špatně. Vy tu přece jste - řekněme - jen jako ručitel." Murdock sepal ruce.

"A přirozeně také - to je mimo vši pochybnost - abyste měl svého chlapce, jak mu říkáte, na očích. Ale pokud jste tu, zůstáváte členem mého týmu. A konec konců, já si přeju, abyste nepodstupoval neúměrné riziko. Navíc si nejsem jistý, jestli mám vůbec posílat Ericsona, aby ho vyzvedl." "Minutku, pane. Myslíte tím, že tahle mise selhala?" "Přinejmenším k tomu nemá daleko. Je to překerní situace. Už teď jdu dál, než jsem původně zamýšlel." "Ale dal jste mu slovo. Řekl jste, že na něho bude čekat na smluveném místě vrtulník. A to také musíte udělat." "Já že jsem dal slovo? Komu? Rambovi? Vždyť vůbec nevíme, jestli je teď naživu. Řekl bych, že je to dokonce velmi málo pravděpodobné." "Ne," řekl Trautman. "Vy jste dal slovo mně. A přísám Bůh, vy to slovo taky dodržíte!" Murdock na něho pohlédl.

"Tak takhle je to tedy, hm?" "Jo, přesně tak." odpověděl Trautman.

"Dobrá. Konec konců já vaše stanovisko chápu. A nerad bych četl nějaké negativně podbarvené zprávy o celé historii z našich vlastních řad. Vy tedy trváte na tom, abych věc ukončil tím, že tam pošlu Ericsona s vrtulníkem. Dobrá. A vy chcete risknout hlavu i krk a letět s ním? Taky dobrá. Konečně - nebude se hrát o můj život.

Ale plukovníku..." "Co?" "Vám já věřím. Na vás se asi opravdu dá spolehnout."

2.

Rambo stál v otevřených dveřích kabiny sampanu, zakryt kusem plátna a díval se do slunce, jehož paprsky se rozlévaly po hladině řeky a třpytivě se zase odrážely.

S heknáním a neúnavným sténáním pracovaly lodní motory.

Když se loď pracně a s námahou ploužila vzhůru po proudu, pozoroval silící provoz na řece. Malé sampany na ruční pohon, s lidmi na palubách, chráněnými širokými slaměnými klobouky, jejichž siluety se ostře rýsovaly proti zapadajícímu slunci, se komíhaly kolem nich. Občas plul proti nim větší motorový sampan, podobný tomu jejich. Kolem byla mírumilovná vesnice s řadami hliněných domků a hnědými dětmi na říčních březích. Jejich radostný křik se rozléhal po hladině. A protože z obou stran nebylo dál nic, než neproniknutelný prales, uvědomil si Rambo, že stejná scenerie, až na vrčení motorů, tu byla i před sto lety (před pěti sty lety).

Války se vždy přehnalý přes tuto zemi. Režimy a ideologie si tu podávaly ruce. Jenže země a lidé zůstávají stejní.

Konec konců, co jim záleželo na nějaké politice? Chtěli jediné - žít. A ať jim všichni dají pokoj. Zatáhl záclonu na dveřích a obrátil se k CO, která klidně spala na bedně s municí.

Měla něžnou tvář.

Jako dítě.

A byla krásná.

Řasy jako záclonky. Když se probouzela, zvolna se zvedala.

Uvědomila si, že ji pozoruje a usmála se.

"Jste unavený?" zeptala se ho anglicky.

"Ještě se vyspím dost. Až to bude za námi." "Myslím, že nikdy nic není za námi." "To je samozřejmě pravda." Kromě nich bděli v kajutě sampanu jen dva členové posádky.

leželi opíli na jakési bedně a zdáli se dotčení, že se ti dva baví v nějaké cizí řeči.

"Mohli bychom si dát něco k jídlu?" zeptala se CO.

"Když myslíte, tak si dáme." Opět vybalila porci rýže z gumovníkového listu a podala mu tyčinky jako příbor.

Jejich tyčinky se občas setkaly, když dojívali poslední zbytky rýže a ryby.

"Promiňte. Ale tady venku zapomínám na dobré způsoby." "Nic se nestalo," řekl.

"Já vím, to byl jen pokus o žert." Rambo se zamračil.

"Jak jste se vlastně dostal k tomuto posláním," zeptala se po chvíli mlčení.

"To by byla dlouhá historie."

"I plavba bude dlouhá." Přikývl.

"A přece by to nestačilo, abych vám všechno vypověděl." polkl. "Jak to, že pracujete pro tajnou službu?" Chvilí se dívala na své tyčinky, než odpověděla.

"Před pádem Saigonu se se mnou spojili. Dohodli jsme se." "Jo, v tom se tihle hoši ovšem vyznají," hořce zamumlal Rambo. Musel myslet na kamenolom, na rozbolavělé svaly, na zpocená záda.

"Sjednávat dohody dovedou znamenitě." "Můj bratr byl kapitánem v armádě. Potřeboval papíry, aby ho Severovietnamci nevyřídili. Dohodla jsem se s tajnou službou.

Zůstanu zde a budu pro ně pracovat. Můj bratr odjede s mým synem do Spojených států." Rambo údivem pootevřel ústa.

"Váš syn?" CO sklopila oči. "Nguyen. Mezitím už je mu dvanáct. Osm let jsem ho neviděla. Určitě vyrostl. Doufám ale, že není tak velký jako američtí kluci. Silný je určitě jako oni." "Je silný," polkl Rambo unaveně. Přestal na chvíli žvýkat.

"V Americe dostane jídla kolik sní, určitě vyroste a zesílí. A co jeho otec?" Sklopila oči. Bylo to gesto naprostého odevzdání, jaké se už stalo pro Vietnamce denním chlebem.

"Je mrtvý. Padl ve válce." "Jasně," napadlo Ramba. Viděl smrt ve všech jejích podobách.

Této ženě taky už zřejmě zevšedněla.

"To je mi moc líto." "Ano," přikývla.

Rambo musel myslet na to, jak bigotní Američan tam doma rozlišuje, jestli zabil Američan Vietnamce nebo naopak. A nejen doma. V tom je přece obrovský rozdíl. ("Koukejte na ty posraný Asiaty, nemají žádnou úctu k životu jako my. Podívejte se na ty jejich chatrče. Jak mohou uvnitř vůbec žít? Pro ně přece nemůže mít život cenu." Američani - uvažoval Rambo - zřejmě předpokládají, že celý zbytek světa musí mít tak vysoký životní standard jako oni, chce-li se k nim rovnat.) "Ano," opakovala CO smutně. "Taky je mi to líto. Myslívám na něho. Hlavně v noci." Rambo rychle změnil téma, aby jí ušetřil bolest z dalších slov.

"A co váš syn? Nguyen! Vyslovila jste tak, myslím, jeho jméno? Kde žije ve Spojených státech? Ve kterém městě?"

Odpověděla s pýchou: "Huntington Beach v Kalifornii." "Joj," zvolal Rambo. "Tam je krásně! Doufám, že má surfové prkno." "Surfové prkno?" "Kus dřeva, na němž stojíte a ženete se na něm po vlnách," "Ženu se po větru?" "Je těžké popsat to. Musela byste to vidět, abyste pochopila.

Váš syn tomu asi rozumí dobře. A asi tam láme dívčí srdce." CO se začervenala.

"Nguyen je hodný hoch." "Jistě," přikývl Rambo. "Jistě je." "Žije v bezpečí. To je jediné, o čem jde. Ne jako tady. Aby nedopadl jako jeho otec." Odložila tyčinky, jimiž jedla. V očích se jí usadil těžký mrak. "Tady všude kráčí smrt. Nic než smrt. Chtěla bych..." "Ano?" "Moci žít." Tak proto spojila svůj život se špióny. Jako protislužbu za bezpečnost svého bratra a syna. Nasazuje vlastní život, přemýšlel Rambo. Je to opravdu statečná žena.

"A co vy?" opakovala otázku.

"Nejsem takový jako vy." "Co byste si přál vy sám?" "Já?" přivřel víčka. "Přežít." "Přežít? To je něco jiného než žít?"

"Když se to tak vezme, žil jsem skutečně moc málo." "Ani přežití tady není asi právě jednoduché. Pořád je tu ještě válka." "A přežít válku, to chce -" "- bojovat." CO zvedla obdivně obočí. "Proč si našla tajná služba asi vás? Protože rád bojujete?" Rambo zavrtěl hlavou.

"Protože to umím. A jsem navíc postradatelný." "Po - stra - da - telný?" "Víte, co tím myslím?" "Neříkejte mi nic. Budu uvažovat sama. Kdyby došlo k autonehodě... a měl umřít jediný... vy byste nikomu třeba nechyběl..." "Ano. Trefila jste to." Rambo se podíval na koženou stužku v jejích vlasech.

Dovtípila se, vyprostila ji a podala mu ji. Vzal věc opatrně do ruky.

Byl na ní zlatý Buddha.

"Přináší mi to štěstí," vysvětlovala a její pohled přelétl od prstů k jeho tváři. "Co přináší štěstí vám?" Zamýšleně vrátil stužku se zlatým Buddhou a pak spustil ruku a objal rukojeť svého nože. Pohledem doputoval ke spícím pirátům. CO rozuměla.

3.

Vzrušené volání zvenku ho zvedlo na nohy. S vytaseným nožem se vrhl do dveří sampanu. Sténání motoru jejich lodičky bylo přehlušeno silnějším motorem lodí, která se přiblížila.

CO vyhlédla závěsem, který zakrýval vstupní otvor a opatrně se rozhlédla po hladině. Potom se otočila k Rambovi a tiše zašeptala: "Vojáci. Patrola!" Na ta slova se mu sevřel žaludek.

Opilí piráti se snažili povstat. Brumlající tlačili se ke dveřím člunu.

Rambo se podíval na závěs, který visel nad jednou z beden.

Bez váhání se ukryl za bednou, strhl látku a přikryl se tak, jakoby tu ležela zmačkaná náhodou. Zápach, který vydávala, mu málem vyrazil dech. Pak ucítil, že na něho něco padá. Nejdříve nechápal, ale pak si uvědomil, že CO na něho hází staré harampádí, aby byl co nejdůkladněji ukrytý. Obával se, aby neudělal nejmenší pohyb, který by ho mohl prozradit. Zadržoval dech, jak jen mohl.

4.

CO na něho házela poslední předměty. Pumpičku na kolo umístila na kytaru, které chyběl bok a na ni buben staré pračky. S bušícím srdcem naslouchala, jak blížící se hlídka funí a dupe, až se plechové stěny kajuty začaly chvět. Zdálo se, že se člun naklání tím směrem, kudy šli.

CO se ještě rychle podívala na svou zbraň, ale dříve než ji mohla uchopit, závěs se rozhrnul právě na té straně, kde stála.

Do kajuty vtrhl Kinh.

Měl krví podlité oči, které se divoce leskly. Strhl víko bedny, kde se skrýval raketomet a chtěl vsunout náboj do

hlavně.

CO ho strhla zpátky. Vietnamsky mu řekla: "Zkuste to použít a namířím vám to rovnou do zadku." Kinh se zastavil.

"To je totiž místo, které používáte místo mozku." Jeho uražená pýcha se obrátila proti její chytrosti.

"Máte snad lepší nápad?" "Podmazat je." Vytáhla z úkrytu v uniformě svazek vietnamských bankovek a vrazila jej kapitánovi do ruky. "No tak dělejte přece, tomuhle oni nejlépe rozumějí. Nebo ne?" Chvilí mu táhlo hlavou, zdali poslechnout nebo ne. Pak mu nastražila několik lichotek a ty ho přesvědčily. Usmál se bezzubými ústy. "No, proč ne?" Odkášlal si a vyšel zase ven.

CO šla za ním. Na palubě sampanu si musela přiložit dlaň k očím, aby zrak překonal náraz prudkého světla, jaký sem vrhaly paprsky zapadajícího slunce. Mezitím hlídkový člun elegantním obloukem přirazil k boku sampanu, který povážlivě zakolísal, ohrožen mohutnou vlnou. Zatímco se paluba zhoupla ze strany na stranu, odrazila se v záchranném gestu CO od vlnitého plechu a s dobře předstíranou nevinností se dívala vzhůru k hlídkovému člunu. Ten náhle vypnul motory a ticho, které nastalo, působilo tísnivěji, než dosavadní děsivý hukot.

Dozvuk mohutné vlny ještě stále dorážel v podobě šplíchajících vlnek na palubu sampanu. Na hlídkovém člunu bylo šest vztekle se tvářících chlápků, navlečených v uniformách severovietnamského námořnictva. Jeden z nich obsluhoval kulomet R.P.K., jehož otočnou hlaveň vyzývavě namířil dolů na sampan a připravil se k palbě. Ostatní muži posádky svírali své AK-47. Byli v pohotovosti. Urostlý kapitán hlídkového člunu se zhluboka nadechl a přiložil si k ústům megafon. S kovovým zkreslením vydával jeho hlas ostré rozkazy, samozřejmě ve vietnamštině: "Ani hnout! Zůstaňte na místě. Přijdeme k vám na palubu." Kinhovi muži se potáceli a tvářili se - pokud to bylo možné - ještě hloupěji než dosud. Kulatolící, hrozná žena, odtrhla nespokojeně protestující dítě od obnaženého prsu.

Kinh rozmáchlým gestem zval posádku hlídkového člunu na palubu a jeho zlaté řetízky mu tiše šelestily na hrudi.

"Hej, samozřejmě, jen pojdte dál. Nemáme co skrývat. Dáte si u nás loka?" Kapitán jen znechuceně pokrčil nos.

Chráněn dvěma muži s namířenými pistolemi vytáhl také zbraň, pohládl si s ní v dlaní a seskočil na palubu sampanu.

Pokrčená kolena při dopadu trochu zakolísala, ale brzy zachytil opět rovnováhu a slídívě se rozhlížel kolem.

CO stála vedle vchodu do kajuty a snažila se předstírat, jak jí imponuje kapitánova uniforma.

Kapitán hlídkového člunu jen cosi zamumlal a odstrčil ji stranou. Vstoupil do kajuty.

Kinh ho těsně sledoval. "Nebo byste chtěl hodinky? Dobré, americké." Slunce se do poloviny překulilo přes zalesněný obzor a CO se starostlivě podívala do polostínu uvnitř kajuty. Zdálo se jí, že tam zahlédla cosi podezřelého.

Kapitán hlídky kopl kramflekem do hromady krámů.

"Jaká značka?" "Bulova." "Dejte mi je." Stoupl si na hromadu haraburdí, pod níž byl ukryt Rambo.

"Povídal jste něco o pití." "Dobrá whisky." Kinh otevřel víko bedny a podal mu neotevřenou láhev Cutty Stark.

"Co má být tohle tady?" kopl důstojník do hromady krámů.

"Lidé na řece vždycky nechají nějaké ty hlouposti někde válet." "Tuším, že jste říkal, že nemáte co skrývat?" "Zdá se vám, že je to jinak?" "Co například tyhle flinty?" "Jaké flinty? Á, tyhle! Ty máme jen na svou ochranu. Nemáte ponětí, jaká pakáž dnes kouká kdekoho na řece okrást." "To mi budete povídat." "Samosebou, vy máte zřejmě s těmi lotry nejvíce co dělat." "V zájmu lidu. A když takového lotra čapnu, dostane, co mu patří." "Jistě se nadřete až kam. A když se to tak vezme, lidi nedokáží ocenit, co námořníci pro ně dělají." Kapitán hlídkového člunu došel až k bedně s raketometem.

"Je to tak. Už se to stalo zvykem, nevšímat si, jak poctivě se námořnictvo věnuje své práci. Kolik to stojí námahy a obětí. Nikdo nedokáže ocenit ochranu, kterou poskytujeme všem," "Mohu vám nabídnout maličkost na znamení našich díky?" Kinh vytáhl svazek bankovek, které mu dala CO.

Kapitán hlídkového člunu pečlivě počítal peníze.

"To je všechno, co máte?" "Ale ne, vždyť vidíte, že už sahám do druhé kapsy." Kinh mu podal druhý svazek bankovek.

"Jo, to už považuji za přiměřené ocenění naší práce," ohlédl se kapitán ještě jednou nazpět do kajuty. "Dám vám dobrou radu. Buďte opatrní. Slyšel jsem, že na řece nezlobí jen zloději, ale taky pašeráci." "Hrozně," odplivl si Kinh rozhořčeně na podlahu. "Buď proklet den, kdy je jejich matky porodily." "Snad se zase setkáme," řekl kapitán a ještě jednou obletěl očima kabinu, kopl do bedny, v níž spočíval raketomet a hmul se k východu z kajuty.

"Bude nás moc těšit," odpověděl Kinh a na bezzubých dásních mu zazářil úsměv.

CO se právě přitiskla ke kraji, aby kapitánovi uvolnila cestu.

Ten se zastavil, koukl na ni, ale pak pokračoval dál a vrátil se na palubu hlídkového člunu a odtud věnoval posádce sampanu ještě jeden milostivý pohled.

Napětí které svíralo CO po celou dobu prohlídky povolilo a na kapitána se přívětivě usmála. Přesto nedočkavě hlídala okamžik, kdy dal rukou pokyn. Motory hlídkového člunu zase naskočily. Loď jakoby z místa přímo vystřelila, způsobila obrovskou vlnu, která opět zalila sampan a povážlivě jej podruhé rozkývala.

Hlídkový člun se vzdálil. Už nebyl ani v dohledu, jen z dálky sem tiše dozníval hlas jeho motorů z ohybu řeky. Teprve v té chvíli se CO přímo vrhla do kajuty.

"Jak je vám, Rambo?" Dívala se na ohromný stín, který se pohnul za velikou bednou.

Za hlučného rachotu, vyvolaného pádem předmětů, které Rambo odkopával, když se osvobozoval zpod jejich nánosů, objevil se konečně pod strženou plachtou, v jedné ruce nůž a v druhé pistolí.

"Raději bych byl ve Philadelphii." "Cože? Já vám nerozumím. Proč ve Philadelphii?" "To je taková průpovídka. Od W. C. Fielda." "Ano. Průpovídka od pana Fielda." Přesto, že to pořád ještě moc nechápala, chápavě se usmála.

5.

Byla noc. Navíc začalo pršet. Přesto měsíc zaléval skrovným světlem okolní prales, vydávající svůj šum. Listí se chvělo

na stromech. Ze všeho kapala vlhkost, mlha se těžce valila nad oběma břehy.

"Tady na nás počkejte," přikázala CO Kinhovi. Pak s Rambem vystoupili ze člunu. Voda jim dosahovala sotva po kolena, když se brodili ke břehu. "Až se vrátíme, dostanete zbytek." Zdálo se, že Kinh není nijak nadšen, protože by nerad ještě jednou upoutal pozornost nějaké hlídky. Ale touha po penězích u něho byla silnější, než ohled na vlastní nervovou soustavu, "Háček je v tom, jestli se dá tomu chlápkovi věřit," říkal si v duchu Rambo, když se prodíral na okraj břehu. Celkem vzato, snad uváží, že riziko s tím spojené není tak velké. Ale co když k takovému názoru nedojde a až se oni vrátí, bude loď pryč? Co by se stalo? Museli by se poohlédnout po jiném dopravním prostředku. Nic víc. Ale pak mu přišlo na mysl ještě něco. Kdyby si Kinh umínil, že je nechá ve štýchu, pak to mohl docela dobře udělat už dávno. Zabit je a sebrat jim všechny peníze, co mají. Osm pirátů proti dvěma.

Proti takové přesile neměl s CO nejmenší šanci. Tuhle okolnost nemohl Kinh opominout. A také je mohl odstranit hned na začátku celé cesty. Když je přesto dopravil až sem, proč by teď neměl splnit i druhou část dohody a počkat tady na ně? Rambovi sice táhly hlavou pochybnosti, ale skutečnost, že Kinh slíbil počkat, ho trochu uklidňovala.

Když došli až k samému břehu, našlápl na něco kulatého, co se dalo do pohybu a začalo se valit dolů. A hned nato tu byla další podobná překážka.

Téměř současně zaslechl, jak CO vstoupila na předmět, který krátce a suše zapraskal. Rambo se ustaraně zastavil. Co to mohlo být? Míny? V tom případě už dávno vyletěli do vzduchu.

Krabí krunýř? Ten zvuk byl zase příliš tvrdý i křehký zároveň.

Obezřetně pokročil dopředu a zastavil se na půli cesty, když uslyšel zapraskat suché větve, které ležely na hromadě.

Pokusil se překážku obejít, ale zjistil, že hromada je příliš velká. To, v čem šlape, ho doslova obkličuje.

K čertu - - - Oči si už zvykly na hustou tmou. Snažil se využít slabých měsíčních paprsků, aby té záhadě přišel na kloub.

Pomalu už začal rozeznávat malé, kulaté předměty, celé bílé, ale taky předměty podlouhlé, rozšiřující se na obou stranách. Některé z nich byly pokřivené, nakupily je na hromadu zřejmě nedávno.

A pak náhle pochopil, co objevil, zvláště když v ústech pocítil hořkou pachut'.

Vstupoval na obrovskou hromadu kostí. Lidských kostí.

Lebky a skelety, celé kostry i jednotlivé kosti tu byly rozházeny bez ladu a skladu. Hrudní koše propletené popínavými rostlinami, lebky s vyčeněnými zuby a prázdnými očními důlky.

Některé lebky měly zuby vyražené. Pochopil, oč jde. Tady, uprostřed džungle, člověk zuby nezbytně potřebuje.

Dospěli mohli bezzubými ústy jen těžko zpracovat potravu. To znamenalo násilí. A smrt.

Tyhle kostry a lebky, které byly značně větší, než kostry a lebky Vietnanců, patřily bělochům.

Američanům? Dobrý Bože, pomyslí si, když mu přes vanoucí větřík začal po zádech i stékat studený pot. Takhle tedy zacházeli s mrtvolami zajatců. Místo, aby je řádně pohřbili...

Hořký pocit v ústech zřetelně zesílil.

...Ne. Oni je prostě snesli sem a naházeli je na tuhle hroznou hromadu, která postupně takhle narostla. A džungle pak dokončila dílo, které začali ukrutní hrobníci. Divoká zvířata, hmyz a konečně mikroorganismy likvidovaly poslední zbytky masa z mrtvol, postupně se kosti obnažovaly a bělely. Nebezpečí nákazy v tomto prostředí bylo minimální. Ani z tohoto masového hrobu nestoupal většinou k nebi mrtvolný zápach. Zakrátko totiž zmizel, protože džungle si s ním poradila. A pak - kolik různých pachů džungle vydává. Málčko sem kdy zabloudil...

Když se Rambo obrátil k CO, snadno zjistil, jak velké zděšení, jak velkou hrůzu vyjadřoval v té chvíli její obličej.

Poklepal ji na rameno a ukázal na zemi před sebou. A když konečně přece jen musela zhluboka nadechnout, rozkašlala se. Se zatajeným dechem postupovali tím mořem lidských kostí. Znovu a znovu zaznívalo lehké praskání, kdykoliv některý z nich vstoupil na kost, která nevydržela tlak boty. Krysy před nimi zděšeně prchaly.

A po několika vteřinách, které se jim zdály dlouhé jako celé hodiny, dospěli konečně na druhou stranu zarostlé planiny.

Ačkoli by Rambo měl teď pocítit úlevu, otřásl se v další temné předtuše. Ale nejenom proto, že teď už s určitostí přímo cítil blízkost tábora, kde mu hrozí zvýšené nebezpečí. Ten nedobrý pocit pramenil ze skutečnosti, že právě teď a tady se mu ani trochu nechtělo zemřít.

Z těchto kostí zmizelo maso už pradávno. Ve svatyni mu CO vyprávěla, že si před dvěma měsíci tábor prohlédla a že byl prázdný.

Snad tady zajatce vůbec nezastihne. Snad byla celá ta dosavadní námaha zbytečná.

6.

Hledal další pěšinu vzhůru, ale než se mohl vyšplhat na hřeben l hustým křovím, CO ho náhle zadržela. Tady nahoře, kde měsíc svítil jasněji, rozeznal na její tváři napětí. I ona pohlédla s obavami před sebe.

Pochopil.

Svaly se mu napjaly. Pevně stiskl rty, na nichž byl patrný úšklebek. Pohled mu sjel k jílovité půdě, po níž šli a jejíž pach mu málem vyrazil dech. Plazil se mezi vztyčenými kapradinami a liánami. Musel stále dopředu.

Ohnul jednu z větví a odsunul ji stranou.

Pod sebou spatřil zajatecký tábor.

Dno údolí vyplňovalo širokou rokli. Teď se před ním rozprostíralo ve sporém měsíčním světle. Tohle údolí spadalo do druhého, jímž už prošli, ale netáhlo se od leva do pravá. Mířilo přímo proti nim. Bylo také očividně širší.

Ačkoli tábor nikdy z tohoto místa nespátl, ihned jej poznal.

Za těch šest měsíců, jež tam strávil, se mu jeho obraz vryl nesmazatelně do paměti. Díky děsivým nočním můrám byl tento obraz ještě pochmurnější. Pro něho to tehdy bylo peklo na zemi. Jáma plná bahna, mučidla, bambusové klece, které byly tak nízké a úzké, že se v nich nedalo ani sedět ani stát. Jakoby i teď cítil bolest nohou, když se kolena nedala ohnout. To napětí v zádech, když se hlava neustále tlačila do prsou. A navíc strach. Hrůza, že se z toho za chvíli

zblázní, protože tady člověk ví docela bezpečně, že se to prostě přežít nedá.

Vědomí že se v příštím okamžiku v člověku může přetrhnout nějaká nitka a následuje pád do beznaděje, zoufalství, nekonečných muk, že začne z něčeho nic řvát, výt, ječet...

Ale tak daleko to nikdy nesmělo dojít. Stačilo vydržet ještě jednu sekundu, dvě a ještě další. A při tom myslet na výlet třeba někam do arizonské stepi, v duchu si opakovat celý ten obřad do nejmenších podrobností. Jak se vypíná plachta stanu, rozdělává oheň.

Už se začíná vařit maso, zatím uschované v batohu. Honem ochutnat tu dobrotu, lahodnou a šťavnatou. Nebo co takhle myslet na to, jak honíš svého starého prorezlého forda po hrbolaté venkovské silnici, necháváš za sebou oblak zvednutého prachu, který si někde daleko sedá a ty zatím tlačíš nohu na plynový pedál, abys z ty rachotiny vymáčkl stodeset? Ale ať si přemýšlíš jak chceš, i kdyby sis zahrál ještě sto takových sugestivních hříček, nakonec přece jen budeš dál vězet v té bahnitě jámě, klečet v bambusové kleci, pevně připoután a se svázanýma rukama, pověsí tě za paže, takže se ti zdá, že se ruce každou chvíli vykloubí z ramen. A objeví se domorodci ze zdejších hor. Náhle je ti jasné, že se nekoná veselý výlet do arizonské stepi, ani se neřítíš ve své fordce. Nic z toho neplatí.

Kromě cesty, kterou dává ZEN. Zenbuddhismus. Protože nic není skutečné. Nic. Ani vězení, smradlavá díra, klec.

To všechno je přece iluze. Neexistuje bolest. Jak by mohla být nějaká bolest, když nemáš tělo? Je jen vědomí.

I když se udeříš o bambusový klacek své klece, bambus je přece stejně neskutečný jako klec. Tvůj pohled spočine na komárovi, který sedí na mříži. Díváš se podrobněji a vidíš moskyti křídla, z nichž se stále vytváří obraz božího oka? Ale boží oko je skutečné.

Skutečný je Bůh. Tohle je cesta k přežití.

Když takhle pozoroval tábor, stoupaly v něm vzpomínky, až mu tělo obešla hrůza. Bylo mu náhle jasné, že zcela logicky mohl dojít v myšlenkách tak daleko, kdy ani lágr nebude pravda, ale pouhá iluze.

Ale k tomuto poslednímu kroku se necítil ještě dost zralý.

Pořád byl pro něho ZEN zatím víc obranný prvek než filosofie. Nebo byl důvod v tom, že takový myšlenkový krok by ho současně mohl vést k závěru, že ve skutečnosti neexistovali ani američtí vojáci, kteří tu byli zajati a uvěznění?

Proti takové představě se celou silou svého vědomí postavil rozhořčeně na odpor.

Jeho vnitřní muka v té chvíli přestávala platit.

Jakoby se potvzovala věštba CO. Tábor ležel pod nimi, zahalen v úplné tmě. Zdálo se, že je opuštěný.

Na obou stranách byly ovšem vztyčeny strážní věže, umístěné na strategicky výhodných místech. Vlastně to nebyly ani klasické věže, ale domky, jakési větší ptačí budky, posazené mezi větvemi zvláště vysokých stromů. Mělo to svou výhodu. Samotná stavba byla jednoduchá, dokonale zamaskovaná. Stavitelé využili vše, co jim krajina nabízela.

Samotný tábor byl obehnaný ostnatým drátem, který byl upevněn na dřevěných kůlech a tvořil kolem lágru jakýsi nepravidelný čtyřúhelník. Tuto první bariéru doplňovala další, s nepravidelně navinutým drátem, dosahujícím až k zemi.

Vchod do tábora ležel přímo pod ním. Mohutná brána ze dřeva, vpravo opět se strážním domkem. Tady taky použili ke stavbě materiály, které našli přímo v bezprostředním okolí. Tak zadní stěnu strážního domku tvořil kmen velmi silného stromu. Do tábora se vstupovalo z neopevněné cesty.

Tady se rozevíral pohled na dřevěné domky, postavené do tvaru U. Uzavřená strana onoho "U" stála teď čelem proti Rambovi, druhá strana tábora byla jakoby opřena o masivní skalní stěnu.

Všechno bylo docela jinak, než učili Rambo v kursech, kde studoval popisy těchto táborů. To byl materiál, který měli k dispozici ve Státech. Snad ještě pod dojmem vzpomínek na zajatecké tábory z první světové války si Američané představovali, že vše je seskupeno ve volné krajině. Všechno viditelné na stovky metrů.

Naproti tomu tento tábor ležel pod zalesněnou skalní stěnou, která ve dne celý objekt zastiňovala a tedy i utajovala.

Rambo si uvědomoval, že ani vzpomínky se vždycky nemusí shodovat s realitou. Místo, které v jeho životě sehrálo tak významnou roli, dlouhá léta neviděl. Tohle se mu stalo už kdysi. Jen nakrátko přijel do Bowie v Arizoně, což byl tehdy vlastně krátký návrat domů. Dokud byl v tomto táboře, jevil se mu Bowie v představách více méně jako nebe na zemi. Když se tam zase ocítl, musel si přiznat, že jeho domov bylo jen chátrající smutné malé hnízdo.

Anebo už tam možná nepatřil.

A vlastně nepatřil vůbec nikam.

Jenže ten tábor pod ním byl právě takový, jak si jej uchoval ve vzpomínkách, i když se teď na něj díval z úplně jiné perspektivy než tehdy. Peklo se očividně v ničem nezměnilo.

Byl tady podruhé, ale nyní naplněn čínorodostí. Měl před sebou závažný úkol.

"Říkala jsem to," připomínala mu CO, která teď ležela vedle něho na zemi. "Vypadá opuštěně." Rambo pozorně sledoval hned jednu pozorovatelnou, hned druhou. Ani na jedné neobjevil známky života.

"Nepřiplížíme se blíž?" navrhovala CO. Zvedla se a v předklonu začala postupovat k okraji převisu.

Ale Rambo ji stáhl za nohavici uniformy nazpátek.

Opět co nejpozorněji sledoval tábor. Ve strážním domku vedle vstupní brány jakoby na sekundičku bliklo světlo.

Asi si někdo zapaloval cigaretu, uvažoval Rambo.

Zbystřil všechny smysly, ještě víc, než to vůbec bylo možné.

Také CO ten plamínek zahlédla. S mírně pootevřenými ústy se k němu vzrušeně obrátila.

Položil ji na rty ukazováček.

Ale dosavadní ticho náhle prolomil hřmot blížícího se vozidla.

Světelný kužel reflektoru prořízl temnotu pralesa pod nimi.

Rambo se pokusil odhadnout, co se dole děje.

Mladá žena v pestrobarevném šatě zastavila skútr Lambretta u strážní budky vedle vchodu. Motor ještě několikrát bafl,

projevily se špatně seřízené otáčky.

Ozvěna v zalesněném údolí mnohonásobně zvětšila výstřely výfuku. Tlumené, ale přesto dosti rozpoznatelné hlasy zaléhaly teď až k nim. S úsměvem zdravila žena strážného. Její smích kontrastoval s nazlobeným hlasem hlídače.

Nebyla si docela jistá, jestli Rambo porozuměl. Proto mu CO zašeptala: "Vesnická běhna. Zřejmě tam dnes večer nemá valnou naději." V jejím veselém pokřikování, které se rozplývalo v ozvěně, si mohli dovolit pár slov vyměnit šeptem.

Ale pak Rambo položil opět prst na její ústa, v obavách, aby se přece jen neprozradili. Přesto že nerozuměl všemu, co si tam dole povídali, obsah rozhovoru mezi strážným a prostitutkou pochopil.

Strážný dostal nabídku. Asi mimořádně výhodnou nabídku.

Vzrušený hlas strážného budil zdání, že ženu pozval teď on sám.

Za chvilku otevřel vrata a vpustil děvče na skútru dovnitř.

"Ale nezapomeň," volal za ní, "že jen na půl hodiny!" A pak několika drsnými slovy zdůraznil, co by ji čekalo, kdyby nedodržela slovo.

Skútr za okamžik vyrazil k barákům.

Rambovi se zase sevřel žaludek. Elegantním, ale přesto rozezleným pohybem uvolnil oba toulce z ramen. Když rozeplnul jejich sponky, se zbožným povzdechem a netajenou úctou vysypal obsah a jednotlivé díly skládal k sobě.

Všechno to vypadalo tak zvláštně, že se CO nedokázala udržet a tiše se Ramba zeptala: "Co to je?" "Luk. Šípy. Vzal jsem si je s sebou a našťáště jsem o ně při seskoku nepřišel." Přestože v jeho žilách kolovala jen polovina navajské krve, byl Rambo od časného mládí výborným lukostřelcem. Už dávno sice nebyly luk a šípy ve vesnici jeho matky tím výrazným loveckým nástrojem jako kdysi, ale znal mnoho Navajů, kteří doposud luku a šípům dávali přednost před vším ostatním. A on sám měl štěstí, že ho do tohoto umění zaučoval nejstarší muž z vesnice a také ze všech nejlepší lukostřelec. Vysvětloval mu, že síla je sice důležitá, ale především musí spoléhat na šikovnost, výdrž a hlavně na správnou koncentraci. Nebyla to jen prázdná slova. Ten starý muž, který se jinak pohyboval už jen o holi, dokázal těživu luku napnout tak znamenitě, že to Rambo ještě pár let, už jako statný dorostenec, nedokázal. A když pak jeho starý učitel vypustil šíp, zabodl se přesně do středu býčího oka - terče - vzdáleného více než třicet yardů.

Rambo tehdy valil oči údivem. "Luk nenapíná jenom tělo, ale především vědomí," vysvětloval přitom stařík. "Když víš, co chceš, máš-li pevnou vůli, tělo musí poslechnout. Lučištník, to je medicínman, kouzelník. Nebo farář, pastor, kazatel, či jak mu říkáte ve svém náboženství. Napínat luk, to znamená obracet se sám do sebe. Odmítnout všechna pokušení světa, odstranit všechno jeho vliv a vše nechat na svém vlastním nitru, na vlastním rozumu a vůli." Rambo samosebou tehdy z toho ještě nic nechápal.

"Pochopíš sám, jsi ještě moc mladý," utěšoval ho jeho starý učitel. Ale teprve jak čas plynul, Rambo zjišťoval, že všechno jaksi dodatečně chápe. A pokoušel se, aby porozuměl. Skutečně. Přesto jeho šípy jen zřídka dokázaly zasáhnout terč.

"Protože jsi netrpělivý," poučoval ho starý muž. "Příliš pospícháš, příliš se namáháš. Musíš se nejdřív naučit luk milovat.

Spojit šíp se svou vůlí, se svou duší." Jednoho dne, to už uteklo zase mnoho měsíců a on se pomalu vzdával naděje, protože bezvýsledný trénink ho začal odrazovat, napjal tělivu a řekl si v duchu: Tohle je opravdu naposled.

Už se rozhodl, že se dál nebude trápit učením. Namířil luk, založil šíp a vystřelil rychle a jakoby do střely vložil všechnu svou zoufalost. Jakoby chtěl rychle ukončit období, kdy ho ponižovala vlastní neschopnost. Vystřelil. A pak se podíval na cíl a zjistil, že trefil přesně. Svět se mu náhle pokládal k nohám.

Stalo se s ním něco nepochopitelného. Uvědomil si, že ve chvíli, kdy střelil, luk, šíp a cíl se spojily v jedno. A všechno se to vlastně spojilo s ním. Když šíp svištěl vzduchem na své dráze, když se zabodl, pocítil přímo mystické uspokojení. Už se nevzdával. Byl připraven znovu namířit na cíl.

A pomalu začínal chápat, jak to ten starý muž myslí. Získal k lukostřelbě úplně nový vztah, už nestřílel "jen tak".

Dokázal, aby mu duše splynula se šípem. Už věděl, co znamená soustředit se a odpoutat se od okolního světa a celý postup začal chápat jako jediný a úplný celek.

Toto odhalení ho přímo fascinovalo a od té chvíle sháněl vše, co mohl a co se vztahovalo k umění lukostřelby. Vedle schopnosti mluvit a rozdělat oheň, patřil luk a šípy ke třem nejdůležitějším objevům, jež člověk ve své historii udělal, napsal kdosi ve svém učeném pojednání. Bezpochyby to byl také lukostřelec. A měl hodně pravdy. Vždyť luk a šípy ulehčily našemu dávnému prapředkovi lov.

A byla to tato zbraň, která člověku v začátcích jeho rozvoje pomohla přežít.

Stotisíc let nazpět sahá historie luku. Je těsně spjata s historií vývoje lidské rasy. Stejně jako meč a dýka představoval luk a šíp jednu z nejdůležitějších zbraní až do sedmáctého století. Teprve postupně je začaly zatlačovat střelný prach a palebné zbraně.

Typ, s kterým se Rambo kdysi začal učit střilet, byl onen tradiční dřevěný luk, který se vypínal teprve působením lanka. Typ, který se zachoval od dob, kdy Normani zvítězili nad Angličany v bitvě u Hastingsu v roce 1066.

Ale existovaly už i jiné typy luku. Rambo si umínil, že si zapamatuje všechno cenné, co se v průběhu let o lukostřelbě dozví. A nezapomněl na to. Koncem čtyřicátých let si sportovci, věnující se tomuto odvětví, oblíbili novou verzi onoho typu, který používali už v letech 1800 před Kristem staří Asyřané. Říkalo se mu reflexní typ a jeho horní i dolní konec se při výstřelu smršťoval a tak šíp získával větší rychlost.

V Rambových očích byl právě tenhle typ čímsi nepřekonatelným ve stavbě té staré zbraně. I s tímto typem se tedy seznámil tak důkladně, jak jen to bylo možné. Jenže po svém návratu z Vietnamu zjišťoval, že se časem změnil přístup k životu. Ani si to nedovedl představit, nedokázal pochopit. Stejně tomu bylo se zbraněmi, jak řekl nedávno Murdockovi. Je na nich vidět stále větší pokrok. Ale v tom je i jejich problém. Také luky prodělaly takový vývoj. Srovnávat původní luky s reflexními by bylo stejné, jako postavit vedle sebe starou flintu a samopal.

Tomu úplně nejnovějšímu typu se říká kompresní. Stejně jako reflexní se skládá ze tří dílů: kovové rukojeti se dvěma rameny ze sklolaminátu. Ale zde podobnost s reflexním lukem končí. Zaprvé se konce luku zakřivovaly směrem ke střelci a nikoli od něho. Za druhé - a to bylo největší zdokonalení - byly konce vybaveny malými kolečky, umístěnými na obou stranách.

Tětiva měla trojnásobnou délku, protože se ovíjela kolem těchto koleček, takže lučištník měl stále tři pevně napjaté tětivy, i když právě jednu z nich použil k vložení šípu. Aby tětivu napjal, nemusel střelec znovu ohýbat luk. Tětiva se uchovávala na navijáku.

Když chtěl střelec sestavit rozložený luk, stačilo obě ramena upevnit na držáku a zatímco jimi pomalu otáčel nahoru a dolů nahoru dolů, aby je upevnil a tak rovnoměrně rozložil zatížení, napínaly se spolu s rameny všechny tři tětivy. A k čemu navijáky a trojnásobné tětivy? Kolečka snižovala tah při napínání luku. Ale tento efekt nebyl na první pohled patrný. Když střelec napjal luk na obvyklých třicet palců, vyvinul sílu, jakoby napínal jen 27 palců, a to ještě jen v první fázi. Celkový výkon při napínání klesl pak z potřebných šedesáti liber na třicet, tedy na polovinu. Taková síla se uspořila.

K čemu to bylo dobré? Dřívější typy luků nekládaly všechnu vloženou energii do rychlosti letu šípu. Ten teprve během své dráhy získával na intenzitě. Jakoby startoval z mrtvého bodu. Napětí tětivy nebylo tedy plně využito. Právě naopak tomu bylo u kompresního luku - jeho jméno vzniklo na základě tohoto efektu. Kolečka na okraji luku znásobovala základní rychlost udělenou šípu ve chvíli, kdy se odděloval od tětivy. Už nedocházelo ke zpomalení. Nebyl tu onen mrtvý okamžik, ale tětiva udělovala šípu plnou sílu svého napětí.

Murdock se luku a šípům jenom smál. Ve skutečnosti byl každý kompresní luk dosud výkonnou, prvotřídní zbraní. Zvláště v neobvyklém prostředí.

Luk, který si přinášel se svou výzbrojí Rambo, vyžadoval k napnutí sílu sto liber. Jen málokterý lučištník byl schopen jej napnout. Rambo to samozřejmě dokázal.

Snažil se dát své zbraně co největší průbojnost, maximální účinek. Rychlost, kterou tak udělil svému šípu, dosahovala dvěstěpadesát stop za sekundu. To byla síla, která dokázala zabít muže, dokázala srazit i medvěda.

Rambův luk měl ještě několik malých specialit. Ramboluk, říkal mu žertem, když si jej vyzkoušel prvními výstřely. Aby náhodný odlesk světla neprozradil úkryt střelce, byl luk stejně specifickou, chemickou cestou zrnitě načerněn jako ostří jeho nože.

Držák byl z magnézia místo obvyklého hliníku. Nejen, že zbraň byla lehčí, ale také odolnější. Ramena byla vyrobena z karbonového plastu s javorovým jádrem. A protože držák měřil jen jednadvacet palců, pohodlně se celé zařízení vešlo do toulce, ne delšího, než lidská paže. Dva toulce si upevnil na ramena ve chvíli, kdy se chystal k seskoku. Trautman se postaral, aby vše bylo na místě.

CO se na něho s obdivem koukala, když připevňoval šroubovákem, ukrytým v držáku nože, obě ramena luku. Celý černý, v noci ztracený ve tmě, vypadal luk přímo obrovsky.

A v druhém toulci? Šípy. Každý z nich se dal vyjmout samostatně. V toulci byly uskladněny také v rozloženém stavu - každý na půl. Stačilo je sešroubovat a střílet. Kromě šípů obsahoval druhý toulce ještě řadu dalších užitečných věcí. Včetně výbušných "dutinek" pro krajní mez.

Když dával dohromady sadu šípů, nemohl už přejít obdivné pohledy vietnamského děvčete.

Věděl, že jí musí všechno vysvětlit. "Tyhle věci jsou lepší než puška. Nedělají povyk." "Ale..." CO teď už nevrhala pohledy obdivné, ale doslova zděšené. "Tohle je všechno, co s sebou máte?" Rambo náhle odvrátil pohled, neboť zpozoroval, že se něco dole pod nimi hýbe.

Vtom se objevil dole pod první strážní budkou - která byla od nich vpravo - strážný. Hovořil s druhým strážným a záhy tu byl i třetí. Ten vystoupil z prostředního baráku ze tří, ležících uprostřed plošiny. Zřejmě on čekal na prostitutku, která sem právě přijela.

Škrábal se nedočkavě na podbřišku.

Rambo opatrně překročil drát, který vedl k mině, zavěšené na jednom z blízkých stromů. Tady zřejmě začínala první ochranná linie tábora.

CO na něho ustaraně pohlédla.

"Snad se nechcete proplížít až do tábora?" Rambo se na ni pohněvaně otočil.

"Kde máte kameru?" zeptala se přesto.

"Ztratil." "Ale pokyny, které jsem dostala... myslela jsem... neměl jste přece za žádných okolností do tábora vstupovat? Měl jste pořídít jenom fotografie!" "To už bohužel nejde." "Tak pozorujte tábor odtud. Když lidem od tajné služby všechno podrobně popíšete, určitě vám uvěří." Rambo zavrtěl hlavou.

"Musím mít jistotu. Důkazy." "Ale co bude s našimi...?" Rambo čekal, co řekne.

"Rozkazy?" "Rozkazy." Rambo si uvědomil, jak je směšný se zbytkem původního vybavení. Základní součásti jeho výzbroje jsou pryč. Ty, které nezbytně potřeboval, má-li rozkaz splnit. Patřila k nim ovšem i zásada, že absolutní kázně a poslušnosti nemůže mít mise úspěch.

V Rambově mysli teď naléhavě zazněl Trautmanův hlas: "Nejlepší zbraní je rozum. Tak se na něj vždycky spoléhejte. Ale bez absolutní poslušnosti se nedá uskutečnit nic. Při speciálních úkolech nemůže potřebovat ani horkokrevné hlavy, ani váhavce. Ani sekáče, ani rváče. Když vám, pánové přikážu, že se teď vyserete, tak to, pánové, taky laskavě uděláte! Hned, na místě. A kdyby si někdo z vás předtím stáhl kalhoty, tak vás budu další dvě hodiny buzerovat, až konečně pochopíte, že nemáte dělat nic, co jsem vám nepřikázal! Nemluvil jsem o sundávání kalhot. Mluvil jsem jen o srani! My při svých operacích dbáme na absolutní preciznost, pánové! Jste jenom kolečka ve velkém stroji. A když právě plníte nějaký rozkaz, dělejte přesně jenom to, co se od vás požadovalo. Nic víc a nic méně. Další kolečka v téhle velké mašině mohou přežít, jen když vy svůj úkol odvedete naprosto přesně!" Při těchto myšlenkách, že by mohl

zklamat svého druhého - nebo snad toho hlavního - otce, stahovalo se Rambovi srdce úzkostí. Tohle byl jediný strach, který kdy poznal.

Ale co za daných okolností? Bude ho Trautman buzerovat, jak jen on dovede, když... , ... nebo mu bude nakonec dobrořečit? Ten člověk, kterého miluje, jediný, koho kdy měl rád? Pochválí ho za to, co si teď předsevzal? Zajatci, prolétlo mu hlavou. Pro mne bylo těch šest měsíců věčnosti.

A kolikrát déle jsou tady už oni? "Od chvíle, kdy jsem ztratil kameru..." šeptal tiše CO - - A teď bylo na ní, aby čekala netrpělivě na další slova.

Kulaté kapky potu mu zatím stékaly z čela.

"... od té chvíle ztratily platnost i ty rozkazy." Už zase měl ten svůj lechtivý pocit okolo žaludku.

"Teď vše záleží na lidech. Tedy na nás." Byl rozhodnut. V podvědomí se mu sice ozývaly výčitky, že jedná proti rozkazům svého otce, ale přesto sbalil luk a šípy pod paži a ponořil se do křoví před sebou.

7.

Cítil, že CO jde v jeho stopách. Opatrně se rozhlížel hustě zalesněným srázem a pátral, jestli tu nejsou rozvěšeny další miny.

Pomalů. Pěkně pomalů.

Když se dostal na prostranství, obrostlé ebenovými kmeny, postupoval opatrně dále, dokud ho nezarazil zoufalý výkřik, přicházející bezprostředně z tábora. Žaludek se mu zase stahoval. CO ležela vedle něho a pozorně si prohlížela tábor průzorem ve vysokém kapradí. Pohlédl na ni a pot mu stékal čůrkem do očí.

Co to bylo? Výkřik zajatce? Nevěděl to určitě. Výkřik je světový jazyk, který nepotřebuje tlumočníka. Stejný, ať pochází od Američana nebo Vietnamce.

Rozhodně ti čtyři strážní, které mohl ze svého místa spatřit, na tom neviděli nic neobyčejného. Zdálo se, že je to nevzrušuje. Jsou na lidský křik zvyklí. Teď je Rambo slyšel zřetelně.

S řehotem hleděl strážný ze svého domečku ve větvích na muže, který byl dole na zemi.

"Mně taky nabízel tu svou samohonku," volal vietnamsky.

"Ale na štěstí jsem měl rozum a nedal jsem si ani loka." "Já už to taky nemůžu ani cítit," smál se druhý strážný.

"Posledně jsem z toho málem ohluchnul." Oběma zbývajícím se to zdálo strašně vtipné. Smáli se. "Ten bude mít zase sny a zjevení. Asi zase spustí o tom, že tentokrát viděl obrovského, tlustého pavouka." "Snad bychom měli toho dobytka spoutat a hodit ho na lůžko." Oba strážní se prohýbali smíchy.

Nyní se z prvního domku ozval bolestný výkřik, který postupně přecházel v tiché sténání. Potíže opilce - vojáka? Rambo kývl na CO. Bylo to gesto, které jí srozumitelně naznačovalo, že má zůstat tam, kde je. Když se pozorně zadíval na druhého strážného, toho vlevo, odhalil najednou stín dalšího. Ten seděl na lavici obráceně a opíral si zvednuté nohy o kládu.

Rambo pátral dál. Zatím jen pohledem. Viděl kapradiny a liány, dohlédl k okraji táborového ohrazení, kde ostnatý drát tvořil uzel a přiléhal ke skalní stěně. Rovnoběžně s touto stranou oplocení křoví doslova obklíčilo hlídkové věže. Při tom si Rambo domyslel, že strážní věže byly postaveny tak, aby poskytovaly lepší rozhled po táboře než po okolí. Zřejmě šlo o to, aby mohli pozorovat válečné zajatce uvnitř, a na tom, aby střežili tábor před nevídanými návštěvníky, jim moc nezáleželo.

Ve stínu vysokého stromu objevil konečně Rambo nad zemí ostnatý drát. Stačilo několik pohybů nožem a mohl tudíž prolézt a otevřeným otvorem se proplazit dál po břiše. Vyhlédl si další nepříliš vzdálenou smyčku v celém drátěném záseku, přefízl ji a tak se dostal dovnitř.

V době, kdy tu byl zajat, stály ubytovny válečných zajatců v levé části ubikací. V ruce teď svíral luk a zíral pozorně do tmy. Když se dostal až do blízkosti budovy, zdálo se mu, že tady něco nesouhlasí. Baráky působily velice zanedbaně. Bambusové stěny, opletené popínavými rostlinami, byly už na několika místech proděravělé a několik skříní viselo uvnitř nakřivo na uvolněných skobách.

Navíc z budov nevycházel vůbec žádný hluk. I kdyby zajatci uvnitř spali, muselo by být něco slyšet. Třeba chrápání. Vrzání polních lůžek. Pár slov, zamumlaných ve spaní. Zvuky, jež provázejí noční můry.

Když se mu podařilo postoupit k díře ve zdi, podíval se dovnitř a zklamáním zaskřípal zuby. Kromě nekonečných pavučin a bujně rozrostlých lián, které se prodíraly dírami v podlaze, byl celý ten prostor evidentně prázdný. Jakési neviditelné zvíře se ozvalo ze tmy za nejbližším rohem.

CO měla pravdu. Budovy byly v tak mizerném stavu, že tábor musel být už dlouho vyklizen a opuštěn. Tihle vojáci se sem museli vrátit docela nedávno. Ale proč? A jestli tu ještě nějaké zajatce mají, kde je asi skrývají? Když se jeden za strážných přiblížil, vtiskl se Rambo do škvíry ve stěně a čekal, až se muž zase vzdálí, aby se mohl přiblížit k domkům, postaveným uprostřed plošiny.

Když se dostal k zadní stěně středního baráku, zachytil se o bambusové tyče a obezřetně se snažil povylézt a tiše nahlédnout dovnitř nejbližším oknem.

Uvnitř tmavé místnosti spalo na polních lůžkách několik strážných pod moskytiérami. Pušky měli opřené o protější stěnu blízko dveří. Jeden z mužů hlasitě zachroptěl a ze spaní se ohnal po hmyzu, který se mu dotěrně dobýval sítí k tělu. Když se moucha zvedla a odletěla, obrátil se člověk na druhý bok a chrápal dál.

Pak se Rambo spouštěl z okna. Náhle ho vyrušil nečekaný šramot. A teď z nejbližšího okna zazněla hudba. Stará, skřípající gramofonová deska. Očividně vietnamská rockenrollová skupina, která za doprovodu několika rozladěných kytar jódlovala domácí verzi Twist and Shout. O několik sekund později se v okně protilehlé místnosti rozsvítilo světlo. Za této situace nemohl riskovat a snažit se nahlédnout dále dovnitř. Zato se vtlačil skulinou mezi vnější a vnitřní stěnu do prostoru mezi udusanou zemí a prkny podlahy. Místa tu bylo málo, lezl po kolenou. Mezi krámy, sračkami a

pavučinami - a snad i mezi hady - narazil pak na proužek, kterým mezerami v podlaze prosvítalo světlo. Lehl si na záda a vzpíral se v té škvíře, snažil se nahlédnout dovnitř, otvorem mezi dvěma prkny.

I když tímto způsobem nemohl obsáhnout celý prostor místnosti, přece jen spatřil dost. Přímě nad ním stál severovietnamský voják - seržant - před malou, staromódní chladničkou, z níž právě vytáhl plechovku Coca-Coly.

Poznal ji, i když plechovka byla popsána čínským písmem.

Etiketa byla dost nečitelná. Plech obalovala silná vrstva námrazy z chladničky.

A ještě něco dokázal rozeznat. Tvář toho vojáka. Rambova pěst svírala luk tak pevně, že ho až začala brát křeč a všechno ho nutilo ke kašli. Urostlý, hubený seržant s vyzáblou tváří, trvale navztekaným výrazem a zlostnými ústy s hluboce posazenými, šedými úzkými očima, byl thajský důstojník, který s ním kdysi zvláště rád cvičil. To byl ten muž, který ho tu týral a od něho pocházely mnohé šrámy a dodnes nemizící jizvy na jeho hrudi a zádech.

Rambo s určitostí věděl, že se nemůže mýlit. Příliš často hleděl z očí do očí téhle odporné tváře se smrdutým dechem a děravými zuby. Příliš často se mu o něm zdálo v těch nejhorších snech. Když Rambovi někdy docházely síly a už nemohl vůlí ovládnout svou bolest nebo zlost, kdy už ani Zenbuddhismus nestačil, byl to on, koho si v duchu představoval. Ať už to bylo v tomto lágru - tehdy před léty v zajetí - v Americe nebo poté v kamenolomu, častokrát si představoval, co by udělal, kdyby jednou dostal příležitost se mu pomstít. Pomyslel na to i prve, když měl tábor z úkrytu jako na dlani.

Ale co když Thajec bude působit již dávno někde jinde?, opustil pak tu myšlenku.

Jenže teď tedy Rambo znal odpověď na tuhle otázku a cítil se docela spokojeně. Ty, Thajče, zaplatíš přece jenom za svoje viny. Za to, co sis dovoloval. Přemýšlel o tom, co ho asi odsoudilo zůstat v tomhle pekle.

Co asi provedl? Lidé v takových podmínkách se přece střídají.

A proč je seržant, když byl důstojník? Jestli se mi teď naskytne příležitost, můžeš být, příteli, ujištěn, že se ti vynasnažím pod tvým kotlem v tom pekle pořádně přiložit.

Thajec si přitiskl ledovou plechovku ke zpocenému čelu, teprve potom ji otevřel a začal dlouhými doušky žíznivě pít. Bílá pěna mu stékala od úst na bradu a drobné kapky padaly na podlahu.

A propadaly mezi prkny dolů.

Rambovi kolem očí.

Náhle zazněl nahoře vypitý ženský hlas a prostitutka, kterou Rambo krátce před tím spatřil přijíždět na skútru, vstoupila do jeho úzkého zorného pole. Vietnamsky požádala: "Koukej mi taky nechat loka, jo?" Thajec držel plechovku kolmo nad otevřenými ústy a pokaždé, než polkl, nejdříve Colou lehce zakloktal. "Tady máš, co zbylo," ušklíbl se a hodil děvčeti prázdnou plechovku, která dutě zaduněla o zem.

Potom povalil holku na postel, stáhl si kalhoty a zhasnul světlo.

Stará deska se dál točila v náhlé tmě na gramfonu. Skřípající jehla se snažila o Twist and Shout.

8.

Ani ve třetím baráku vpravo nebyli zajatci. Jen spící vojáci a nějaký muž, který měl jeden z pokojů sám pro sebe. Rambo si v duchu řekl, že to bude patrně velitel tábora.

Ale co tu, kčertu, ti vojáci dělají, když tady nemají jediného válečného zajatce? Rambo se pak nenápadně přesunul ke skalní stěně na odvrácené straně tábora, až za bambusovými stavbami. Zvláště ho zaujala ve stínu hluboká čerň.

Předpokládal, že je tam vchod do jeskyně. A náhle mu bylo všechno jasné. To tu kdysi nebylo.

Když se opatrně připlazil k oné pekelné bráně, zjistil, že vchod do jeskyně je zabarikádován bambusovými tyčemi. A za nimi, v zatuchlé, vlhké hlubině...

Polkl vzrušeně, jak mu vztek stoupal až do úst, když je spatřil.

Pět Američanů.

Ale proboha, jak vypadali! Propadlé lice. Živé mrtvoly. Vyčerpaní, posetí stopami ran a týrání. Jejich tváře byly tak hubené, že vypadaly jako lebky, potažené kůží. Naproti tomu jejich oči se zdály neskutečně velké, jak týráním a bolestí vystupovaly ze svých jamek. Obleky, pokud se tak daly ještě nazvat, na jejich vyhublých tělech vypadaly jako na strašácích.

Ne, nebyly jim velké. Oblékli je do šatů, jaké zřejmě nosili domorodí sedláci. Všechno jim bylo malé, nohavice končily pod kolena, vše na nich bylo směšné. Jako oblečené loutky.

Jeden z nich se svíjel, sténaje a propocení, na skalnaté podlaze.

Bylo jasné, že právě prodělává záchvat malárie. Druhý byl stočený jako Embryo, tvář pevně přitisknutou mezi kolena.

Vůbec se nepohnul. Mezi nimi sem tam pobíhaly krysy.

Ne, říkal si Rambo. Nesmíš tomu podlehnout. Věděl jsi přece, že tě tu čeká obraz bída a utrpení.

Ale něco takového by mě bylo přesto ani ve snu nenapadlo...

Ani on sám, po šesti týdnech hrůzyplného útěku, nevypadal tak hrozně.

Pobouření a děs se v něm však postupně začaly měnit v pocit triumfu. Váleční zajatci. Má důkaz, že existují, že tu jsou. Vypátral je.

Bezděčně pozvedl nůž, aby přeřízl provazy, jimiž byly svázány bambusové tyče. Rychle, říkal si. Honem! Já vás odtud dostanu! Vstoupil dovnitř.

Jejich oči se na něho upíraly jako v delíriu. Zdálo se, že ho ani nevnímají. Nebo - což bylo ještě horší - ve své pomatenosti předpokládali, že je jen dalším strážným, který je přišel mučit a bez odporu se mu vzdávali na milost a nemilost.

Nemohl riskovat, že je odtud vyvede všechny. Jeden z nich začal zvracet, druhý cosi nesrozumitelně blábolil, třetí nedokázal potlačit sténání, které se mu dralo z hrudi, další se bezmocně zhroutl a nebyla naděje, že dokáže vstát bez

cizí pomoci.

To by nás všechny stálo život, mládenci, pomyslel si Rambo.

Budu se muset zřejmě do téhle krysí díry vrátit znovu.

To ovšem nemohl sám uskutečnit.

Něco přece udělat musel.

Ano. Hned! Musel splnit rozkaz, který dostal: Vyhledat, kde jsou zajatci a vrátit se na dohodnuté místo, kde ho vyzvednou. Přiletí vrtulník, aby Murdock dostal zprávu, na kterou čekal.

Muži z oddílu Delta tyhle ubohé duše ze zdejšího pekla vyvedou.

Zajatci tady jsou. Na vlastní oči jsem je viděl. Mohu to dokázat.

Dokázat? Lehce se zamračil a přemýšlel. Jak by to mohl zařídit? Nemá přece kameru.

Čím tedy chce dokázat, co tu vlastně viděl? Budou mu vůbec věřit? Trautman samozřejmě.

Ale Murdock? A komitét, který dal podnět k téhle misi? Určitě si řeknou, že to nemá v hlavě v pořádku. Ti tak určitě budou věřit jeho slovu. Slovu trestance, muže, který vypálil skoro celé městečko... To jim asi stačit nebude. Už si představoval Murdocka, jak říká: "Takhle to tedy nejde..." "Díky, díky, nekouřím." Hotovo.

Avšak něco udělat musí. Někáký důkaz musí mít a přinést ho odtud.

A pak to zaslechl. Sténání. Znovu a opět. Kdesi vedle sebe.

Blízko.

A znovu zasténání. Ještě blíž. Kde? S vyvalenýma očima zíral do temnoty. Tady.

Tentokrát už docela blízko, blízoučko.

Už musí být na samém konci jeskyně, která leží v šedé, husté tmě. Na pokraji pekla temnoty a stínů.

9.

Opatrně se obrátil se zvednutým nožem. Jenže pohled, který se mu naskytl, způsobil, že ruka se zbrání poklesla. Nad korytem pro prasata visel s rukama zkříženýma nad hlavou jeden ze zajatců na bambusovém kříži.

Ukřižovaný muž byl neskutečně bledý, hubený, také živoucí kostra. Na bambusových tyčích byl přivázán koženými řemeny.

Tvořily mu na rukou pouta, zadírající se do masa, které na pažích ještě zbylo, až z nich stékala krev. Pouta po sobě zanechávala trvalé stopy. Také Rambo měl doposud jizvy tam, kde byl upoután, protože i on sám zde kdysi takto visel z rozmaru svých mučitelů.

Další důvod k pomstě na thajském seržantovi.

Muž se nehýbal. Když mu Rambo sáhl ohleduplně na krk, aby se pokusil nahmatat puls, tepe-li ještě vůbec, muž zvedl oční víčka a zamrkal. Unaveně pohledl na Ramba. Jeho okoralé rty se pohnuly, levé oko bylo nateklé a šilhalo.

"Co?" Hlas zněl skomíravě a hluše.

Rambo mu položil dlaň na ústa, zatímco mu uvolňoval řemeny, jimiž byl zajatec připoután u bambusového kříže. Když se mu bezmocný muž sesunul vysíleně do náruče, musel Rambo použít obě ruce. Už se nedotýkal zajatcových rtů.

"Jste..." ačkoliv šeptal Rambovi přímo do ucha, hlas byl sotva slyšitelný. "...Američan?" "Pssst." Rambo riskoval posledních pár tichých slov: "Teď nemluvte." Naložil si zajatce na plece - nebyl těžký, ten muž snad ani nic nevážil - a plížil se pozpátku ven.

"Jsou tu ještě další," mumlal tiše zlomený hlas.

Bez starosti, myslel si Rambo, když se plížil kolem propadlých domků, které byly kdysi určeny za ubytovny zajatců.

"Slovo na to, že budou zachráněni." Rambo se skrčil, když světelný kužel jednoho z reflektorů osvětloval prostor před baráky a doskával až přímo k němu. Nebylo, kam se schovat, nablízku nezůstalo ani jediné místo, v jehož stínu by se mohl ukrýt. Měl teď poslední možnost. S bušícím srdcem položil vedle sebe amerického zajatce, vytáhl šíp a plnou silou natáhl tětívu luku.

Šíp byl sestrojen stejně rafinovaně jako luk. Jeho tělo nebylo vyrobeno ze dřeva, ani jen z plastu. Dřevěné se totiž už dříve ve vlhkém klimatu křivilo, plastové byly příliš lehké. Tenhle šíp byl zhotoven z chemicky načerněného legovaného hliníku. Ani v nejmenším neodrážel světlo, takže se i v nejostřejších paprscích neleskl. Hrot sestával ze čtyř ozubených ostří, jež si v ničem nezadala s břitvou. I hrot byl černý, tak jako luk a tělo šípů. Zubatost ostří se uplatňovala, když se hrot šípů setkal třeba s kostí.

Taková špice, nazývaná Cooperhead Ripper dokázala proniknout vším. Byla stejně účinná jako ocelová střela.

Vložil šíp do gumového lůžka, které tlumilo i ten nejslabší zvuk.

V Zenbuddhismu se také hovoří o nejúčinnější, nejtišší a nejsložitější figuře lukostřelby. Luk, který nedokáže zvládnout ani nejsilnější muž, napne i slabší, drobný mnich. Pomůže mu k tomu duchovní kázeň a meditace, převaha ducha nad hmotou, s potěšitelným vědomím, že nic není skutečné - včetně luku. Tak stejně jako ten drobný mnich napne těžký luk, dokáže i zasáhnout - také neexistující cíl. Když vypouští šíp z luku, posvátné chvění působí na tětívu. Bezchybně míří šíp k cíli, jakoby veden nábožným posláním. Nic není skutečné. Ani násilí. Taková je to filosofie.

Šíp usmrtil strážného na plošince v budce umístěné ve větvích stromů. Klesl zasažen a ztratil se Rambovi z dohledu.

Světelný kužel reflektoru se na své cestě zastavil, jakoby chtěl osvětlit drobný hmyz na konečku kapradiny. Rambo si pozorně složil zajatce znovu na ramena a pospíchal, přitíštěn k zemi, temnotou směrem k ohradě z ostatního drátu.

Když viděl strážce, kterého Rambo spatřil už předtím u propadlého domku, jak se kužel světlometu zastavil, zůstal také stát. Rambovi neušlo, že voják teď už nehleděl fascinovaně na osvětlený list kapradiny, ale ostrážitě si prohlížel široké údolí, jakoby se snažil pohledem ohledat celé prostranství tábora. Bez váhání na něho Rambo vrhl svůj nůž. Zasáhl muže tak dokonale, že s vyvalenýma očima klesl k zemi, aniž vydal pozoruhodnější hluk. Patrně ho však nezabil, ale jen ho dočasně zbavil vědomí.

Rambo pospíšil k němu. Když mu vytáhl nůž z rány, na ostří zůstalo několik kapek krve. Znovu si naložil zajatce na ramena, uchopil luk a opět se snažil přiblížit k ostatní ohradě. Zubatým ostřím na čepeli nože si prořezal doslova za okamžik cestu ostatnou překážkou a prodíral se kupředu. Náhle se však zastavil světelný kužel přímo na něm. Tentokrát pocházel ze světlometu, umístěného na druhé vysunutě strážní budce.

Bože! Ježíši! Když položil kašlajícího a sténajícího Američana opatrně na zem, vložil do pouzdra druhý šíp a natáhl tětívu luku. Pak střelu vypustil směrem na nový cíl.

Když se kužel světla s trhnutím obrátil vzhůru k nebi, měl Rambo jistotu, že střela zasáhla přesně.

Ale současně věděl, že tahle nesmyslná poloha světlometu, s paprskem zářícím téměř kolmo, upoutá pozornost ostatních strážných a vyvolá poplach. Když bude mít štěstí, zbude mu tak sotva pět sekund na to, aby odtud tiše zmizel.

10.

Se srdcem plným strachu, přitíštěna k vlhké zemi, pozorovala CO zajatecký tábor mezerou mezi dvěma vysokými kapradinami, z nichž na ni kapala zhmotňující se vlhkost.

Měla pocit, že tu takhle leží už nejméně dvě hodiny. Při tom si připomínala rozkaz, který dostala: Nesmí se od Ramba vzdálit déle než na patnáct minut a nechat ho samotného. Tábor před ní ležel právě tak nehybně, jako předtím, když místní štetka přijížděla na své Lambrettě. Vzдор tomu si s děsivou jistotou uvědomovala, že někde tam v té tmě dole pátrá Rambo po amerických zajatcích. Každý nerv jí v těle hrál jako napjatá struna. Pak náhle spatřila, jak najednou zazářil světlomet na levé strážní věži a začal bloudit po ploše tábora.

Slídlil mezi baráky jakoby s určitým cílem. Sevřel se jí dech, když se náhle pohyb zastavil a světelný bod se upíral na jediné místo v kapradí.

Zachvátilo ji zděšení, když se pak dal do pohybu druhý světlomet, umístěný na protilehlé věži. Také jeho paprsek chvíli bloudil pátravě po ploše tábora a náhle se s trhnutím obrátil k nebi a v téhle poloze zůstal třet.

V následujícím okamžiku se táborem rozlehl poplašný signál.

V té chvíli jí kdosi těžkou botou šlápl na ruku.

Potlačila bolest, otočila se a vyděšeně pohlédla vzhůru.

Nad ní stál v husté tmě severovietnamský voják a mířil svou AK-47 přímo na její hlavu.

Viděla také, jak se jeho ukazováček, připravený na spuštění zbraně začal třást.

Pak se ozval krátký svist, který zakončil tupý úder. Muž zůstal stát jakoby v nezměněné poloze. Šíp ho prostě přišpendlil k blízkému silnému stromu. Jen jeho zbraň s hlukem padla na zem. Tělo se otřásl krátkým, prudkým záchvěvem. Vydechl naposled.

V té chvíli se na její straně ukázal Rambo. Na plecích mu bezvládně viselo tělo nějakého muže a jeho pravá pěst pevně svírala v dlani luk.

Rambo udělal srozumitelné gesto. Mávl směrem k místu, odkud se teď náhle objevil. Jenže to už byla CO na nohou.

Rambo uvolnil z mrtvého těla šíp a vrátil jej do toulce.

Z tábora pod nimi se ozval ostrý hvizd poplašné píšťaly. A následoval další. O něco později již odtamtud zaznívaly hlasité a vzrušené výkřiky.

Teď začínalo být zle. Čekal je zřejmě boj proti přesile. Zatím tu zůstávají odříznuti, nikdo jim nemůže přijít na pomoc.

Přesto, že byli v naprosté tmě, přesto, že se CO téměř trvale chvěla strachy, postupovali dále. Rambo měl za sebou obtížný výstup sem nahoru, nesl na ramenou nehybnou postavu, přesto byl před ní stále o kousek napřed. Tak získali docela slušný náskok.

11.

"Prosím vás důrazně, abyste nezapomínal na jednu věc," zazníval Murdockův naléhavý hlas za Trautmanovými zády.

"Chcete letět na vlastní přání taky. Já jsem vás před tím varoval. Konečně, prosím - je to váš - s prominutím - pohřeb."

Trautmana ani nenapadlo obrátit se. Se značným napětím v každém nervu zasunul pistoli pětačtyřicítku do pouzdra na opasku a vyšel ven z hangáru. Rozdíl mezi tichým ševlením přístrojů uvnitř a ovzduším v měsícem osvětlené krajině nebyl tak velký.

Vlevo před hangárem vyprošťovali právě Ericson a Doyle z maskovací sítě vrtulník Agusta 109. Pak se odklátil Ericson, následován Doylem, do kanceláře. Vrátili se. Motory vrtulníku se začínaly postupně zahřívát, vydávající přitom silný pištivý zvuk, který přešel v mocný a pravidelný hukot.

Trautman přistoupil k vrtulníku a vmáčkl se mezi oba piloty do kabiny.

"Už jsem vás, kovbojové, nechal čekat dost dlouho. Do smlouveného času zbývá asi hodinka," řekl familiárně.

"No jo," odpověděl Doyle a ani na okamžik nezapomněl drtit zuby žvýkačku, která vydávala nezaměnitelnou vůni marihuany.

"Moc si od toho neslibujte. Ten váš hoch bude asi pěkný ptáček.

Něco na způsob Flashe Gordona. Ale ať mu nekřivdíme, třeba je teď někde rozsekán na tisíce kousků a my ho budeme skládat v džungli dohromady. Ale aby bylo mezi námi jasno: Tenhle výlet děláme kvůli vám. Jen kvůli vám." "Tak už konečně zmlkni," zahuhlal Ericson a pak se zvolna obrátil k Trautmanovi. "Diplomacie nebyla nikdy jeho silná stránka, pane. On chtěl asi říct jen to, že budeme zbytečně plýtvat palivem." "Spíš plýtváme drahocenným časem, když tady takhle kecáme," odpověděl netrpělivě Trautman. "Koukejte už tuhle prokletou bednu zvednout do vzduchu nebo nakonec poletím sám." "Júúúh," zahučel Doyle. "Klidáňko. Jenomklidáňko." Když Ericson odlepil vrtulník od země, pozvedly se Trautmanovy útroby, jako by byl ve výťahu, který právě prorazil střechu budovy.

"Tak zase vzhůru do našeho dobrého starého Vietnamu," brumlal Doyle do hluku rotoru. "To je přece dáreček..."

12.

Rambo prodělal naštěstí i zdravotnický výcvik. Prohlédl zajatce, jehož oči v propadlých důlcích bloudily od jednoho ke druhému.

Když už se zoufalé výkřiky stráží ozývaly z dost velké dálky, zastavili se, aby si odpočinuli a zároveň se zorientovali.

"Jste vůbec skuteční lidé nebo se mi jen zdáte?" Zajatcův hlas slábl vyčerpáním slovo od slova.

"Nám můžete věřit," hovořil Rambo a už se připravoval, že si zase posadí muže na záda.

"Musíte mi prominout, myslím..." zajatec jen těžko popadal dech. Přejel si jazykem okoralé rty. "Pořád s někým hovořím. Přivolávám si ve snu svou dívku, maminku, otce." "Všechno bude v pořádku, teď mlčte!" "Ježíši, jak jsou teď asi staří?" V myšlenkách přeskakoval sem a tam. "Já vím, že někteří z mých blízkých už jistě ani nežijí. Ale tohle? Je to všechno pravda nebo sen? Odvedete mě teď - domů? Musím se vrátit domů." "Domů," uvažoval Rambo. "Co je to vlastně domov?" Pohlédl na zajatce. "To se ví, že domů." "Díky Bohu!" "Kdo jste?" "Banks. Poručík Banks. Letec. Air Force." Rambo seděl dojatě na místě a neměl daleko k slzám, když slyšel: "Děkuji ti, Ježíši. To se snad stal opravdu zázrak."

13.

Supíce, hnali se dál hustým podrostem džungle, až se dostali na místo, kde čekal sampan.

Když je Kinh spatřil, zdálo se, že je překvapen.

"Nač ještě čekáte?" vyjel si na něho Rambo. "Nahodte motor a rozehýbejte tu rachotinu!" "Peníze," odpověděl stručně Kinh.

CO mu je podala.

"Tak, to už je lepší." Kinh se potěšené ušklíbl, a vykřikl několik rozkazů na své lidi.

Motory za chvíli oživily. Sampan se odpoutal od břehů, opět nabral rovnováhu a začal rychle klouzat - podporován proudem - houstnoucí tmou dolů po řece.

Rambo seděl na zemi opřen o jednu z beden a za obdivných pohledů opilých námořníků se pokoušel mluvit s Banksem.

"To se musí nechat, měli jste fakticky štěstí," řekl Banks.

"Proč?" zeptal se Rambo.

"Stihli jste to jen tak tak. Vlāčejí nás stále po zdejšího okolí.

Musíme pomáhat i při zních. Tady jsme byli sotva týden." "Kde?" Motor sampanu se pravidelně rozbíhal a člun sjížděl pohodlně mezi oběma břehy po klidné hladině. Korunami stromů se prodíralo na hladinu měsíční světlo a zrcadlilo se na nijako rozlité stříbro.

"V lágru," odpověděl po chvíli Banks. "Říkám něco špatně?" "Jen týden - říkáte?" "To stačí, ne? Jak já to místo nenávidím!" CO zasáhla do hovoru: "Kdy jste byl v tom táboře naposled?" Banks se zamyslel. Napjatá kůže na čele se sraštila.

Výhledově člověk vypadal doslova strašidelně.

"Může to být snad rok." Pak se rozpomínal: "Hej, rok. Co to je? Kolikátýho vůbec teď máme?" Rambo mu to řekl.

"Ne, to přece není možné. To už je tak dlouho? Snad ne..." "Jinak byl tábor celou tu dobu prázdný?" zeptala se zase CO.

Banks přikývl.

CO se s obavami podívala na Ramba.

"Vím, nač myslíte," zašeptal jí.

"Co je? Není něco v pořádku?" zeptal se chraptivě Banks.

"Nic, co by vám mělo dělat starosti." "Samozřejmě. Jemu ne, ale nám," uvažoval Rambo v duchu.

"Máte cigaretu?" řekl zajatec.

"Nekouřím," odpověděl Rambo poněkud stroze.

"Proč vás vlastně pověsili na ten kříž?" "Víte, chytil jsem kobru - - -" "Hada?" zeptala se poplašeně CO.

"Hej, samozřejmě, že hada," zakašlal Banks. "Kdo ten trik zná, pro toho to není tak těžké. Záleží jen na tom, jak na něj položíte ruku.

Musí být ven dlaní." Oči mu svítily jako v delíriu. "Ruku musíte trochu zvrátit v zápěstí. No jo - - - Na každé pád, když jsem tu bestii držel, udělal jsem s ní totéž, co vždycky.

"A co?" zeptal se zvědavě Rambo.

"Hodil jsem ji strážcům do jejich baráku," mumlal Banks.

Rambo se podívil.

"No co?" pokračoval Banks a funěl při tom námahou. "Přímou vidím, jak kysele se zatvářili. Už mě za to nejdou zmlátit. Ale - -" Rambo se neklidně rozhlédl podél temného břehu.

"To patří prostě k věci. Kdybyste viděl ty posery, jak prchají, jako když do nich střílí!" "Dejme tomu," odhadoval Rambo "že by vaši nadřízení tohle ve své velitelské hantýrce nazvali, že jste si poněkud spletl poslání." "To můžou klidně říct," zasmál se muž vzrušeně. Dělal mu dobře mluvit. Odbočil. "Ježíši, já pořád nedokážu pochopit, že jste mě - -" Nedořekl a vrhl na CO zkoumavý pohled. "Moc vám slečno, děkuju. Nemějte mi za zlé, co teď řeknu, ale vy jste vážně moc pěkná ženská. Já už ženu neviděl ani nepamatuju." CO sklopila oči a tváře jí poněkud znachověly: "Už nic, prosím, neříkejte, musíte si odpočinout." "Proč ne? Co děláte například tuto sobotu?" Rambo si všiml, jak CO těžce polkla a když na něho pohlédla, pochopil, že u něho hledá ochranu.

Vstala.

"Přinesu vám teď něco k jídlu, Banksi. Něco dobrého. Ale nesmíte jíst moc rychle, aby se vám neudělalo špatně."
Rambo si ji změřil poněkud nechápavě.
Ale vtom se do jejich řeči vmísilo sílicí hučení cizího motoru.
Bližil se sem člun a Banksovi zmrzl na rtech nechápavý úsměv.
Rambo sáhl po pistoli. Srdce se mu přerývaně a divoce rozbušilo.
Světlo met sem vyslal svůj zvědavý paprsek.

ČÁST V.

Jáma plná bahna

1.

To, co k nim připlouvalo tmou, rozhodně nebyl nepřátelský hlídkový člun, i když nic zatím nevypadalo dobře. Ale tato loď - - - už podle dunění motorů, musela být velká a výkonná. Tmavý stín, který se rýsoval za světelným kuzelem reflektoru, se zdál nekonečný.

Zatímco muži obou posádek spolu vzrušeně hovořili, sbalil si Rambo luk, naložil si Bankse na záda a vrhl se k východu z kajuty. Kužel světlo metu na své bludné pouti po hladině řeky zatím jejich sampan naplno neosvětlil.

Dokud byli ještě s Banksem za záclonou, kryjící vchod, nedalo se ani odhadnout, na čem vlastně jsou. Opatrně muže položil na zem.

Když Rambo proklouzl z kabiny, ještě rychle pohlédl nazpět, ale už mu bylo jasné, jaké nebezpečí se k nim přiblížilo.

Kdepak, tohle nebyl hlídkový člun, ani za mák. Dobrý Bože, vždyť je to dělový člun US.NAVY. V měsíčním svitu proti nebi se zřetelně rýsovaly strojní pušky a palubní děla.

Ale tenhle dělový člun už rozhodně neužívalo americké námořnictvo.

Komunisté ho zřejmě v bojích potopili, potom vyzvedli a opravili, aby byl schopen provozu.

Rambo se vrátil dovnitř.

V plesnivě tmě kajuty zůstal nejprve stát vedle CO, která připravovala Banksovi něco k jídlu. Už když zaslechla zvenčí dunivý hluk motorů, pohlédla tím směrem a zachvátil ji nesmírný děs.

"Co je?" odhodlala se CO k otázce. Tma tiseň ještě zesilovala.

Náhle Rambo pocítil, že mu kdosi zavrtává do zad hlaveň pušky. Čísí ruka mu vytrhla z pouzdra jeho pětačtyřicítka.

Kdosi zatlačil CO k jedné z beden, zatímco Bankse hodili na zem uprostřed kajuty, kde zůstal bezvládně ležet.

"Ptala jste se, co je," obrátil se Rambo k CO a hlas měl plný vzteku. "Kinh nás zradil a prodal." A skutečně, v té chvíli se na palubě ozval Kinhův hlas. Volal na Vietnamce v silném člunu: "Sem pojďte, tady je." Na jednoho ze svých mužů zařval: "Vem si helmu!" A pak se objevil ve vchodu do kajuty.

Když se paprsek světlo metu definitivně usadil na palubě sampanu, zjistil Rambo, že se Kinh bezzubými ústy výjimečně nesměje.

"Ty americká svině!" Kinh plivl Rambovi do tváře.

Rambo, rozžhavený vztekem do běla, se vrhl na kapitána a sápal se mu po vlasech. Ale než s ním mohl smýknout, ucítil v zátylku, jak se mu tam zadírá hlaveň brokovnice. Muž za jeho zády to zřejmě myslel vážně.

"Proč jste nás nevyřídil už dávno?" zeptal se Rambo Kinh.

"Odhalil jste nás a já jim musím pomoci. To je teď pro mne důležitější, než kšeft s vámi." "Co?" "Můj život je důležitější než peníze." A pak znovu zařval tak, aby mohli slyšet vojáci, kteří už byli na palubě: "Americká svině!" A s přivřenými víčky udeřil Ramba do obličeje.

Ale tohle dobrák Kinh dělat neměl. Tím Ramba ještě více vyhecoval. Tou ranou mu totiž nabídl možnost, aby předstíral, že ztratil rovnováhu. Byl to ovšem klam. Když - jakoby - padal silou Kinhova úderu, dostal se z dosahu brokovnice a současně zasadil námořníkovi s flintou tvrdý úder loktem. Pirát se zlomenými žebry padl na zem. Ale to už se také Rambo zmocnil zbraně a při tom koutkem oka zahlédl, že i CO svírá pušku. Když se Kinh řítí do dveří, stiskl Rambo spoušť pušky. Vyšla ohlušující rána, jejíž sílu násobil těsný prostor kajuty.

Kinh jakoby zasažen bleskem padl naznak. Rambo ho přeskočil a vyběhl na palubu. Dalším výstřelem víceranné pušky zasáhl jednoho z pirátů. Stačil nabít a vystřelil na muže, který stál na kraji můstku. Muž padl přímo do vody. To už byl Rambo blízko světlo metu a příští ranou reflektor roztránil. Způsobilo to velký hluk a hned na to zahalila řeku neproniknutelná tma. Z paluby dělového člunu se ozývaly vzrušené výkřiky. A ještě něco. Přímou za ním vyštěkla salva z AK - 47. Když se obrátil, aby palbu opětoval, spatřil, jak z bambusové stěny kajuty odletuje celý déšť třísek.

Jedna z kulek zasáhla dalšího piráta, který se právě chystal zaútočit na Ramba kovovou tyčí.

Byla to CO, která teď svou AK - 47 zamířila na palubu nepřátelského člunu. Ale náhlá exploze rozdrtila přední část sampanu. Kusy dřeva létaly ve vzduchu jako pírká, člun se naklonil na bok. To zahájila palbu děla. Rambo při těch výstřelech div neohluchl.

"Přivedte Bankse!" volal na CO. "Nechte ho na druhé straně." Vrátil se do nitra kajuty a zatímco děvče táhlo Američana na záď paluby, utrl Rambo víko bedny, vytáhl z ní raketomet, vsunul náboj do hlavně a připravil zbraň k výstřelu. Mezi kulkami samopalů se vrhl ven, kde CO zase už ostřelovala dělový člun.

"Skočte s ním do vody!" vykřikl. A zatímco druhá exploze roztrhala vše, co dosud zbylo z přední části sampanu, vrhl se Rambo na jeho záď. Voda vysoko vystříkla a zalila loď. Sampan se začal bořit špicí do dna.

CO si hodila zbraň na rameno, zvedla Bankse jak to jen šlo, a ruku v ruce skočili přes palubu, kde je okamžitě zalily pěnivé vlny reky.

Rambo si usadil raketomet na rameni. Dělový člun byl teď v bezprostřední blízkosti, že by jej musel zasáhnout i

poslepu. Namířil hlavě kupředu a stiskl spoušť. Rambo se zapotácel od zpětného nárazu, ale to už nad vodou letěl ohnivý chvost a noc se náhle proměnila v den. Kovové součásti létaly k nebi a ozvala se řada menších detonací, jak uvnitř vybuchovala munice. A pak vyletěl do vzduchu s ohlušující ranou i tank s pohonnými hmotami. Ale ten sráč se ne a ne celý potopit. Jako ohnivá loď Létajícího Holanďana se hořící dělový člun dále přibližoval. Rambo odhodil raketomet, zmizel ještě na malou chvíli v potápějící se kajutě, chytil pouzdro a toulec se šípy, a jak nejrychleji dokázal, spěchal na zád'.

Příd' sampanu byla zapíchnutá do dna, zád' se zvedla vzhůru.

Ale to se již Rambo prudce odrazil a po hlavě skočil do pěnivé vody.

Když vyplaval na hladinu, zaslechl další obrovský výbuch. Dělový člun skončil.

Rambo měl tváře pokryté slizem a naftou, rozlitou na povrchu.

Zápach benzínu mu neodbytně vnikal do nosních dírek. Sotva se otočil, aby se podíval, jak se obě lodi potápějí, jak při tom dělový člun ještě hoří, všiml si vojáků na břehu. V záři plamenů spatřil, jak vylézají z vody. Někteří hned zaujímali bojovou pozici, druzí se ze všech sil snažili zachránit holý život. Rambo byl nervózní, netrpělivý, hlavu vystrkoval nad hladinu co nejméně, i když pocit ve vodě měl odpuzující. Zatím se nechal unášet proudem a při každém vynoření se pozorně rozhlížel, jestli někde spatří CO.

Objevil ji teprve pěkný kus po proudu. Směřovala do ústí jakési malé říčky na dřevěném kůlu. Banks ležel vedle ní. CO ztěžka dýchala, byla vyčerpaná a vylekaná do krajnosti.

Rambo cítil, jak ho vodou nasáklý oděv tíží a stahuje ke dnu.

Nedaleko plaval kus ztrouchnivělého trámu. Několika mohutnými tempy se k němu přiblížil a teď se ho přidržoval. Až sem byl slyšet svist a praskot hořícího dělového člunu tak hlasitě, že se mohli s CO pokusit šeptem o domluvu, když se setkali u břehu.

"Všechno v pořádku?" zeptal se CO.

Statečná žena se dostala na břeh s posledními zbytky sil.

Zřetelně utrpěla šok.

"Ptal jsem se jestli je - - -" "Moc špatné." "Co se stalo?" "Zabila jsem člověka. To bude mít následky v mém příštím životě." Zato Banks se už rozvaloval na zemi mezi keřky a mumlal: "Co k čertu, dnes je čtvrtý červen?" Banks si tlumeně odkašlal.

"Ještě jsem docela nezapomněl, že se v ten den pořádají ohňostroje." "Musíme zase dál," naléhal Rambo a pomáhal mu vstát.

"Nebo je to oslava Mikuláše?" vnucoval se Banks.

Rambo si přehodil vysíleného zajatce přes rameno, v pravé ruce držel luk a toulec se šípy a s CO po boku se prodíral hlouběji do temnoty džungle. Jen co nejdál od jasné záře hořícího dělového člunu, z něhož nad hladinu trčely už jen poslední zbytky.

"Na dohodnutém místě musíme být včas," uvažoval, i když ho svaly bolely, nohy mu ztěžkly a jen namáhavě lapal po dechu.

"Musíme se dostat tam, kde na nás bude čekat vrtulník," V dálce za sebou slyšel výkřik.

Pak ještě jeden, tentokrát trochu blíž.

Přidal do kroku.

2.

Trautman seděl napnutý, s okoralými rty za Ericsonem a pozoroval, jak pilot obsluhuje přístroje na palubní desce vrtulníku Agusta 109. Těsně nad korunami stromů přeletěl vrtulník tmavé, lesnaté údolí. Kopírovali terén. Hned se vznášeli, hned zase klesali.

Přístrojová deska v kabině nebyla osvětlena.

"Nemůžete letět rychleji?" zeptal se Trautman netrpělivě.

"Člověče, vždyť jsem ten krám vytáhl už na dvě stě padesátí!" Před nimi se zvedal celý řetěz hor, který na obzoru ozařovaly červánky.

"Mimo to jste nám přece řekl, že záleží na tom, abychom dodrželi přesně časový plán," pokračoval Ericson nakvašeně.

"Když se na místo dostaneme o něco dřív, zdaleka to neznamená, že přijdeme vašemu chráněnci vhod. A to předpokládáme tu lepší verzi, že je ještě naživu, a že se vůbec pokusí dostat se na smluvené místo.

Pro nás dohoda zní stejně jako pro něho. Každý Vietkong, který by se vyskytl nablízku, by se nás asi dost nevlídně zeptal, co tam chceme." Ericson musel skoro řvát, když chtěl, aby Trautman slyšel ve svistu vrtule a v hluku motoru jeho slova.

Trautman se ohlédl k výstupnímu otvoru. Zajištěn lanem seděl tam Doyle a klátil nohama v prostoru. Vítr, který se kolem nich dral všemi směry, mu nešetrně trhal kalhoty. Pod nimi se rozprostírala široká, daleká džungle.

S vlasy rozčuchanými větrem uchopil Doyle M-60, kterou měl na dosah a nabil ji.

Cítil, jak ho někdo pozorně sleduje. Podíval se před sebe a spatřil Trautmanův zkoumavý pohled.

"Právě jsme vstoupili na území Inčučuny," usklíbl se Doyle.

Na obzoru pomalu slábly červánky.

3.

Slunce si už kousek povylezlo po nebeské báni. Rambo odložil své břemeno. Tělo měl propocené jako myš a ramena ztuhlá bolestí.

Přece jen se Banks pronesl.

CO šla neustále o kousek vpředu. Když se vydali na další cestu, odstraňovala nebezpečné větve, jež by je mohly zranit a prošlapávala vždy nejbližší úsek, jímž museli projít. Tak pomalu postupovali dále.

Pohled to byl úchvatný. Došli k příkrému srázu. Zprava klesala skalní stěna asi sto stop přímo dolů k řece. Na druhé straně vytékal obrovský vodopád, spadl po skalních útesech do malebné laguny.

Sluneční paprsky se třpytily jako drahokamy v proudech padající vody.

Přímo před nimi se rozprostírala paseka a ta v Rambových očích představovala ještě nádhernější pohled než vodopády. Z této mýtiny je měl totiž vyzvednout vrtulník.

Když se prosekali liánami, které kryly vstup na mýtinu, objevili místo, kudy se dalo proklouznout. Konečně mohl Rambo složit Bankse na zem. Protáhl se, snažil se setřást bolest z unavených ramen, udělal několik cviků a masíroval si bolavé svaly. Pak několikrát zhluboka nadechl a vydechl.

Ale ani v této chvíli nepřestával bedlivě sledovat okolí planiny, kterou zatím prošli. Zastavili se na převisu, kde začínal strmý spád do údolí.

Viděli odtud barevné skvrny, alespoň tak se jim jevíli vojáci, prosekávající si cestu džunglí. Hlučně při tom povykovali. Dobrá, uvažoval Rambo. Ti vojáci měli zřejmě dobrého průvodce, který se tu vyznal. Buďto to byl domorodec, který znal džungli jako svůj slamák, nebo voják, který byl zatraceně dobrý stopař. Tak patnáct minut, ani o sekundu déle a budou tady nahoře.

Rambo se otáčel kolem své osy a hledal místočko, kde by mohl zahlédnout obzor. Alespoň kousek, aby viděl přiletat helikoptéru.

Ksaku, kde jsou vůbec s tím vrtulníkem? Chvilí pozoroval luk, který ještě stále držel v ruce a pak jeho pohled padl na CO, svírající AK - 47.

"Víte co? Vyměníme si to na chvíli, co říkáte?" navrhl.

"Helikoptéra tu musí být co nevidět," vydechla.

"Jistě," přisvědčil. "Ale přece jen pro všechny případy." Podala mu zbraň.

Na výměnu ji nabídl toulec se šípů.

"Kromě těch šípů je tam ještě pár ručních granátů C-4 a jiné drobnosti. Ale buďte bez obav. Dokud se neodjistí, nic se nemůže stát." "Ovšem. Já vím. Při výcviku mě s tím naučili zacházet." "Tak dobrá." Výkřiky, které k nim stoupaly z údolí, se stále přibližovaly.

"Uvidíme, jak se to vyvine. Abychom se rozloučili..." "Cože?" mumlal na zemi Banks. "Chcete říct, že ona s námi nepoletí?" "Mám rozkaz neopouštět zemi. Ale snad..." snažila se vysvětlit.

Rambo zvedl tázavě obočí.

"...snad by bylo líp, kdybych s vámi zůstala až do konce.

Můžete mou pomoc ještě potřebovat." Rambo se znovu zadíval na blížící se hordu vojáků, která se horlivě prodírala křovím sem nahoru. Přitom po vrtulníku nebylo zatím ani stopy.

"Až do konce?" opakoval Rambo její slova. "Já myslím, že operace je skončena." "Přesto bych s vámi ráda zůstala," řekla CO a její slova provázelo vzrušené gesto. "Zapomeňte zase jednou na rozkazy, prosím. Je to snad moje jediná šance. Vezmete mě s sebou?" Rambo nerozuměl.

"Vzít vás s sebou? A kam?" "Do Ameriky. Když budete chtít, můžete mě vzít. Mohla bych jít s vámi třeba jako vaše žena." Její poslední slova znamenala pro Ramba viditelný šok. Bylo to pro něho víc než nepochopitelné. Ta naléhavost ho přímo děsila. Zatvářil se tak.

"Ne, vy jste mi nerozuměl. Nebudeme spolu žít. Jen vy mi pomoci jít s vámi tam k vám. Hustington Beach. Setkat se s bratrem." Hlas jí poklesl. "A ještě důležitější. Vidět syna. Hned může být rozvod. Vy povíte, že já špatná žena. Ale já už občanka USA, mohla bych zůstat." Její výmluva působila trapně i na něho. A její angličtina se rapidně zhoršovala se stoupajícími rozpaky.

"Ale já jsem sem přece přišel kvůli zajatcům... Myslím, jak by to vypadalo, kdybych se chtěl odtud vrátit do Ameriky se ženou?" "Jen se podívejte!" postavila se jako manekýna. "Mám snad špatnou postavu? Myslíte, že bych vám dělala ostudu?" Ještě stísněněji zavrtěl hlavou.

"Co si myslíte? Nechcete se citově vázat? Jste stále připravený jen umírat. Nebo jste uvnitř už docela mrtvý? Copak neumíme tak jako tak dost brzy?" Zhlédla purpurovou orchideu, která rostla na pokraji planiny. "Podívejte se. Orchid. Orchidea. Můj kód, mé krycí jméno. Taková květina potřebuje dobrou a výživnou půdu, má-li kvést. Na mnoha místech v téhle zemi leží tolik zvířecích kostí... I lidských... Lidí, kteří zahynuli v džungli. Zúrodňují tady půdu. A právě takovou potřebují orchideje ke svému růstu. Nejkrásnější ze všech květin. V džungli leží tolik mrtvých. Vietnamců, příslušníků Vietkongu, Američanů. Tolik nádherných květů. Ale já bych raději zůstala na živu. Nechci se stát jednou z těch nádherných květin. Chci zůstat živá. Ne zemřít, nechci zemřít." Zase mluvila plyně, vášnivě a prudce.

Rambo se musel znovu podívat směrem k údolí, kde sílil křik vojáků.

"Možná zemřeme dřív, než myslíte." Její pohled se upěl k zemi, jako pohled na smrt odsouzeného dítěte.

"Jenom jsem se tak ptala..." A Rambo najednou pocítil cosi, čemu by den před tím vůbec nevěřil. Zdálo se mu, že má zlomené srdce.

Překvapilo ho, jak se postavila na špičky, přitiskla se k němu a políbila ho na tvář. Její drobná postavička v černé uniformě se zdála v té chvíli ještě menší. Čtrnáct let ho nepolíbila žena, čtrnáct let nebyl se žádnou tak důvěrný. Její rty na jeho tváři způsobily elektrický výboj. Dech se mu zúžil a naskočila mu husí kůže.

Vzala luk a šípů a přiblížila se k okraji mýtiny uprostřed temného lesa. Zdálo se, jakoby jim náhle zmizela.

"Jen se tak nedělejte, člověče," ozval se náhle Banks. "Co je to s vámi? Vezmeme ji prostě s sebou." Rambo stál jako opařený a v jeho nitru se odehrával lýtý boj.

"Tak dobrá," vyrazil náhle hlasitě. "Zůstaňte. Vezmeme se, a pak se rozvedem. A můžete žít v Hustington Beach." Když

se CO obrátila, měla na tvářích stopy slz. Ale pak se celá rozzářila, jakoby ji zalilo slunce. "Jste opravdu dobrý člověk." "Přesto se držte raději zpátky, dokud nepřiletí vrtulník. Jestli vůbec přiletí." Podíval se ustaraně. Zatím po helikoptéře ani stopy, odnikud se neozval ani vzdálený šelest motoru.

Přikývla v tichém porozumění. Když přijdou nepřátelští vojáci dřív než přiletí vrtulník, dává jí ještě šanci, aby se zachránila.

"Rambo, vy jste nenahraditelný." "Za chvíli se o tom přesvědčíme." A pak je slyšel. Tiše a ve velké dálce. A byl to ten nejkrásnější pocit na světě, který by nevyměnil za nic. Naplnila ho divoká radost, že vnímá ten zvuk. Blíží se vrtulník, který je zachráně.

Ale jeho nadšení rázem ochladlo, když se otočil. Upozornil ho náhlý šramot. A už se díval na prvního vojáka, který se probojoval houštím na tuto plošinu.

4.

Vzrušeně pozoroval Trautman hned Ericsona, hned skalní stěnu pod nimi. "Rychleji!" "Ještě tři minuty a jsme na dohodnutém místě," odpověděl pilot.

Trautman předpokládal, že obletí útes, ale Ericson zamířil přímo do rokle před nimi.

"Co k čertu..." "Takhle tam budeme dřív. Neříkal jste, že si máme pospíšet?" A pak už byli v jednom kole. Skalní stěny z obou stran nejen že znásobovaly hluk helikoptéry, ale vytvořily i vzdušný vír, s nímž musel stroj neustále bojovat.

Trautman se držel pevně, když vrtulník začal nebezpečně klesat.

"Rychleji, ale líp!" zvolal.

Za nimi, stále ještě s nohama vyčnívajícíma ze dveří, juchal Doyle ze všech sil: "Kavalerie nastupuje!"

5.

AK-47 v Rambových rukou vyštěkla a padli první dva vojáci, kteří se ukázali na okraji mýtiny. "Kryjte se!" křičel současně na CO.

Ted' bylo jasné, že se je nepřátelští vojáci nepokusí napadnout zepředu, ale skryti pod ochranou stromů je obklíčí a přepadnou zezadu.

Rambo protáhl Bankse křovím k samému srázu na okraji mýtiny, kde byl jakýsi půlkruh z velkých kamenů. Optimální úkryt, jaký mu mohl nabídnout. A ještě jednou křikl na CO: "Zpátky do džungle! Spěchejte na druhou stranu, než nás vojáci obklíčí!" "Ale já chci jít s vámi!" "To už teď nejde. Vojáci tu budou dřív než vrtulník. Koukejte, už jsou tady!"

Když se podíval za skalnatou planinu, pozoroval v křovinách na jejím okraji hektický pohyb. Vojáci, kteří se dostali na pláň, ze všech stran teď postupovali pod ochranou křoví a stromů. Ze strategického hlediska měli znamenitou přednost.

"Tak a je to," pomyslel si Rambo. "Je konec." Tak blízko u cíle. Slyšel, jak se vrtulník blíží. Ale zase jako by se vzdaloval. Při tom sám měl zásobník zbraně už poloprázdný.

"Kdybych tu neměl Bankse, mohl bych z toho ještě vyváznout." Ale Bankse prostě měl a to byl ten problém.

V žádném případě ho nesměl a nemohl opustit.

Vrátil se na mýtinu, kde prve stála CO. Ted' tam už nestála.

A to bylo konec konců dobré.

Udělal, co jí řekl. Odešla.

6.

Vrtulník se vznesl ze soutěsky. Když Ericson přidával, hučení, které bylo víc než ohlušující, ještě zesílilo a náhle se ztišovalo, Trautman zíral na údolí dole pod sebou. Špičky korun stromů - zdálo se - dosahovaly až k nim. A když na údolí navazovala další skalní stěna, Ericson zvedl stroj tak, aby štít přeletěl. Trautman se chytil pevněji.

"Musel by být... ano, tam vpředu," křičel Ericson přes sklo kabiny.

"Tam, tam," upřesnil nakonec a ukázal rukou.

S bušícím srdcem přivřel Trautman víčka. Pohledem zavadil o planinu nad osamělým skalním útesem. Proti ní, na druhé straně rokle, začínal vodopád, jehož proudy se řítily hluboko do údolí. A za planinou se zvedala další plošina, obrostlá křovím. Vpravo už byla do nedohledna jen džungle.

Od mýtiny se šířil oblak prachu.

A další.

A ještě jeden. Ten přicházel odněkud z křoví.

Ericson se nadzvedl na své sedačce. "Co se to, ksakru, děje?" Mýtina se jakoby zvětšila, když ji vrtulník obletěl.

"Jak to vypadá - - -" mumlal si Trautman s čelem plným vrásek.

V příštím okamžiku se. zvedl další oblak kouře. Kamení a větve létaly vysoko do vzduchu.

"- - - vypadá to, že se řítíme do přestřelky." Mezi křovisky spatřil osamělou postavu. Byl to muž a na jeho zádech spočíval další muž. Mává holí - nebo snad puškou? - jejich směrem.

Oblak prachu přinutil postavu vrhnout se k zemi.

"To byla šílená exploze. Musí se bránit... Ježíši Kriste, - to je přece Rambo! Dokázal to!" trnul i jásal Trautman.

"Dobrá, tak teď jim něco předvedeni!" řval bojechtivý Doyle a zaměřoval svůj M-60 tím směrem. "Ještě s tím kousek sestup, hochu!" Každou sekundou se z jejich zorného úhlu zdála planina větší a větší. Trautman viděl Ramba, jak míří puškou do džungle, jeho ramena se otřásala zpětnými nárazy po každém výstřelu. Hluk střelby zanikal v rachotu helikoptéry. Dole se udalo něco důležitého. Rambo si naložil zase druhého muže na ramena a pospíchal z křoví na planinu.

"Koho to tam má?" ptal se Ericson udiveně. "To snad není možný, Všemohoucí Bože, to je neuvěřitelné..." "To je Američan! Ježíši Kriste. On ho našel. On to dokázal. Přivedl zpátky jednoho z našich lidí!"

7.

Murdock se chvíli díval na hodinky, když korzoval hangárem mezi zesilovači vysílaček. "Co tam tak dlouho dělají? Ten vrtulník měl být podle všech předpokladů už dávno nazpátek." "Pane," ozval se za ním hlas radisty.

Murdock se k němu s napětím otočil.

Přesto, že byl technik očividně vzrušen, snažil se zachovat klidný tón.

"Zachytil jsem radiovou depeši. Vážka hlásí, že objevila Ramba. Jak se zdá, má..." "Co?" zeptal se Murdock. Hlas se mu vymkl z kontroly.

"Má u sebe amerického zajatce." "Cože má?" už řval Murdock.

"Ano, slyšel jste dobře," potvrzoval technik se širokým úsměvem. "Přináší odtamtud jednoho z našich lidí."

Murdockova tvář zbledla vztekem.

"Z našich lidí?" Přebíhal od technika k technikovi a hlas mu přeskakoval.

"Na této základně vyhlášení stav BRAVO. Harrisone! Meyersi! Goodele! Všichni muži okamžitě sem. Hned teď!"

Technici vyběhli k vzteklemu Murdockovi.

"Hněte se. Všechno ven! A honem!" Polovztekle, polopřekvapeně si přítomní muži nasazovali na hlavu sluchátka a pomalu se blížili k východu z hangáru.

"Ne, vy ne," obrátil se Murdock opět na muže, který mu před chvílí zprostředkoval překvapující zprávu. "Vy se vraťte k aparátu.

Zavolejte nouzový signál Comint." Murdock mu vytrhl mikrofon z ruky.

"Vážko!" vyvaloval oči a křičel: "Vážko, tady je Pack Leader z Vlčího doupěte! AKV! Alpha - Kilo - Victor! Velitelská přednost - Comand priority!" Ve sluchátkách bubnovaly hlasité poruchy. Do nich vpadl Ericsonův hlas: "Roger slyší Pack Leadře, hovořte." "Okamžitě přerušte operaci! Opakuji. Okamžitě přerušit! Vraťte se ihned na základnu."

8.

Zatímco se vrtulník zastřešoval na mýtinu, Rambo právě zasáhl jednoho vojáka, který se vysunul zpod stromů s nebezpečnými úmysly.

Ericson obrátil oči v sloup nad tím rozkazem, který právě přijal. Přitiskl si helmu se sluchátky lépe na uši. "Pack Leadře, žádám o potvrzení rozkazu. Prosím, zopakujte to!" "Přerušit! Ztracený sráči, opakuji, že máte všechno přerušit!"

přeskakoval vzteky uprostřed šumu na vyladěné frekvenci Murdockův hlas.

Ten rozkaz byl příliš jednoznačný.

Ericson potvrdil příjem depeše a otočil se na Trautmana.

"Právě jsem dostal rozkaz, že je nesmím vzít na palubu." "Cože? Zbláznil se Murdock?" jeho hlas sípal a tvář zpopelavěla. "Ať ten rozkaz opakuje mně!" "To už není nutné. Věřte mi, že ten rozkaz byl jasný!" Ericson zakolísal, jak mu Trautman strhl sluchátka.

"Murdocku!" hulákal Trautman do mikrofonu. "Co je s vámi? Vždyť my je vidíme pod sebou. Můžeme je dopravit na palubu.

Rozumíte mi?" Ericson vypnul mikrofon.

"Plujme raději s proudem. Neumím si představit, že by na vás ještě dal. Nechte to tak. Obrátíme." "Opovažte se!

Udržujte starý kurs!" "Je mi líto, ale nemohu. Rozkaz je rozkaz." "Toto je teď rozkaz!" přikázal Trautman.

"Uklidněte se, člověče. Nás sem nenajala armáda. Jsme, abychom tak řekli - soukromí podnikatelé. A rozkazy přijímáme jen od toho, kdo nás platí. A právě nám náš boss nařídil, že máme obrátit!" "Placení žoldáci!" stáhl Trautman pohrdavě rty, jakoby se právě chystal plivnout Ericsonovi do tváře. "To jsou lidé tam dole.

Potřebují pomoc. Jsou to naši muži." "Ne," řekl Ericson. "To jsou vaši muži." Pilota nevyvedlo z rovnováhy, ani když

Trautman vytáhl z pouzdra svoji pětačtyřicítku.

Doyle totiž stál za plukovníkem a namířil hlaveň M-60 Trautmanovi do týla.

"Teď buďte hodný a dělejte co kamarád říká, ano?" nařídil Doyle.

"Uklidněte se laskavě a račte plout po proudu. Když budete takhle dál řídit, způsobíte si jen žaludeční potíže. Ještě dostanete vředy." Čímž to bylo uzavřeno a Ericson otočil vrtulník. Nalétli v té chvíli na plošinu tak nízko, že vítr z rotoru čuchal větvičky stromů.

Nabrali zpáteční kurs.

Směr: K plechovce Budvaru.

9.

Rambo nevěřil svým očím. S Banksem naloženým na zádech běžel po mýtině k vrtulníku. Exploze se ozývaly zleva i zprava.

Helikoptéra pak jakoby se zastavila při svém sestupu v jediném bodu. Byli tak blízko, že Rambo zřetelně poznával Ericsona, jak trhl řídící pákou, když obrátil vrtulník ke zpátečnímu letu. A pak už Agusta 109 opět stoupal a vzdaloval se s hlasitým duněním.

"Kdo ksakru... kde ksakru..." Banks bědoval na Rambových zádech. "Proč?" "Zradili nás." "Ježíši Kriste, ty bastardi nás tu nechali?" "Tak jsme znovu odkázáni sami na sebe." Rambo zase položil Bankse na zem a vypálil ze své AK-47 dva odstrašující výstřely. Zásobník měl prázdný. A o munici si mohl nechat jenom zdát. Rambo se ponořil sám do sebe.

Ano, zradili je a prodali.

Pomalů utichla i palba z džungle. Jen sem tam padl jednotlivý výstřel. Vojáci začali hlučně oba muže obklíčovat. Rambo odhodil zbraň na zem a upřel ustaraný pohled vzhůru k nebi. Tam kdesi daleko a vysoko se ztratil v oblacích vrtulník a už sem nedoléhal ani hluk jeho motorů.

Vojáci s namířenými zbraněmi se blížili stále nebezpečněji.

Ten nejzvrhilejší z nich, jehož si stále pamatoval, ten, který mu kdysi způsobil tolik šrámů, šel vpředu. Thajský seržant. I on teď zjistí, že má před sebou Ramba, který byl před léty jeho zajatcem a stále ještě má na zádech i na prsou památku na jejich častá setkání. Byla to oboustranná nenávisť. Taková, která dokázala udržet Ramba na živu už jen proto, aby si našel příležitost oplatit mu jeho krutost a týrání.

Přál si, aby mu ten zkurvysyn přišel ještě jednou do cesty. A teď...

10.

Na druhé straně planiny, ukryta mezi větvemi, svírala CO v ruce luk a zoufale přihlížela, jak Ramba obklíčí. Vojáci už byli tak blízko, dokázala rozeznat kapky potu na jejich čelech. Rambo padl na kolena, když ji koupil. Nějaký seržant ho nakopl... CO přemýšlela, jak se to anglicky řekne... zkrátka do dolní poloviny těla... ano... do kouli.

Srdce se jí stáhlo úzkostí, když viděla, jak ho kopou do zad, jak ho bijí do prsou, do nohou. Jakoby to všechno cítila na vlastním těle.

Soucít jí přepřeloval srdce, ale musela se udržet při smyslech, kontrolovat se, protože věděla, že nic jiného nezbyvá. I její muž se dokáže ovládnout.

Ano. Její muž. Cítila, jaký vztah mezi nimi vznikl, jaké pouto je spojuje. A pochopila, proč jí nakonec přikázal, aby koukala zmizet. Ne proto, že ji nechtěl vzít s sebou do Ameriky. Kdyby k tomu došlo, jistě by to udělal. Nechtěl hrát o její život, když je vojáci začali obklíčovat a helikoptéra byla ještě daleko.

Chtěl ji zachránit.

A když teď vojáci obklíčili jejího muže i s tím zajatcem jménem Banks, dala si pevný slib.

Víc. Slavnostně přísahá.

Dotkla se amuletu, který nosí u sebe.

Ona - při Buddhovi - musí zachránit svého muže, jako on chtěl zachránit ji.

11.

Tak zdvořile, jak jen se dá vyslovit rozkaz, pozvedl Murdock sklenku skotské, kterou měl na psacím stole.

"Bohužel nemáme led. Přesto vám doporučuji ze všeho nejdřív si dát panáka." "Co jste to udělal?" napadl ho Trautman. "Víte vůbec, co jste způsobil?" "Přirozeně, že to vím. Ale máte snad pět hodin času - nebo spíš deset - abych vám mohl do všech důsledků vysvětlit, co by nás čekalo od příslušných úřadů, státních sekretářů a jiných sekretářů pro tohle a támhleto, výborů, podvýborů a jiných výborů, které jsou těmito výbory v zásadě pověřeny, aby hledaly nejruznější souvislosti diplomatických rozmlísek, zahraničně-politických vztahů a... a..." Trautmanovi začaly cukat koutky úst.

"Máte čas. Máte čas do té doby, než tamti Ramba ukřižují." "Plukovníku jsme oba dospělí muži a vy teď víte právě tak dobře jako já, oč tady běží. Máme příměří, i když svým způsobem je tu stále studená válka. Také dost tichá válka. Velmi subtilní. Ale pořád je to jakási válka. A vede se s neutuchající tvrdostí. A ve válce... no, ano, řekjeme tomu tak - ve válce se občas musí někteří muži obětovat." "Ale ne moji muži." "Někdy také. Nevykládejte mi, že jste zapomněl na Khe Sanh.

Kus bezcenného území. Ale vy..." "Já ne." "Tak tedy někdo připustil, aby se obětovalo dost slušných vojáků, abychom dobyli kousek posrané země, o který konec konců ani nikdo nestál. Prostě - strategická výšina, řekli tehdy. Přitom mezi těmi všemi ostatními vršky v džungli byla zcela bezvýznamná.

Ten, kdo plánoval tuhle operaci, si určitě nevzpomněl na lekci, kterou HO ČI MIN udělil kdysi Francouzům u Dien Bien Phu. - - - Oběť? Je posláním vojáků, přinášet oběti. Tak mi, plukovníku, teď nic nevykládejte. Nemusíte se tvářit zase tak nevinně, pokud jde o tu operaci. Za tak hloupého, vás, s prominutím, nepovažuji. Celou dobu jste hájil podezřelou existenci. A celá ta věc na vás vrhá určité podezření, nemyslíte? Mohl byste se do jisté míry stát i spoluvíníkem..."

Trautman uchopil sklenku s whisky a mrštil jí proti stěně.

Roztříštila se s hlukem, aniž Murdock - a to mu budiž připsáno k dobru - třeba jen mrkl. Vůně whisky zaplavila celou místnost.

"Nelakujte mě, prosím. Alespoň ne moc. Tahle mise byla přece od začátku jenom fraška, nemám pravdu? Jako celá tahle proklátá válka. Nic než fraška." "To je příliš stará záležitost. A jde o rozhodnutí, které už politici dávno uložili k ledu."

Trautman se pokusil udržet svůj klidný výraz, zatímco hleděl do Murdockovy nehybné tváře.

"Tak dobrá," hluboce se nadechl. "Tak potom - proč jste stiskl svůj červený knoflík?" "Já? Prosím vás, plukovníku, to jsem přece neudělal já. Měl jsem své rozkazy. A také pro mne je ledacos ve hře. Mám ženu a děti. Myslíte, že mě to baví, působit druhým lidem bolest? Plním jenom svou povinnost. Kdybych věděl, co je dobré a co je špatné, byl bych zřejmě už dávno flandákem. Nebo rabínem nebo druhým Billem Grahamem. Jenže já se dívám na život z jiné stránky.

Řídím se radami tak zvaných moudrých mužů. A také žen. Konečně, nejsem šovinista. Dělán to, co mi nařídí nadřízení a totéž požadují od svých podřízených. Kdyby váš člověk udělal to, co měl za úkol, totiž pořídit snímky tábora a snad i zajatců a pak se zase nepozorovaně vypařit, byli bychom ho také vyzvedli, jak jsme se dohodli. V takovém případě by z toho nebyly žádné problémy." "Přesto jste mi zůstal dlužen vysvětlení." Murdock se podíval nepřátelsky na plukovníka.

Vzdychl si.

A zase si sedl.

"Všechno je to strašlivě jednoduché," začal konečně Murdock.

"Opravdu. Kdyby Rambo řekl, že nemohl žádné zajatce najít, bral bych to. A věřte mi, on ani nikoho najít nemohl. Podle našich zpráv byl už ten tábor prázdný. A mělo to zvláštní pikantní příchut'. Byl to tábor, z kterého kdysi uprchl. V tom měla ta operace zvláštní symbolický význam. Statečný člověk nasadí život proto, aby znovu sestoupil do pekla a podruhé z něj vyšel. A kdyby ho při tom chytili - no dobrá, jednal jako soukromá osoba na vlastní pěst. Psychopat, který se musí vyrovnat s něčím ze své minulosti. A kdyby byl měl skutečné úspěch a přinesl důkaz o tom, že tam ještě jsou američtí zajatci, taky dobrá. Průkazný materiál by se byl kdesi cestou do Washingtonu ztratil. Kyselé jablko. Nic pro tajnou službu. Kongres by to tak byl koupil. Veteráni a rodinní příslušníci by to koupili právě tak. Mimo to... no, kdo mohl tušit, že tábor byl dán zase do provozu? A váš chráněnc by si mohl opět zahrát na hrdinu. Mohl se spokojit pár fotkami. Ne, to mu samozřejmě nestačilo. Musel si vzít ještě na památku suvenýr. Nemohl se prostě smířit s tím, že by si na toho hrdinu nezahrál. Přirozeně jsem musel tuhle svíčku sfouknout.

Neměl jsem jiné východisko." "V případě extrémních následků jste měl misi přerušit? Tak zněl rozkaz?" "Blbost! Něco takového se agentům nikdy neříká. Víte vůbec, jaké by to mělo následky, kdybych byl toho chlápka přivedl? Tady jde o obrovské peníze, plukovníku. Ve dvaasedmdesátém, když válka už pomalu zakapávala, nacpali jsme do severního Vietnamu čtyři a půl bilionu dolarů za to, že tyhle válečné zajatce vrátí. Moc peněz, plukovníku, aby pár desítek nebo stovek zajatců šlo domů. Co je s těmi zbývajícími, vzrušovalo jen hrstku jejich blízkých, jejich bezprostřední okolí. A bylo by z toho ještě větší vzrušení, kdyby se teď vrátili. Pro nějakých třicet - či kolik - lidských životů - co lidí by asi přišlo o chleba? Nikdo rozumný si nemohl přát takový návrat." "Ono totiž to výkupné nikdy nebylo úplně zaplacené. A místo toho se pořád omílaly ty staré lži. A v tomto speciálním případě... už chápu, že žádné záchranné komando nebylo ani sestaveno, aby vyzvedlo případné zajatce. Neexistuje komando DELTA!" "Krucinál, co si myslíte, že bychom byli měli dělat jako tajná služba, kdyby se najednou takový polomrtvý válečný zajatec objevil v televizi ve zprávách v šest večer? Měla by pro pár duchů vypuknout nová válka? Měli jsme začít bombardovat Hanoj? Věříte opravdu, že by si někdo v senátu dal práci, aby uvalil na někoho odpovědnost za tolik dolarů, vyhozených oknem? Četl jste někdy v poslední době, jak mizerně je na tom státní rozpočet USA?" "Říkáte pár polomrtvých duchů, na které dnes každý rád zapomene?" Trautman se vztyčil jako bůh pomsty. "Byl vy jste vůbec někdy na frontě, Murdocku? A už nikdy mi nevyprávějte pohádku, jak jste velel v šestašedesátém nějaké jednotce! Vy jste se k válce nikdy nedostal blíž než v těch šestihodinových zprávách v televizi. Ale oni byli na frontě. Bojovali v přední linii. Jejich kamarádi tam umírali. A jen někteří měli štěstí, že nebyli mezi nimi.

Začínali každý den s vědomím, že právě dnes mohou zemřít. Nebyli to polomrtví duchové, vy bastarde, a jestli bylo nebo nebylo nějakých čtyřiapůl bilionu dolarů, někdo je chtěl přivést nazpátek." Murdock sklopil hlavu.

"K tomu právě nesmělo dojít." "Bůh vás ochraňuje." "Tahle zábava k ničemu nevede." Murdock se dlouze napil ze své sklenky skotské.

"Měl jsem vědět, že to ani k ničemu vést nemůže, snažit se tyhle věci vysvětlovat nějakému outsiderovi, který o tom všem nemá ponětí. Jedno mi ale musíte přiznat. Alespoň jsem se o to pokusil.

Proto jsem také ochoten na tuhle rozmluvu zapomenout. A vám bych navrhoval totéž. Nerad bych, aby se o tomhle ještě někdy mluvilo.

To byste udělal velkou chybu, plukovníku." "Ne. Velkou chybu jste udělal vy." "Ale? No tak jakou chybu?" "Bůh vám pomáhej. Já ho znám líp než vy." "Koho?" "Přestal jste s ním počítat. Myslím Ramba. Ale to jste neměl."

12.

Z těch ran byl grogy. Tloukli ho do tváře, už ani necítil bolest.

Všechno kolem něho uplývalo kamsi do ztracena. Díval se na svět z bambusového kříže, ruce překřížené a spoutané nad hlavou. Před ním se v reálu objevil thajský seržant. Rambo si představil svůj nůž a pocítil touhu pomstít se za minulé šrámy. Pak zase Thajec ustoupil kamsi do podvědomí. Rambo meditoval. Nic z toho není pravda.

Nebyl ve Spojených státech, neexistoval policajt Tease, nevypálil městečko kdesi v horách. Nic z toho nebylo a není, stejně jako nová cesta do Vietnamu, ani zrada a nové zajetí. To všechno jsou jen představy, vyvolané deliriem. Nůž se blížil stále víc a víc k Rambově tváři. Rambo se opět vracel do skutečnosti. Už ten nůž dokonce poznával. Nebyl to Thajcův nůž, ale jeho vlastní. Měl typickou černou ocel se speciální úpravou, se zářezy na čepeli, s kompasem a šroubovákem v držáku.

Představuje si to také? Už si nebyl ničím jistý. Jak mohl mít ten člověk jeho nůž, když nic z toho, co se udalo, nebyla pravda a také nové zajetí si jen představoval? "Moc pěkný nůž," říkal vietnamsky Thajec. "Moc fajn od tebe, že jsi mi přinesl tak pěkný dárek. Jak pozorné. Musím si toho vážít, že jsi si dal takovou práci a přišel až sem, abys mi mohl tenhle nůž přinést." Rambovi se vrátilo zase plné vědomí a všechno viděl v reálu. O to bylo vše hrozivější. Náhle si zase jasně uvědomil, co se stalo.

Vrtulník, který se tak nečekaně obrátil na zpáteční cestu, nepřátelští vojáci, kteří ho obklíčili ze všech stran. Thajec, který mu nyní mává před očima ostřím nože, jeho vlastního - Rambova - nože.

"Kde je Banks?" "Banks? Myslíš toho našeho zajatce, který bez dovolení opustil tábor? Zklamal své přátele, to je pravda, proto jsme nemohli vyhovět jeho prosbě a zase ho vrátit mezi ně." "Do jeskyně?" Rambovi se zaleskly oči, když objel pohledem baráky tábora až ke skalní stěně. Zatím se tělo na kříži pronášelo svou vahou a ruce začaly nesnesitelně bolet.

"Dočasně. Pak nám bude taky dělat společnost. Musíme napřed všechno připravit, abychom mohli udělat přehlídku všech zajatců a ukázat jim názorně, co by je čekalo, kdyby se odtud pokusili uprchnout. Já sám taky nezapomínám. Umím si ještě docela přesně představit, jak jsem tě tři dny pronásledoval džunglí. Celé tři dny.

Byl jsi zesláblý a nemocný a přesto se ti podařilo utéct. Můj představený byl z toho bez sebe. Ostatní vojáci si ze mne dělali srandu. Ztratil jsem před nimi tvář, rozumíš? Přišel jsem o hodnost.

Často si myslím, že to byl jediný důvod, proč jsem se odtud zatím nedostal... Z toho..." Zklamaný pohled bloudil po vrcholech stromů okolní džungle.

Zdálo se, že dlouho hledá výraz, který by obsáhl zdejší peklo.

"- z toho tady." Ze strany zaslechli hlas. Rambo i thajský seržant. Oba se tím směrem otočili. Od baráků vystoupil další voják. Měl vojensky vzpřímenou postavu, uniformu v pořádku, snad dokonce vyžehlenou, přísný pohled. Vietnamský kapitán. Zdálo se, že je to jediný skutečný voják mezi všemi.

"Tak už začněte, seržante," přikázal.

"Chtěl jsem všechno jen předběžně připravit, pane." Oficír se rázně zastavil před Rambem. "Jmenuji se Vinh.

Kapitán Vinh. A jak se jmenujete vy?" Rambo neodpověděl.

"Brzy mi to ještě rád povíte. Právě jsem oznámil svým nadřízeným, že jste se tu objevil. Samozřejmě to přijali se zájmem. Jistě jste sem nespadol z nebe, či spadl, he - he - he. Měl vás vyzvednout vrtulník. Bohužel, neměl poznávací znaky. Kdo byl v té helikoptě? Kdo vám rozkázal, abyste sem šel? Rambo mlčel.

"Budete vyprávět, bez obav. Dost brzy." Vinh kývl na Thajce a pak ustoupil, jakoby si nechtěl potřísnit uniformu.

Sepjal ruce.

Na to přistoupil seržant k Rambovi a zvedl nůž nad hlavu.

"Snad si nemyslíš... Ty šrámy na hrudi a na zádech, co máš...

Ne, tentokrát nic takového. My jsme zatím vymysleli něco lepšího.

Co bychom ti měli vyprávět? Uvidíš sám." Rambo vyděšeně zíral na muže, kteří podložili kříž další tyčí.

Tak měl nohy opět o něco výš, z tyče se stalo kyvadlo, které se nyní vychylovalo doleva. Nápor na ruce to byl strašný. Pohybem se mu zadíraly provazy hluboko do zápěstí.

Bambusový kříž se zastavil.

Zavěšen ve vzduchu hleděl Rambo přes vzdouvající se hrudní koš, těžce popadající dech, do hluboké jámy.

Byla asi osm stop široká, do hloubky mohla mít asi deset stop.

Polední slunce mu stálo přímo nad hlavou a jeho paprsky jasně osvětlovaly jámu. Pohled, který se mu nabízel, to byl trik. Ta jáma tě pozře, vyhrožoval. Trik, který mu brnkal na nervy.

A přece...

Byl si téměř jistý, že ho oči poněkud klamou.

Dno hrobu se totiž pohybovalo.

Hadí, napadlo ho v první chvíli. Ale už viděl - bylo to docela zřetelné - že takový pohyb hadi na svědomí nemají.

Vlnění.

Jednotvárné. Nahoru, dolů. Zdálo se, jakoby to dýchala země.

Bubliny. Snad. Vystupují a praskají.

Teprve teď věděl s jistotou. Dno hrobu nebylo pevné.

Náhle se poplašeně obrátil ve vzduchu, až ho bodlo v zádech.

Uvědomil si, že dno hrobu nebylo sice pevné, ale ani tekuté.

Něco mezi tím. Zkušenost napovídala cosi o tekutých pískách, bahnitých! jamách v bažinách...

Bahno, napadlo ho. Jediné, jak se to dalo nazvat. Bahno. Vlny se objevovaly jakoby z obou stran a navzájem v sobě splývaly.

Bublání na povrchu ale nemělo na svědomí horko. Bylo v tom něco jiného.

Zelenohnědý sliz vydával nesnesitelný zápach. Jako když se rozkládá bílkovina. Výkaly. Fantazii se meze nekladou.

Prostě - smrad. Namočít zajatce do smrduté jámy, to znal. Tohle s křížem byla inovace.

A bambusový kříž začal náhle klesat. Snažil se pokrčit nohy, aby se do těch sraček ponořil co nejpozději, měl chuť řvát, vykřiknout: Dost! Ale ovládl se. Tuhle radost nemůže thajskému seržantovi dopřát. A nadto musel zase vypnout své vědomí, potlačit své pocity a vsugerovat si, že je jen malý pavouček na samém okraji pavučiny.

Nic přece není skutečné.

Jenže bahnitá jáma skutečná byla. Nedokázal přesvědčit sám sebe, že není. Neměl na to ani dost času. Přesto, že se snažil vytáhnout nohy jak jen mohl, přece už se potřísnily, kříž pomalu ale jistě klesal do hrobu, až už bylo všechno zbytečné. Natáhl nohy jako dřív.

Chodidla se ponořila do hnusné masy, která připomínala odporný puding. Smradlavý, hnědozelený puding.

Až dosud měl v té břečce jenom tvrdá chodidla. S kůží se hmota dosud ještě nesetkala. Neznal zatím pocit, jaký slizké něco na těle vyvolá. Zatím tedy jen zíral upřeně na silící pohyb té masy. Sem - tam.

A náhle do ní zapadl až po krk.

Neviditelní živočichové se do něho pustili. Na prsou to štípalo, kousalo, svědilo, bolelo.

Kdysi v Americe, když prchal z vězení na malém městě, a uchýlil se před policajty, kteří ho pronásledovali, do hor, musel se skrývat v opuštěném dole. Jenže policisté střežili východ a tak mu nezbylo než se poohlédnout po jiné možnosti, jak uniknout. Proto se pustil hlouběji do nitra těžební jámy a když konečně v úplné tmě pronikl šachetním komínem do jeskyně, neproklouzl tam ani paprsek světla. Každý šelest vracela ozvěna jako hromobití. A v té tmavé slují se brodil po pás v řídkém guanu a na kůži mu pronikali také brouci a jiný hmyz a nakonec na něho zaútočili i netopýři. Měl dojem, že se zblázní, když mu létali kolem hlavy a vydávali svůj děsivý svist. Tehdy si myslel, že ho nic horšího už v životě potkat nemůže. Nic strašnějšího si aspoň nedokázal představit.

Ale teď se tedy přesvědčil, jak se tenkrát mýlil. Zoufale pohlédl vzhůru k okraji hrobu, odkud na něho posměšně hleděl thajský seržant. Rambovi se chtělo zařvat: Prosím vás, vytáhněte mě zase vzhůru. Když ale viděl Thajcovy pošklebky,

s nimiž se vzdaloval od jámy, potlačil v sobě chuť prosit.

Tma.

Už zase klesal hlouběji a hlouběji. Plíce mu přímo hořely, volaly po kyslíku. Bylo to stále horší, nepopsatelně horší. Tentokrát by byl s úlevou přijal i smrt. Aby to skončilo jednou provždy.

Vědomí se sesouvalo, bylo už v troskách. Děle to prostě nemůže vydržet. Musí se nadechnout. Nelze jinak.

Ať se namáhal sebevíc, nemohl pohnout rukama, znehybněla ústa, hrudník, krk. A s nedostatkem kyslíku ho opět opouštělo vědomí, přicházely představy, jakoby se stále kýval ze strany na stranu a nemohl udělat krok.

V té chvíli už nebyla bahnitá jáma se vším tím hmyzem skutečností. Dosáhl nejvyšší ze zkušeností ZENU - dotyk smrti.

A pak to všechno zmizelo. Pocítil trhnutí, tělo jakoby se dostalo do proudu a tlak na hrudníku slábl. Pootevřenými víčky, zalepenými bahnem, zahlédl náznak světla. Z celého těla mu stékal odporný sliz a když rozevřel pevně semknuté rty a instinktivně nadechl, vzduch - i když s obtížemi - mu proudil do plic. Kříž byl opět vztyčen nad hladinou jámy. Dýchá. Ježíši Kriste, on skutečně dýchá! "Ještě jednou?" ptal se s úšklebkem thajský seržant. "Nebo to necháme na jindy a ty teď budeš pěkně odpovídat na kapitánovy otázky?" "Polib mi prdel." Kapitán Vinh stál vedle Thajce a významně se požíval.

"Měl jsem tě včas varovat, že kapitán nemá rád sprostá slova," pokračoval thajský seržant. "Proto si myslím, že tentokrát tam budeš muset zůstat o něco déle." Mávl směrem k bahnitě jínce.

Bambusový kříž začal opět zvolna klesat.

A když se Rambo přiblížil k páchnoucí hladině a sliz mu opět tlačil na prsa, pochopil s jistotou, že tentokrát určitě zemře.

Nebo zešílí.

Nebo odpoví na jejich otázky.

Bylo to jasné.

Huey, který náhle zahučel za skalní stěnou, byl čímsi mezi skutečností a snem. V Rambovi se znovu probudila chuť k životu.

Američani! Tak mě přece neopustili. Když viděli na smluveném místě vojáky, obrátili se a přivezli posily.

Chodidly se už zase dotýkal bahnitě hladiny.

"Dělejte, ksakru, dělejte," povzbuzoval v duchu své krajany.

"Jestli mě tam potopí, už mě nikdy neuvídíte. Utopím se v těch sračkách dřív, než mě najdete!" Huey se přiblížil, hluk jeho motorů zněl stále hlasitěji. Zvedal se prach a křoví se zmítalo ve smršti, kterou vrtulník působil na plošině mezi baráky, zavěšen pár metrů nad zemí. Každou chvíli musí vyskákat muži záchranné skupiny Delta Force Team. Promluví jejich pušky, kulomety a ostatní zbraně.

Ale nač - k čertu - ještě čekají než zahájí palbu? Ve stejné chvíli se vřítily do brány tábora dva nákladáky a s kvílicími brzdami zastavily v nevelké vzdálenosti od vrtulníku. S hlukem a praskáním se otvíraly dveře a na plochu vyskákalo patnáct vietnamských vojáků. Z druhého vozu dalších patnáct.

Jenže tito vojáci měli jiné uniformy.

Teď teprve Rambo pochopil, proč vrtulník nezahájil palbu.

Vojáci z druhého nákladáku byli Rusové! Poznal je podle výložek na maskáčích. Ti muži patřili k sovětské elitní jednotce.

Rambo už zase propadal zoufalství. Byl možná ještě ztracenější, než předtím. Vrtulník už přistál, postranní dveře se otevřely a zatímco motory pomalu utichaly, objevili se další Rusové.

Tři muži z jednotky výsadkářů.

A dva poručíci.

Sovětské vojáci se bez váhání postavili do pozoru a v řadě, jako na přehlídce, zdravili své důstojníky, kteří kolem nich přešli bez mrknutí oka. Rambo stále visel na bambusovém kříži s chodidly nad hladinou jámy. Dech mu dělal potíže, každý pohyb hrudníku bodavě bolel. Útroby mu svíral strach, že tentokrát ho nechají Vietnamci potopit a už ho nikdy nikdo nespasí. Ale pak si řekl, že je přece jenom rozdíl mezi Rusy a Vietnamci. Alespoň v kázni nebo alespoň ve snaze o disciplínu. Kapitán Vinh ve své bezvadné uniformě si zřetelně přál být příslušníkem té lepší armády. Jeho gesto naznačovalo, že si myje ruce.

Oba sovětské důstojníci byli dost vysocí, urostlí, měli ocelově tvrdý pohled.

Joj, uvažoval Rambo, když na něčem záleží, posílají tam patrně své nejlepší lidi. To by pro něho nemuselo být špatné. Když důstojníci pohlédli směrem, kde visel na kříži Rambo, zaraženě se zastavili. Jeden z nich oslovil kapitána Vinh tónem, jakým se udělují rozkazy, a ten - ač měl zřejmě vyšší hodnost než oni - si to nechal zdvořile líbit.

Rambo sovětské důstojníky neslyšel. Gestikulovali však vzrušeně a netrpělivě. Potom kapitán několikrát podlézavě přikývl, prudce se otočil na podpatku a rozkázal: "Přiveďte sem okamžitě toho zajatce, seržante!" Thajec byl dost chytrý na to, než aby se pokusil odmlouvat.

Za patnáct sekund stál Rambo, sice ještě dost nejistě a na vratkých nohou, zaneřádný od lepkavého bahna na celém těle, ale na podivuhodně pevné zemi na okraji hrobu. Sovětské důstojníky si Ramba prohlíželi poněkud plaše, ale jejich pohled nevynechal na jeho těle jediné místočko.

"Tito lidé jsou - - - poněkud krutí," řekl anglicky plavovlasý Rus. "Brutální." Pak pohlédl na Rambův nůž, který vyčníval z pouzdra Thajského seržanta. Vzal jej Vietnamci docela samozřejmě a s obdivným posunkem ohodnotil černé ostří zbraně.

"Tohle rozhodně nepatří tomuto chlapíkovi." Plavovlasý důstojník pak uchopil nůž ostrý jako břitva a v bezprostřední blízkosti Rambovy hrudi a krku několikrát nožem mávl, jakoby ho chtěl rozpárat. Rambo doslova cítil ostří na své kůži. Když oficír skončil své představení, jako dobrý chirurg po úspěšné operaci odhodil nůž na zem.

"Zřejmě jim chybí určitá dávka lidskosti," vysvětloval blondák. "Co nás se týče, dovolte mi, abychom se představili. Tohle je poručík Jašin, já jsem poručík Podovskij. Kdo jste vy sice zatím nevíme, ale doufám, že to poznáme brzy." Kývl na thajského seržanta a jeho dva podřízené vojáky.

"Ten muž páchne! Umyjte ho a pak ho přiveďte tam." A ukázal na prostřední ze tří baráků na plošině tábora.

13.

Z jeskyně v pozadí tábora koukal Banks přes bambusovou mříž svého vězení na táborový ryneček, kde se objevili sovětští důstojníci, zatímco vietnamští vojáci podle rozkazu polévali Ramba vědry vody a drhli ho od hlavy k patě. Byla to jen malá škvíra do světa.

Za bambusem šeptal jiný zajatec: "Všichni jsme ti drželi palce." "Snad to klapne příště," řekl Banks.

"Jistě," přikývl druhý samozřejmě. "Příště." Jiný zajatec soucitně zakašlal a pak se unaveně vytasil s otázkou: "Banksi, už vás někdy mučili Rusové?" "Jo." "A jak to dělají? Myslím, jak to u nich chodí?" Banks se podíval na prostřední ze tří baráků.

"Tváří se, že vás zabili omylem."

ČÁST VI.

Hrob

1.

Dva strážní doprovázeli Ramba do provizorní kanceláře v prostředním baráku. Cítil, že ho zezadu najednou postrkuje čísi ruka.

Když ucítil páchnoucí dech thajského seržanta, pokrčil nos a vrávorál dál. Thaj ho nakopl do kotníku. Strážní přitom Ramba táhli kupředu a tak upadl. Snažil se zmírnit náraz o zem tím, že padal na ruce.

Sověti pozorovali seržantovo jednání a zřejmě o něm debatovali. Patrně se shodli: "Nechutné." "Na podlahu ne. Na židli," řekl Podovskij. Thaj pohnul rukou a stráž si Ramba nadhodily a doslova ho vrhly do židle.

"Jen klid," říkal si Rambo. "Zatím se nedá nic jiného dělat.

Klídek," umiňoval si. Jeho pohled se rozběhl od Sovětů, přes Thajce až ke strážným. Místnost byla malá, žárovka v objímce visící od stropu na kusu drátu dávala jen sporé světlo. Na kovovém psacím stole upoutal jeho pozornost mikrofon a vysílačka.

"Děkuji vám, seržante, teď můžete jít," řekl Podovskij. "Ale nechte tu, prosím, jednoho strážce." Thajec se podíval otráveně. Přes to vykonal, co mu přikázali.

Netrvalo ani patnáct sekund a byl pryč i s druhým strážcem.

Otevřeným oknem pozoroval Rambo, jak se stíny krátí. Slunce se opět blížilo k západu.

Podovskij se postavil u kovového psacího stolu. Byl asi tak stejně vysoký jako druhý důstojník, ale podstatně štíhlejší. Měl brýle s úzkou niklovou obroučkou, inteligentní, citlivý obličej, se zřetelnými rysy vypočítavosti. Byl to dobrý prototyp pro postavu bankovního ředitele.

Jašin byl něco docela jiného. Vlasy měl střížené až příliš nakrátko, zato vousy byly mohutné a husté a jeho široké, výrazné tahy bezesporu představovaly nordicko-mongolsko-kirgizskou směsici. Nápadně připomínal hlavu, která se vyskytovala na komunistických bustách. Mohl jim klidně stát modelem.

Krátké mlčení skončilo. Podovskij přistoupil k Rambovi a ukázal jeho vlastním nožem na jizvy na prsou.

"Vidím, že bolest vám není cizí. Snad jste už v minulosti měl příležitost seznámit se s mým vietnamským soudruhem?" Čekal.

"Nemáte k tomu co říct? Nevadí. Kapitán Vinh mě už informoval, že už jste tu jako host byl kdysi. Moje otázka se jenom snažila - jak bych to jenom řekl? - prolomit led." Byl očividně potěšen, jak to vystihl.

"Tak budete mluvit nebo ne? Proč mi vlastně nechcete prozradit své jméno? Co je na tom zlého? Pouze jméno!" Rambo se díval do země.

"Dobrá," řekl Podovskij. "Není to ovšem nejlepší začátek pro vztah, který se mezi námi ještě vytvoří a bude asi důvěrný. Ujist'uji vás, že zítra, pozítří a v dalších dnech mi budete vyprávět o věcech, které byste možná neprozradil ani milence." Jsi přesně stejný blbec, jako ti lidi doma, pomyslel si Rambo.

Milenka? Nepotřebuju milenku.

Přesto si v té chvíli musel vzpomenout na CO. Kde teď asi může být? Podařilo se jí uprchnout? "Vy víte zrovna tak dobře jako já, jak absolutně nesmyslná je pasivní rezistence," vedl dál svou Podovskij. "Z dlouhodobého hlediska je bolest špatnou náhražkou inteligence. Ale přesto s ní začneme. Pracujete přímo pro americkou vládu? Kdo jsou vaši místní informátoři? Kde máte základnu? V jakém stavu jsou přípravy na záchranu ostatních válečných zajatců? A tak dále a tak podobně, pane. Mám tady celou listinu takových otázek. Odpovíte mi na ně dobrovolně?" Rambo zase vyhlédl ven, kde se stíny prodloužily ještě více.

"Samozřejmě nechcete," řekl Podovskij. "Ale moje morální povinnost mi velí, abych vám tuto alternativu při nejmenším nabídl.

Je, vám, myslím, jasné, že my vás prostě musíme vyslechnout. Nemáme jinou možnost. Ale my od vás dostaneme odpověď na své otázky. Na to se spolehněte." Ukázal špičkou Rambova nože na vážnou tvář svého společníka. "Pro Jašinu - už jste si jistě všiml jeho málomluvnosti - nejste víc, než kus masa, pokusný králik, prostě experiment. Přesto v mých očích" - Podovskij si lehce pleskl plochou čepelí Rambova nože o uniformu, "jste soudruh. Podobný, jako jsem

já. I když na druhé straně je to zase jinak. Konec konců, jak to bývá v osudech lidí v politice někdy běžné, pracujete teď proti mně.

Já vím, že vaše láska k vlasti - samozřejmě zcela falešný cit - vám ukládá vyhledat a osvobodit vaše kapitalistické válečné zločince a odvést je z této lidové republiky. Já dovedu ocenit lásku k vlasti. Ale tento váš případ a okolnosti vašeho zatčení jsou v každém případě tak pozoruhodné, že pro to prostě musíme najít vysvětlení. Když ovšem odpovíte na moje otázky, chtěl bych, abyste se tímto mikrofonem spojil s vašim vrchním velením a sdělil vašim nadřízeným, že jste tu žádné válečné zajatce nenašel a že celá ta operace byl omyl.

Uděláte to?" Podovskij zvedl mikrofon.

Rambo dál soustředěně pozoroval, jak se prodlužují stíny na táborovém rynečku a jak se noc nezadržitelně blíží.

"Dobře," řekl Podovskij. "Promiňte, že jsem vás tak dlouho unavoval. Někdy se prostě nedokážu ovládnout. Už jsem prostě takový. Skip steps. Skok po krůčcích. Říkáte to tak v Americe, že? Skok po krůčcích. Právě. Když nechcete odpovídat, podstoupíme tedy test vaší odolnosti. Myslím bolesti. Velmi dobře. Cítím, že můj přítel už začal být netrpělivý. Nechci ho samozřejmě dál napínat.

Jašine, začněte." Kazak s černými vlasy a typickým vousem pokročil vpřed.

Snad se trochu usmíval. Těžko říct. Co Ramba upoutalo nejvíc, byly kleště v jeho ruce.

2.

Noc.

Nepravidelný klapot malého motoru skutříku Honda odvedl strážného od amerického pornomagazínu, který se dostane za horentní ceny na černém trhu. Věnoval se zase chvíli své strážní budce a světlometu, který zamířil na cestu, kudy musel moped dorazit.

S několika namáhavými vzdechy zastavila motorka před ním.

A - jak teprve teď strážný zjistil - v sedle byla neobyčejně vzrušující žena, oblečená v koženém, těsně přiléhajícím obleku, se slaměným kloboukem na hlavě. Jakoby právě vystoupila z onoho magazínu, který ještě před chvílí s potěšením studoval.

"Tak i tak?" zeptala se nestrojeně a on dělal, že si musí otázku nechat teprve projít hlavou, i když od první chvíle věděl, jak se rozhodne. Z pýchy se snažil dohodnout cenu předem, ale když viděl, že s tím nepořídí, rozhodl se zaplatit, kolik bude žádat. Konečně, tenhle obchod tu měl svá ustálená pravidla. Dívka na mopedu vypadala nevinně, že ho napadlo, může-li s ní vůbec souložit v uniformě. A na obojí způsob? Uvnitř se ozvala pochybnost, bude-li na to stačit.

Ano, tahle noc vůbec nebyla v ničem obyčejná. Zajatce, kterého přivedli do prostředního baráku, neslyšel dosud ani jednou vykřiknout.

Ale už to asi dlouho nepotrvá, napadlo ho.

Ukazovákem do sevřené dlaně naznačila dívka známé obscénní gesto a zvedla při tom tázvavě obočí. Kývl. Dohoda byla uzavřena.

Ve chvíli, kdy potom otevřel dveře, aby mohla zase vyjít a klapot mopedu se opět vzdálil, stál tu rozpačitě s vlhkou skvrnou na poklopci.

3.

CO, která se krátkou zábavou se strážným cítila zahanbena, odstrkala po chvíli hlučný moped, ukradený ve vesnici, na malý plácek mezi dvěma baráky. Přiléhavý oblek a slaměný klobouk také ukradla.

Ale to bylo zatím to nejmenší riziko. Naštěstí si obloužený strážce brány nejprve ani nevšiml, že na odvrácené straně mopedu má upevněný kožený toulec s Rambovým lukem a šípy. Když se potom zeptal, co to je, udělala významné gesto a tajuplně prozradila: To jsou pomůcky na třetí způsob lásky. A vyčerpaný strážce hned zanechal dalších otázek. Už druhý rafinovaný způsob vyčerpal fantazii, když se jí podařilo vzbudit jeho zvědavost.

Motor mopedu už zase slyšitelně zapraskal, když se blížila k baráku, z něhož se oknem do houstnoucí tmy dralo světlo. Přesto zaslechla nečekaný pronikavý výkřik, který prořízl ticho.

Rambův výkřik. A co mohlo tento strašný výkřik způsobit, jí bylo jasné. Jestliže takhle vykřikl její muž, musela být příčina příliš nelidská, přesahující hranici chápání. S bušícím srdcem slíbila smrt neznámému, který tu bolest jejímu muži způsobil.

4.

Stál zpřímá. Pouta byla připevněna k pérům kovové postele, která stála těsně u stěny. Tělo se mu stále nekontrolovatelně chvělo.

Pouta i s vodivou drátěnkou matrace byla spojena s generátorem, který elektrody na jeho poutech napájel elektrickým proudem.

A to všechno nestačilo.

Jašin, který fascinovaně tiskl tlačítka generátoru, seděl v tmavém rohu místnosti a před sebou měl rošt, na němž rezavělo dřevěné uhlí. V tom žlutočerveném svitu pak leželo ostří Rambova nože, který tam položil Podovskij.

"Bude to pro vás moc skličující," vysvětloval Podovskij. "Jestli jste se ovšem dosud nerozhodl k příjemnému a vševysvětlujícímu povídání. Jinak to opravdu bude ošklivé. Tak tedy ještě jednou: Jak se jmenujete?" Rambova pleť se vlhce leskla. Nejen potem, ale i díky vědru vody, které na něho nalil Jašin. Vykulenýma očima štvaného zvířete se díval Rambo otevřeným oknem do noci, kde se právě mihl paprsek světla z mopedu, který tlumeně prskal, když projížděl uličkou mezi baráky. Rambo se zahryzl do rtů, pevně rozhodnut příště už nevykřiknout.

"Pořád nic?" zeptal se Podovskij. Nechal ležet nůž ve žhavém uhlí, rychle se otočil a vylil Rambovi na hlavu další vědro

vody.

"Ještě jednou," kývl na Jašina.

Osobní pýcha ani disciplína teď už nic neplatily. Jediné, co přicházelo v úvahu, byla bolest. A tak ačkoliv jeho rozhodnutí bylo pevné jako lano, musel znovu vykřiknout. A řval, až se mu zdálo, že se mu hlasivky snad roztrhají na kousky.

Náraz elektrického proudu byl náhle tak silný, že se žárovka, visící ze stropu, rozlétla na tisíc kousků.

Konečně obrátil Jašin hlavu, aby se podíval, co se děje. Uvolnil knoflík generátoru.

Rambo visel na železné kostře postele, třásl se, těžce dýchal a oči měl vyvalené v šoku, jak jím lomcovalo napětí.

"Doufám, že pomalu sám nahlédnete, soudruhu," začal opět Podovskij trpělivě, "jak je to vyčerpávající. Já jsem měl vlastně nastoupit krátkou dovolenou. A v tom jste do toho přišel vy. Snad mi nechcete povídat, že vám to dělá potěšení?" A zaklepal na cosi plochého ve své náprsní kapse. "Málem jsem na to zapomněl. Tady mám cosi, co vás určitě bude zajímat." Vytáhl list papíru z kapsy uniformy a přistoupil blíže k Rambovi. Přidržel mu papír před unavenýma, rudýma očima. Jašin vyměnil žárovku.

"Je to přepsaný monitor mezi pilotem vašeho vrtulníku a jeho představeným. Jeho krycí jméno je Pack Leader. Zachytili jsme ten hovor ve chvíli, když se helikoptéra náhle obrátila k ústupu a nechala vás ve stychu. Můžete sám ten text vůbec přečíst, když vám pot stéká do očí? Ne? Tak mi dovozte, abych vám tu kratičkou legraci přečetl já. Jsem přesvědčen, že potom budete ochoten ocenit výkon naší už tak dost proslulé odposlechové služby. Pracovala neúnavně, ale zato se jí podařilo zachytit a dešifrovat signál z vašeho tajného satelitu." Podovskij si nasadil brýle a přelétl očima list papíru, který stále ještě držel v ruce.

"Hmmm... podívejte se například tady. Vážka... Vlčí doupě..."

Poetická jména. Plná fantazie. Předpokládám, že u vás vyvolají patřičný dojem. Ale přejděme k těm zajímavým místům: „Pack Leader, máme ho v dohledu. Ježíši Kriste, je to Rambo.“ Pomineme-li to antidemokratické, pseudoreligiózní zvolání, musíte uznat, že teď známe vaše jméno, ať chcete nebo ne. Rambo. A vidíte, známe odpověď i na další otázky, které jsem vám pro pořádek dal. Takže chápete, že celý ten test vaší obdivuhodné statečnosti byl vlastně úplně zbytečný.

Mohl jste sobě i nám ušetřit spoustu vzácného času. Ale nechci odbočovat.

Nechť mne chvíli pokračovat ve čtení toho monitoru! Tady je například mimořádně důležitá pasáž: „Kriste Ježíši, on má s sebou ještě jednoho muže. Je to jeden z našich.“ Překlad je samozřejmě volný, ale obsah plně souhlasí. A tohle je nejlepší část: „Hovoří Vlčí doupě, hovoří Pack Leader, bezprostředně ukončete operaci a vraťte se na základnu.“ S přehnanou grácií držel Podovskij list Rambovi před očima.

"Konec. Návrat na základnu." "Takhle to bylo. A opravte mě, kdybych se mýlil. Zdá se mi, že vás prostě nechali v té bryndě samotného. Na jeho přímý rozkaz. A tyhle lidi chcete svým tvrdošíjným mlčením chránit?" Podovskij zvedl vzrušeně hlas. "Přes všechnu bolest? Vaše loajalita není rozumný čin. Chápete ji nesprávně. Nezdá se vám, že by bylo lepší - rozhodně i vy sám byste se cítil líp - kdybyste jim tu zradu oplatil? Promluvte si s nimi, tady máte vysílačku. Jmenujte je. Ať celý svět ví, jaké zločiny mají na svědomí." Podovskij se přátelsky usmál. A naléhal dál.

"Vždyť my vám můžeme věnovat náležitou lékařskou péči.

Dostanete okamžitě dobré jídlo a pohodlnou postel. Přirozeně ne v tomhle, mizerném údolí. Na naší vynikající základně s bezvadnou nemocnicí. Camp Ranh Bay." Rambo odvrátil oči od Rusů a opět se zadíval otevřeným oknem do postupující noci.

"Takže vy dál odmítáte mluvit," řekl Podovskij. "No dobrá, když je to vaše přání, klidně si tu řvete dál. Jsme tady všichni mezi sebou, navzájem se nikdy nestydíme, něco takového neznáme." Podovskij pokývl prstem a Jašin stiskl knoflík generátoru. A když Rambovi projel prudký náraz elektrického proudu oslabeným nervovým systémem, musel opět zařvat.

Dlouze a hlasitě.

A Podovskij vpadl do toho řevu. "Ano," křičel v divokém vzteku a koukal na Ramba široce rozevřenýma očima. "Ano, ano, jen řvete. Musíte řvát. Tady se ani vy nemusíte stydět!"

5.

Byla noc a venku začalo pršet.

Rambo řval stále silněji a protahoval každý výkřik tak, že byl slyšet po celém táboře a nesl se až do džungle. To samozřejmě rušilo vojáky, kteří se otáčeli po prostředním baráku. K tomu se přidal pravý tropický liják. Začínal jako husté mžnění, ševalil v zeleni stromů a ostatní vegetace, a pak už velké kapky bubnovaly na střechy z vlnitého plechu jako když střílí samopal. Neviditelné mraky se vyprázdnily ve vytrvalém dešti, provázaném větrem, osvěžující brízou, která po dosavadním tísňovém dusnu přinesla zřetelné ochlazení. Stromy se ve větru ohýbaly. Strážé hledaly úkryt před proudy deště. Bubnování kapek na plechových střeších konečně přehlušilo Rambův křik.

Mezitím v první místnosti pravého baráku CO vytáhla nůž ze zad vojáka, kterého právě zabila. Současně sejmula ruku z jeho úst - aby utlumila případný výkřik - tělo se sesulo a hlava prudce narazila na podlahu. Ani si nevšimla, že její ukradený, vzrušivý oblek je potřísněn krví. S nožem v ruce poodstoupila a pak se rozkročila nad ležící postavou a odzbrojila mrtvého vojáka. Vzala jeho AK-47, opřela ji o zeď, zhasla světlo a otevřela dveře.

Pršelo tak hustě, že nedohlédla ani k bráně tábora, ani k strážním věžím.

Dobrá. To znamená, že ani hlídka tam nahoře nevidí vůbec nic.

Zavřela za sebou opatrně dveře a plazila se - deštěm promočená na kůži - k ukradené Hondě, kterou nechala ve křoví za baráky a sáhla potmě po luku a toulci se šípy. Šroubovákem z výbavy mopedu sesadila luk, jak to viděla u svého muže. Byla ozbrojena.

Její muž. Polekaně se stáhla do sebe. Ale nebála se o vlastní život.
Přes hluk, který působila větrná, deštivá smršť, mohla přísahat, že Rambův děsivý řev utichl.
Třásla se vzteky. Její muž. Jestli ho zabili...!

6.

Blesk se zaklikatil kolem okna a temnou noc na chvíli ozářil doslova denním světlem. Po chvíli však noc opět zahalila celou krajinu neproniknutelnou tmou. Déšť padal s neutuchající silou.

Rambo visel na kovovém čele postele a spal. Padl vysílením a nepopsatelnou bolestí. Svaly měl oslabeny opakovanými elektrickými šoky. Netušil sám, jak dlouho ještě dokáže tohle zacházení přežít.

Zdálo se, že Podovského napadla stejná myšlenka, protože se k němu blížil se starostlivým výrazem. Mikrospánek byl zaplašen.

Rambo jen s vypětím všech sil dokázal pohnout hlavou.

Ačkoli všechno v okolí viděl rozmazaně, jakoby předměty odplouvaly kamsi daleko, neušlo mu, že Podovského ústa byla otevřena v širokém šklebu.

"Dobře. Pořád jste ještě naživu. Obdivuhodné. Jste silák, to se vám musí nechat. Tolik jako vy zatím nevydržel nikdo."

Podovského grimasa se opět ztratila mezi rty.

"Na druhé straně jste ovšem polomrtvý. A proč vlastně? Opravdu si tak málo ceníte života, že jste jej ochoten obětovat pro lidi, kteří vás nechali na holičkách? Tohle při nejlepší vůli nedokážu pochopit. Tak se konečně rozhodněte a spojte se s nimi rádiem. Ano? Prosím vás o to." Dveře se náhle hlučně rozletěly. Zatímco se Podovskij obracel a Rambo s námahou zvedl hlavu, vřítla se dovnitř zcela promočená postava.

Ne. Rambo zjistil, že ho krví podlité oči klamou. Nebyla to jedna postava, ale dvě. Jeden muž strkal druhého před sebou. Byl to thajský seržant, který vlekl Bankse, jemuž okolo krku ovinul tenký drát.

"Teď vidíte, jak dobře to s vámi myslím," obrátil se Podovskij opět k Rambovi. "Tohle malé setkání jsem sám naaranžoval." Krátce pokynul Jašinovi. Ten obrátil generátor na druhou stranu a když dal malým pohybem najevo thajskému seržantovi, že má kousek ustoupit, mrštil Banksem prudce o stěnu nalevo od Ramba.

Banks se zhroutil s bolestným sténáním.

"Takhle to bude mnohem jednodušší. Budete hovořit i poslouchat," pokračoval Podovskij, který se opět otočil k Rambovi.

"Tolik zbytečně protřpěných muk. Ale doufám, že snad ještě všechno pochopíte." Zase kývl na Jašinu. Ten vzal Rambův nůž, jehož ostří se mezitím rozpálilo do ruda v nádobě s dřevěným uhlím. Přistoupil k Rambovi, pozvedl žhavý nůž a přibližoval jej pomalu, ale nemilosrdně k jeho očím.

Zář byl strašný a Rambo se pokusil odvrátit hlavu. Jašin však chytil volnou rukou Ramba za bradu a svíral ji tak, že rozžhavený nůž nemohl minout cíl. Světelný odraz se přímo zrcadlil v Jašinových očích.

"Teď se soudruh postará, aby nikdo z vás, nezapomněl na naše setkání," informoval ho Podovskij.

Znenáhla mávl Jašin nožem, změnil jeho směr od očí k Rambově tváři. Ze zoufalství - ale ještě z dalšího důvodu - Rambo padl a zůstal ve svých poutech bezvládně viset na drátěnce.

"Promluvíte teď do mikrofону?" zeptal se Podovskij. "Ne? Pořád ještě ne? Pak tedy půjde rána rovnou do oka." Když Rambo nečekaně zvrátil hlavu a při tom udeřil do kostry postele, Jašin bezděčně ustoupil o krok.

A teď Rambo pochopil, oč jde. Podovskij nemyslel Rambovo oko, ale oko Bankse.

Thajský seržant trhl zajatcovou hlavou do výše. A Jašin k němu přistoupil blíž.

"Když pro vás nemá cenu váš život, tak snad budete litovat svého přítele." Jašin se zastavil před Banksem. Ne dále než na krok. Thajský seržant držel zajatcovu hlavu pevně v rukách a Jašin začal pohybovat nožem tak, že se v kruzích přibližoval k jeho očím.

"Vy ještě promluvíte a rád," řekl Podovskij. "Spolehněte se na to." Nůž se už téměř dotýkal Banksových očí.

Rambo začal zoufale mlátit kolem sebe.

"Ano," pokračoval Rus. Jeho tvář zlostí celá zrudla. "Budete mluvit." "Nic neříkejte!" podíval se na něho Banks. "Jen ať ty svině udělají co chtějí.

V bezmocném vzteku si Rambo představil, co bude následovat.

A totálně zhroucený - přikývl.

Děsivý úder hromu zaplnil celou místnost. Jašin s nožem odstoupil a thajský seržant Bankse pustil. Lépe řečeno, práskl jím o zem.

Podovskij se ušklíbl.

"Výborně. Konečně jsme postoupili o krok dál. Tleskám vašemu rozhodnutí, jen blázen dokáže zemřít pro ztracenou věc.

Nebo nechat zemřít přítele." Přistoupil ke kovovému psacímu stolu a zapnul vysílačku.

"Frekvenci objevili naši specialisté. A správnou volačku znáte jistě vy. Nebo se mýlím?" Rambo v naprostém zoufalství kývl.

"Nedělejte to," křičel Banks. "Tihle bastardi nám mohou -" "Drž hubu!" kopl ho thajský seržant do tváře. Teď byl opět v bezvědomí Banks.

Rambo se stáhl do sebe a snažil se dívat jinam.

Podovskij mu přisunul mikrofon. Držel jej před Rambovými zkrvavenými rty. "Teď jste na řadě vy. Uveďte své jméno a řekněte, že jste byl zatčen jako špión. Že vaše mise byla omyl a vůbec všechny mise byly omyl. Řekněte, že varujete před každou další podobnou agresí. Odsuzujete jejich válečné zločiny. Rozumíte?" Unaveně lapal Rambo po dechu. Pak řekl první slova v této místnosti. Jeho hlas zněl zničeně a doslova se lámal. "Dvaadvacet - padesátšest. Osamělý

vlk... (rozkašlal se, když řekl svůj kód...) Osamělý vlk volá Vlíčí doupě. Přepínám."

7.

V hangáru Trautman zasmušile prohlížel mapu. Thajsko, Laos - ... a Vietnam. Tady nechali Ramba, tady ho viděli naposled. A tady asi zrovna prodělává něco ošklivého. Jestli je vůbec naživu.

Kolem dokola byli technici a vojáci. Všichni uříceni s usilovným spěchem balili své aparatury do beden a nakládali je do Peregrinu a Agusty. Do tryskáče Peregrinu a vrtulníku Agusty. Na podporu akce bylo povoláno ještě několik vrtulníků. "Všechno zabalit a pryč odtud!" Tak zněl Murdockův rozkaz. A všichni ten rozkaz plnili.

Ale tak lehké to Murdock mít nebude. Utéct jako kluk, uvažoval trpce Trautman. Jakmile se vrátím do Států, zatopím ve správném pekle pod jeho kotlem.

Přes hluk v hangáru, který působili technici při demontáži zařízení, zaslechl Trautman bezprostředně slabý, horečnatý hlas z přijímače: "Vlíčí doupě... zde je ... dvaadvacet padesátšest... Osamělý vlk volá Vlíčí doupě... Slyšíte mě? Přepínám." Trautman pocítil v okolí žaludku prudký žár. Uchopil šálek čerstvé kávy, který měl připravený u přijímače, zvedl jej k ústům a zase jej postavil na místo, aniž se napil. Zesílil zvuk rádia.

Nebyl sám, kdo náhle zbystřil pozornost a napjatě naslouchal.

Technici, vojáci, Ericson, Doyle, všichni jako na rozkaz obrátili tvář k přijímači.

"Dvaadvacet - - padesátšest - - slyšíme vás, Osamělý vlku," říkal do mikrofonu operátor. "Kde jste? Přepínám."

Koutkem oka spatřil Trautman pohyb. A když se tím směrem obrátil, viděl, jak se objevil ve dveřích Murdock.

"Co se tu, k čertu, děje?" vykřikoval. "Proč ti lidé nebalí?" "Pane, to je Rambo," oznámil mu technik na příjmu. "Právě se ohlásil rádiem." Murdock sebou trhl.

"Cože, Rambo? - - - Ne, to přece není možné."

8.

Zpocený, ruce stále upoutané na kostře postele, Rambo několikrát polkl. Nenávistně se podíval na mikrofon, který mu držel Podovskij před ústy.

Nějaký hlas přehlušil šum rozhlasové frekvence a dral se teď neodbytně z rádia: "Slyšíme vás, Osamělý vlku, kde jste? Přepínám." Rambo neodpověděl.

Hlas po chvíli opakoval ještě naléhavěji: "Kde jste? Hlaste svou pozici, Osamělý vlku. Konec." "Když neodpovíte, bude vaše příští pozice smrt." Jašin přistoupil blíže a před obličejem mu mával nožem v soustředěných kruzích.

9.

Trautman nedokázal dál čekat. Netrpělivě vytrhl z ruky technika mikrofon.

"Johne, tady je Trautman, kde k čertu vězíte?" Statická elektřina působila na frekvenci slabé poruchy.

"Johno, hlaste se." Více poruch, více sténání. Horečnatý hlas.

Rambův hlas. Poznával jej. Trautman hořel vzrušením. Ale ten způsob řeči, ta jeho vysílenost mu dělala starosti.

Řekl jediné slovo. Dvě slabiky.

"Murdock." V hangáru ticho doslova zhoustlo. Technici se na sebe dívali zamračeně. Ericson protrhl zdánlivou lhostejnost pohledů, když sáhl po plechovce piva. Murdock ve dveřích své kanceláře zůstal jako opařený. Jeho tvář zobrazovala citový konflikt.

Nervózní, rozpačitý. Cítil, že se všichni na něho dívají.

"Okamžik. Tady je." Trautman přivřel oči, když mu odevzdával mikrofon. Murdock jej uchopil. Netušil při tom nic dobrého. Otočil se. Když zpozoroval, že pohledy všech lidí v hangáru se teď upřely jen k němu, ušklíbl se pohrdavě. Ale nedokázal tím zastřít své pocity.

"Rambo," řekl Murdock a snažil se dát hlasu přátelský tón.

"Hovoří Pack Leader. Dobře, že jste naživu. Kde jste? Udejte nám svou pozici. Potom přijdeme a vyzvedneme vás."

Trautman měl chuť si zhnuseně odplivnout.

Poruchy.

"Murdocku..." Ticho se protahovalo.

"...já si vás ještě najdu!" Kdekomu se teď zrychlil dech. Murdockova tvář náhle zbělela.

Koutky úst mu neupustil mikrofon. Jeho hlas se třásl.

"Ježíši Kriste..."

10.

"Vy!" Podovského popadl takový vztek, že jej nedokázal ani vyjádřit slovy. Oči mu za brýlemi groteskně mrkaly, mikrofon tiskl tak, jakoby jím chtěl po Rambovi mrštít. Ale před tím, než k tomu mohlo dojít, vyřít se ke generátoru. Rozhodným pohybem stiskl knoflík.

A Rambo pocítil opět v celém těle hrozný účinek elektrických šoků.

Zařval.

Zhroutil se.

Nemohl už ani stát.

Konečně se ponořil sám do sebe, do tmy ve svém nitru. Zřít se do nejhlubší rokle. Byla částečně v jeho mozku, v prsou, ale především v duši. Černý, hluboký a extrémně stísněný hrob. Tlak, který ho udržoval v násilné rovnováze.

A když Podovskij kroužil nožem stále blíže, dělaly se Rambovi mžitky před očima, každý nerv se v něm chvěl v té chvíli

napětím.
Černý hrob explodoval.

11.

Když pozoroval Podovskij jak ten hnusný americký špión visí na čele kovové postele a přitom on stále přidává vyšší a vyšší napětí, jenže úplně marně, bylo mu jasné, že tady něco nesouhlasí.

Zřejmě docela a úplně nesouhlasí.

Zdalo se, že zajatec upadl - mímě řečeno - do stavu jakési strnulé zběsilosti. Jeho tělo, to byl stroj, který už jel bez kontroly.

Byl pod vlivem nějaké zvláštní síly, která sama trhala kovovou drátěnkou postele. Jeho řev se ponenáhlu měnil v jakési zvířecí kvílení. Znělo to, jakoby řičelo nějaké raněné divoké zvíře.

Zneklidněn se otočil Podovskij od generátoru. Jako hypnotizován působivým divadlem - Rambovo kvílení a křik právě přerušil zvuk hromu, který otřásl celým barákem - přistoupil k zajatci, jehož zběsilost stále stoupala. Péra postele se pod Rambovým nápořem začala s hlasitým kvílením ohýbat.

Příliš pozdě si Podovskij uvědomil, že v Američanovi se vzrůstající zuřivostí stoupá i síla, tak, že ...

Svary začaly praskat, péra se trhala. Podovskij nedobrovolně pokročil o krok zpět.

Ale přece jen pozdě. Spatřil až na poslední chvíli, jak náhle osvobozená ruka na něho zamířila kovovou svorkou.

Rus stál v louži, která stékala ze zajatce na zem, když ho polévali pro větší vodivost vodou. V tom ucítil - ne! - jak na něho přeskočil proud. Prostřednictvím zajatce proudil i do jeho těla, trhal jím a škubal mu končetinami. Rus se začal třást jako loutka. A současně cítil, že se mu topoří penis. A ejakuluje. Roztřesené prsty se jako drápy sáply po jeho hrdle.

12.

Zarputile se Rambo vrhl na Rusa a mrštil jím proti generátoru.

Tělo uvízlo v drátech. Zatímco se Podovskij zhroutil na stůl a shodil generátor na zem, obrátil se k Jašinovi, který na něho teď dorážel rozžhaveným nožem.

Ani Jašin nebyl dost rychlý. Rambo se rozpráhl a uchopil mikrofon, který Podovskému vypadl. Praštil jím ze všech sil Jašina, který se snažil ustoupit napříč místností. Rána šla přímo do hlavy. Do úst.

Ale ještě zbýval thajský seržant a strážný, kteří teď vstoupili s namířenými puškami. Protože stáli dost daleko od sebe, nemohl se na ně vrhnout současně, dříve než...

Měli prsty na spouštích pušek.

A potom podlaha explodovala. Dřevěné třísky vystřelovaly do vzduchu a tlaková vlna hodila Ramba proti posteli.

Instinktivně zvedl ruce k očím, aby je chránil před výbuchem šrapnelu. Okolo něho stoupal dým. Přes stěnu zazněla nová salva z AK-47. A když se kouř pomalu rozptýlil, viděl dírou v podlaze CO, jak pohybuje hlavní své zbraně.

Podovskij a Jašin leželi v bezvědomí na zemi. Strážný byl očividně mrtev. Thajský seržant mezitím zmizel. Dveře zůstaly otevřeny a venku zaznívaly první poplašné výkřiky do deštivé noci.

Zazářil blesk, následován dunivým úderem hromu. Rambo vytrhl z Jašinovy nehybné ruky svůj nůž. CO mu hodila jeho luk a toulce se šípy.

A jako by byli tento manévř cvičili celé měsíce, rozběhli se nyní přímo k oknu.

CO vyskočila první. A potom - - -

13.

Znovu se zaklikatil nad tábořem blesk, do mlhavé tmy se zakousl kužel světloometu. Rozběhli se po rozbahněném povrchu až tam, kde byl lágr obehnaný ostnatým drátem. Když Rambo zpozoroval, že pátrací kužel světla se zastavil na jediném místě - shodou okolností tam, kde právě stál - znehybněl. Opatrně vytáhl šíp z toulce, založil jej do tětiny a vystřelil. S lehkým svištěním střela vyrazila a tětina se ještě zachvívala. Kdyby nebyla z nylonu, dráha šípu by jistě nebyla tak přesná, protože na jiný materiál by vlhkost působila přímo zhoubně. Ale šíp letěl naprosto přesně ke svému cíli a záhy byl světlomet roztržštěn na kousky.

Tábor se okamžitě znovu ponořil do tmy.

A přece - blesky teď osvětlovaly oblohu v kratičkých intervalech a tak prozrazovaly vojákům, kde uprchlíci právě jsou. Vyšlehl plamenomet, rachotily automatické zbraně, kulky se hlučně míhaly vzduchem a zasypávaly kmeny pralesních stromů v jejich blízkosti.

CO odpovídala krátkými salvami ze své AK-47.

Uháněli dále. Jiný světlomet se najednou rozzářil a rychle je objevil. Jenže jim přála náhoda. Bouřka dospěla přímo nad tábor a jeden z mnoha blesků sjel z temné oblohy jako světelná puma svržená z letadla, přímo na jeden barák s hlavním generátorem.

Všechna světla v táboře v té chvíli zhasla, včetně nebezpečného světloometu.

Celý prostor opanovala neproniknutelná tma.

Ale to vše trvalo jenom chvíli. Pak už zase vyletovaly rozžhavené kulky k nočnímu nebi a padaly zpět na zplanýrovanou plochu, kudy ti dva prchali k okraji džungle. Osvětlení, jež dodávala vybuchující munice, bylo značné, ale i nebezpečné.

Střílející zbraně utichly záhy poté, co blesk, který udeřil, následovalo zadunění hromu. Ten dokonale přehlušil výstřely. Konečně doběhli až k vytoženému ostnatému drátu. Rambo se shýbal a rukama nadzdvíhoval napjatý drát, přičemž mu jeho ostny zle pronikaly do dlaní.

CO se podařilo podlézt.

Ramba pak napadl lepší způsob. Položil se na záda do rozměklé půdy, vzal luk a udělal z něho operu, která drát zvedala tak, aby se pod ním mohli propazdit. Pak se doplížili až k vlastnímu plotu.

Nad nimi se roztříkl hrozen světlice, který jim poskytl dostatek světla k orientaci. CO se zastavila na místě, nabíla si zbraň a namířila na kolíky, na nichž byl zachycen ostatní drát. Nejprve létaly do vzduchu dřevěné třísky, ale pak i kovové ostny, zasažené palbou.

Vznikl otvor, kterým mohli pohodlně projít. Ale když se k němu vrhli, doléhaly k Rambovým uším rány, jak se kulky zarývaly do kmenů okolostojících stromů. Listů přímo pršelo z větví, jako když se házejí maškarní konfety.

Ale byli venku.

"Jste opravdu úžasná," uznával zadýchaný Rambo, sotva se prodral křovím až k CO.

Zlobila se, že mluví a tak se ještě víc vyčerpává. Vždyť sotva popadal dech.

"Didimau!" pobízela ho ke spěchu. "Jdeme, jdeme!" Děšť kulek teď dopadal nalevo, do vzdálenější části džungle.

Byla opravdu úžasná, myslel si Rambo v běhu.

A opravdu byla.

14.

Když se Podovskij vyřítl z prostředního baráku, kapala mu z nosu a z úst krev. Rozčilovalo ho samozřejmě, jak ho Rambo obelstil s vysílačkou. Ale ještě víc ho hnětla situace, která se před ním odvíjela. Chaos. Blesky z nebe i ze zbraní, výstřely, hromobití, bezradně pobíhající postavy a rozkazy, které si protiřečily.

V krátkém záblesku spatřil thajského seržanta, jak šermuje rukama ve vzduchu, jakoby si ohmatával cestu tmou, místo aby byl ten sadistický idiot neustále k dispozici svému veliteli.

A kde asi vězí Vinh, ten fajnový kapitán, který byl stále jaksi nad věcí? Jak se ukázalo, záleželo mu víc na tom, aby si neumazal svou nažehlenou uniformu, a snil o tom, že se brzy dostane do Hanoje. A tam by nechal všechnu práci a odpovědnost na věrném podřízeném a sám by trávil rozkošná dobrodružství na svém sampanu v přístavu s přítulnými přítelkyněmi.

Patrně se zamkl ve své místnosti z obavy, aby mu nezmokla uniforma. - Matko Leninova! Bahno mu mlaskalo pod botami. Krev se v dešti smísila s kapkami a stékala mu po lících. Podovskij dohonil thajského seržanta a čapl ho prudce za límec.

"Najděte ho! A ihned ho přiveďte, jestli nechcete, abych vás hodil do té jámy s bahnem. Najděte ho a sem s ním!"

Thajský seržant zíral na Rusa šokován. Myslel na Ramba, ne na Vinha.

Náhle Podovskij vycítil, jak se k němu někdo žene. Jašin.

V dalším záblesku, sotva Jašin otevřel ústa ve snaze promluvit, spatřil, že má přední zuby většinou přeražené. Mikrofon dopadl na čelist.

"A až ho seženete," trásl se Jašin vzteky, (skutečně, uvědomil si Podovskij. Mluví, jakoby nemluvil. Jen huhlá.) "A až ho seženete, tak ho hned zabijte!" Myslel Ramba, ne Vinha.

Seržant, který se octl pod takovým terorem očividně nerad, začal křičet, udílet rozkazy a svolávat své muže do džungle. A když Vietnamci začali opět střílet, pomyslel si Podovskij: Proč se vlastně trápím s těmihle amatéry? Mám přece své vlastní lidi.

Odborníky. Profesionály.

Když se otočil, opět vyšlehl blesk. Spatřil sovětské vojáky, seřazené ve vojenské formaci, v jejich tvářích byla vepsána vyčkávací lhostejnost. Pušky měli v pohotovosti a očekávali, jaké dostanou rozkazy.

Před léty viděl Podovskij americký film, který se tajně promítal v jakési soukromé společnosti. Jmenoval se MASH a hráli v něm Donald Sutherland a Elliot Gould. Vyprávěl o americkém lékařském týmu v Korejské válce. Při jakési příležitosti poslali oba hrdiny do Japonska, aby operovali srdce syna amerického generála. Vříteli se do nemocnice ve svých zatracených uniformách, bez ohledu na možnou infekci zdejších pacientů, pro něž bakteriemi pokryté obleky znamenaly jistě nebezpečí. Místní pohněvané sestřičky se sladkým úsměvem sdělili: "Jsme profesionálové z Doveru." Co tím mysleli? "Mrkneme rychle mezi žebra toho chlapce, ale musíme koukat, abychom byli ve dvě na golfovém hřišti." Ti zřejmě na nic jiného nemysleli, než na golf. Na tu hnusnou, typicky buržoazní a zcela nesmyslnou hru.

Arogantní egoisté.

Ale přesvědčení do morku kostí, že jsou nejlepší.

Profici! Tahle vzpomínka mu připomněla, že by se měl taky chvíli starat o své zdraví. Kývl hlavou, když si uvědomil, že je dost slušně zřízen. I krvácí. Ale pak to vzal docela jinak: Nač vlastně potřebuje nějakého thajského seržanta nebo kapitána Vinha s jejich bezmeznými idioty? Má přece své profesionály z Doveru.

Ihned začal udílet rozkazy.

Ve stejné chvíli si všiml, že Jašin se dvěma muži vstupuje do helikoptéry.

15.

Srdce mu vzrušeně bilo už vědomím, že je volný. Pospíchal vedle CO spletitou, zarostlou cestou temnou džunglí. Když stanuli u bahnitě pěšiny, stoupali cik-cak od kraje ke kraji, kousek povylezli, kousek po kluzkém terénu sjeli, až se konečně přece jen vyšplhali nahoru.

Tady Rambo náhle ztuhl. Slyšel mohutné dunění rotoru vrtulníku a když pohlédl vzhůru, div se nezapotácel. Dvě dlouhé světlé přímky světlometů, umístěných v Hueyi, svým světlem soupeřily s blesky a praskání motoru zase s hromobitím.

Rambo napjatě hleděl do pralesa, který se rozkládal pod nimi a snažil se prohlédnout dešťovou clonou.

A právě při tom odhalil dvě živé světlušky. Byla to světélka kapesních svítilen, která se pohybovala také cik-cak mezi stromy.

Potom zaslechl volání.

A prudkou palbu z pušky. Kvičení prasete. A ticho.

Vrtulník, jehož stín se pohyboval po nebi, osvětlován občas blesky, se kymácel v hustém dešti. Musel ho řídit šílenec. Jen nejlepší, nejodhodlanější a nejpominutější pilot se mohl odvážit v téhle nepohodě vůbec nastartovat vrtulník, aby po nich pátral.

A náhle Rambo pochopil, kdo to je.

Ticho.

Kazak.

Jašin...

16.

... měl s pákou i pedály Hueye plné ruce i nohy práce, aby uklidnil těžký stroj v prudkých nárazech větru. Ale vrtulník reagoval na jeho úpornou snahu jen velmi váhavě. Vyžadovalo to nesmírné soustředění udržet za takových podmínek pod kontrolou těžkou helikoptéru. Zapomněl zřejmě na obrovské riziko, s nímž vzlétl nad džungli k obtížnému pátrání. Stačila malá chyba v navigaci, při stoupání, zavěšení vrtulníku v té tmě, a Huey se mohl najednou ocitnout v pasti větví stromů a celý stroj by se obrátil hlavou dolů, roztříštil by se na kusy a ty by explodovaly a shořely.

Ale riziko v té chvíli nic neznamenalo. Šlo jen a jen o prchajícího zajatce a o osobu, která mu k útěku dopomohla. V jeho mysli se vynořila dokonalá fotografie okamžiku, kdy po něm ten ničema mrštil mikrofón. A ta vyvolala znovu tu strašnou nenávist. Dotkl se jazykem přeražených zubů. Když pominulo trauma z té pekelné rány na čelist, vztekla si odplivl. Měl pocit, jakoby mu někdo nasypal mezi obnažené dásně rozdrcené sklo. Pozorně se díval dolů, aby mu neunikl ani nejmenší pohyb. Z Hueye klouzal přes koruny stromů a keřů paprsek palubního reflektoru, který pročesával krajinu. Náhle se z křovin vyfítilo divoké prase. Dva vietnamští vojáci je chvíli pronásledovali, než jim došlo, že nestíhají uprchlého zajatce. Když už thajský seržant došel až skoro k nim, musel Jašin stroj rychle zvednout a zase stoupat vzhůru. Děšť se sléval po plexiskle kabiny vrtulníku.

Pod sebou pak Jašin spatřil dva vojáky, plazící se vzhůru. Oba zvedli ruce tak, aby si chránili oči před prudkým světlem palubního reflektoru.

Jašin znovu stoupal. Musel se dostat nad horský hřeben. Řev motorů sílil, ale překonat zadunění hromu nedokázal.

Rus si náhle uvědomil, že to, co slyšel a co pokládal za hromobití, byla exploze.

Zase tedy obrátil Hueye tak, aby palubní reflektor prohledal krajinu pod sebou. Podíval se osvětleným směrem a viděl...

... nohy. Jedna visela na křoví, druhá ležela na zemi v kaluži. A když paprsek reflektoru pátral dále, objevilo se v jeho světle i lidské tělo, k němuž ty nohy patřily. Vietnamský voják ležel na zemi na zádech. Oči vytřeštěné, ústa široce rozevřená. Rty byly daleko od sebe, připraveny patrně vydat výkřik právě ve chvíli, kdy muž zemřel.

Několik vojáků se kolem něho shromáždilo a jen ti nejodhodlanější postupovali dále. V čele thajský seržant, který se zle ohlížel za těmi, kteří zůstali zpět.

Jašin zamířil s vrtulníkem zase k horskému hřebenu a hned se rozhodl, že poletí nad korytem potoka, který se ztrácel ve tmě v nejbližším údolí.

Kdybych byl na místě toho zajatce, patrně bych se pokusil projít právě tímto místem, tudy vystoupit z údolí do hor.

Hledal bych volný prostor, abych nezůstával stále sevřen v úzkých skalních stěnách a mohl prchat, kdybych se dostal do úzkých.

Ale já mohu teď tohle údolí zdolat zřejmě rychleji, než dokáže Američan.

Když Jašin vedl Hueye přes nárazy větru údolím vzhůru, dýchal dlouze a hluboce radostným vzrušením.

Ano, když Američan to údolí opustí, mám pro něho skutečné překvapení.

Když Vietkong odebral v roce 1975 jihovietnamské armádě i tohoto Hueye, bylo na jeho palubě ještě zvláštní přídavné zařízení.

Palubní superdělo - plamenomet - jež Američané rádi nasazovali do boje.

Ano, říkal si v duchu Jašin. Letím na správném draku, který dokáže z tlamy chrlit oheň.

17.

Výčerpaná, těžce lapající po dechu, klesla CO pod skalní převis, porostlý křovím, takže tu byla ukryta před pohledy shora. Přesto byla připravena stáhnout se ještě hlouběji do houští, kdyby se palubní reflektor vrtulníku přiblížil a pokusil se ji objevit.

Také Rambo se zastavil a pátravě se díval kolem. Sužovala ho nesmírná žízeň. Proto obrátil tvář k dešti, široce roztáhl ústa a soustřeďoval si v nich jednotlivé kapky a teprve, když vytvořily doušek, lačně polkl. Poslední hodiny v táboře se na jeho fyzické síle zle podepsaly.

Tělo bolelo do poslední žilky a do posledního nervu. Jediné, co ho drželo na nohou, byla obrovská vůle přežít.

A nádherný, i když těžko pochopitelný pocit svobody.

Byl rozhodnut se své svobody nevzdat za žádných okolností.

Ale věděl také, že je na konci sil. Byl tak vyčerpaný, že by se znovu případnému náporu neubráníl.

Kromě toho musel brát ohled na CO. Zachránila mu přece život.

A když chtěl, aby si odpočinula ona, musel nařídit tuto přestávku.

"Ještě jsem neměl příležitost -" začal stále ještě s dechem, těžkým jako cent.

"K čemu?" "Poděkovat vám." "Oh," vydechla s trochou pýchy, kterou hned zahнала. "Beze mne byste si poradil taky."

Přišlo mu to k smíchu.

"Opravdu jsme vytvořili dobrý tým," řekl. "Jak se vám vůbec podařilo prorazit podlahu?" Ukázala na jeho toulec.

"Třaskavinou." Nezapomněla na granát a zacházet s ním ji přece naučili v kurzu.

Zase se zablesklo. Palubní světlomet pátral hezký kousek pod nimi a bral údolí odzola nahoru. Zvuk motoru jakoby se však vzdaloval.

Intenzivně se k ní přitiskl hlouběji do křoví.

"Vypadáte pěkně vzatej," řekla hantýrkou, jako by nikdy jinak nemluvila. "Rány jsou nakažlivé." Všechno mu bylo jasné. Jenom lehce pohnul víčky. Nechtěl ji zbytečně zneklidňovat.

"Ale opravdu, jste těžce raněný, potřebujete lékaře a léky.

Mám o vás starost. Rozhodně ještě nejste v takovém pořádku, jak si třeba sám myslíte." Pohlédl na ni.

"Opravdu možná nejsem." "Co chcete dělat dál? Pokusíte se projít Laosem nebo Thajskem?" "Jo," vyjasnil náhle čelo.

"Thajskem. Mám tam ještě jeden drobný kšeftík." "A pak pojedete do Ameriky?" "Těžko říct. Až vyřídím tu věc v Thajsku, třeba mě v Americe nebudou dvakrát chtít." "A když se přece vrátíte?" "Co bude?" "Vezmete mě s sebou, Rambo? Nabízím se vám ještě jednou: Vemte si mě." "Vy mě ale neznáte!" "Ne, znám vás až moc dobře. Vy mě s sebou vezmete. Ve Spojených státech se setkám se svým synem. S Nguyenem. A se svým bratrem. Třeba mě někde vezmou jako učitelku. Mám přece univerzitní diplom. Koupím si cadillac a projedeme Dallas." Vzdor okolnostem se neubráníl smíchu. Při příštím zablesknutí spatřil to velké napětí v její tváři. To ho vzpamatovalo.

"Zachránila jste mi život, CO. Chcete do Ameriky." Pak dodal: "Dostanete se tam." "Uděláte dobrou věc." "Pokud ale jde o mne -jsem vrah." Vzrušené výkřiky, které sem doléhaly z horského hřebenu, sotva postřehli. Ale když zpozorovali, jak několik kapesních lampiček bliká v křoví, zamumlala překvapená CO: "Raději se pustíme zase dál."

Když pak postupovali v lijáku opět dolů do údolí, uvědomil si zřetelně, jak blízko jsou jim vojáci na stopě. Včera, když unikl pronásledovatelům z lodi, používal nejrůznější uskoky. Mátl stopy tím, že kus cesty ušel potokem nebo říčkou, zametl tak za sebou opravdu dokonale. Položil do cesty několik min, které se mu podařilo odnést z lodi. Zase vyřadil z provozu několik pronásledovatelů.

Ale tentokrát nepomáhalo nic. Ať udělal co chtěl, vojáci šli za nimi v těsném závěsu.

Byl mezi nimi zřejmě nějaký výborný stopař. Možná nejlepší, jakého kdy Rambo poznal.

18.

Thajský seržant se spokojeně zasmál. Ano, zde. Už to má. Zamířil kuželík ruční svítilny přímo před sebe na zem. Přes proudy vody, které se tudy valily, spatřil tam slabý otisk lidské nohy. Ani jeden z debilů, kterým velí, si toho nevšiml. A i kdyby si toho všiml, nevěděl by si s tím nálezem rady.

Jen on ano. Stejně jako našel deset kroků dále ve světle slabé ruční baterky zlomený list gumovníku. Co, zlomený, jen trochu nalomený, skoro to nebylo vidět. Jak se ten Američan a jeho společník otřeli o křoví, když utíkali kolem. Zase se mu vracela stará forma, už k němu stopy hovořily jasnou řečí, už si s džunglí rozumí zase jako dřív a dešť neděšť, nic se na tom nedá změnit. Vyzná se ve své věci.

Nepatrné znaménko mu stačí, aby bezpečně rozpoznal, že tudy někdo nedávno šel. Byl na to pyšný.

Pak Thajcův pohled padl na list, který na okraji přislápla lidská noha. Hlupáci, kteří za ním táhnou džunglí, by z toho nepochopili nic. Kdežto on ano. Jako prve. Thajský seržant se nadmul uspokojením a usmál se. A ta maličká stopa kousek dál - jasně. Šli dva. Jeden velký, druhý malý. Otisk ještě nezalila dešťová voda. Muselo to být opravdu nedávno. Skoro by řekl teď.

Takže nemohou být odtud daleko. Thajcův úsměv se změnil v nenávistný škleb. Je na dobré stopě. A už brzy, snad za docela malou chvíli, na ně narazí a Američana zabije. Tak rozkázal Kazak. Neřekl jak to má udělat.

Ten Američan bude umírat pomalu. Thajský seržant si mnohokrát představoval, jak tenhle okamžik bude probíhat. Jak jej vychutná. Teď pospíchal dál a promýšlel každý detail té smrti tím podrobněji, čím byla blíže.

Když Rambo před léty poprvé utekl z tohoto tábora, tři dny ho zoufalý Thajec pronásledoval džunglí. A přece mu tehdy unikl. Ještě navíc byl tenkrát Američan zesláblý nemocí, což přece hrálo do karet pronásledovateli. Aspoň si to docela určitě myslel jeho nadřízený.

Thajec měl paměť jako slon. Nemohl zapomenout na slova výčitek, jež se na něho snesla. A časem, uložena ve vzpomínkách, chutnala hořce a zněla ještě tvrději. Nejen, že ho degradovali z důstojníka na obyčejného vojáka, dostal ještě dodatečný trest. Pak postupoval pomaleji, než bývá zvykem, a navíc musel celou tu dobu trávit v tomhle pekle, v tomhle mizerném zajateckém táboře.

Ale trpělivost mu nechyběla.

Ani nezlomné odhodlání.

Zase se vypracoval zatím alespoň na seržanta. A aby ho taková ostuda nepotkala znovu, celý čas na sobě tvrdě pracoval. Učil se a postupem času se z něho stal vynikající stopař. Ve všech okolních regionech, kam byl odvelen - tenhle zajatecký tábor se stěhoval z místa na místo - byl předním stopařským expertem. Vyučoval tomuto umění a sám se stále přiučoval. O kom věděl, že umí, každého donutil, aby se s ním rozdělil o své znalosti.

Při velkém Buddhovi, už nikdy v životě se nesmí stát, aby zase ztratil tvář a pověst. Kdyby někdy nějaký zajatec opět upláchl a thajský seržant dostal za úkol ho vypátrat, pak toho zajatce vypátrá.

Možná, že při takové příležitosti by mohl být i přeložen. Možná - při troše štěstí - i do samotného Ho-Či-Minova města, jemuž se za války říkalo Saigon, a byl symbolem neřesti a úpadku. Po zdánlivě nekonečných letech služby v tomto strastiplném pekle uprostřed džungle toužil po spoustě úpadku a neřesti.

Zase přišel na stopu a na druhou. Dva lidé prchali za deště korytem potoka. Ze sadistické radosti se dal Thajec náhle do smíchu.

Protože právě tenhle Američan byl příčinou jeho zmařené kariéry. A nyní mu tento Američan nabídl příležitost k úspěchu. Okamžik mezi bleskem a zahřměním měl opět pocit, že se vrátil čas války. Zatímco jeho země v té válce zvítězila, on ne.

A nyní, v oné reminiscenci, ve své soukromé válce, má šanci zvítězit jako kdysi jeho vlast.

19.

Stále přšelo, přesto noc dostávala pomalu tragický nádech předranního úsvitu. Rambo se nyní vmáčkl mezi dva keře a jen stěží rozeznával jejich obrysy. A potom stromy a ostatní bujná vegetace džungle vystupovaly ze tmy stále zřetelněji.

CO k němu přisedla trochu blíž a pak se na něho poplašeně podívala. Nechtěli se teď o tom bavit. Teď, když ubývalo noci, ztráceli postupně výhodu proti svým pronásledovatelům. Už slyšeli, jak se blíží. A kdyby je náhodou zahlédli - - - Jednotlivé předměty začaly mít pevné tvary. I barvy. Děšť šedohnědou a Rambo dohlédl na deset stop kolem sebe.

Patnáct.

Dvacet.

A když pak pod ochranou stromů objevil nějakých padesát yardů vzdálenou pasečku - teď už se ukázala úplně jasně - bezděčně ustoupil zpět. Ramena mu poklesla. Pohled na otevřenou plochu ho zneklidnil. Chtěl se obrátit a uchýlit se pod ochranou stromů opět do úkrytu.

Jenže CO už byla v té chvíli asi ve třetině palouku. Protože ji Rambo nechtěl opustit, následoval ji. Ale s hrůzou si uvědomil, že rotor Hueye už bouří přímo nad ní a zaměřuje se právě na tuhle cestu.

Volal na CO, aby se vrátila. Byla však v půli cesty, kam měla namířeno. Ještě rychleji se vyřítit za ní. Ale nedostihl ji.

Vrtulník byl přímo nad ní. Z kabiny vyšlehl oranžový plamen. Ach, Ježíši! pomyslel si Rambo. Huey má dračí jazyk. Plamenomet.

20.

Při náletu na planinu soustředil Jašin pozornost na prechající postavy tam dole. Ten jeden byl bezpochyby Američan. Odklonil řídicí páku, aby stroj rychle sestupoval. Zato žaludek mu stoupal až do krku. Soustředil se. Jeho napětí se tak zvyšovalo, že se vzrušením kousal zbytky zubů do rtů.

V pekelném vzteku tiskl ze všech sil knoflík, jímž se spouštěl plamenomet. Mezitím, co prolétával údolím, ve skutečnosti stále jen čekal, kdy ti dva vyjdou korytem potoka na planinu. Věděl, že tudy vyjít musí.

A on se jich musí dočkat.

Jeho trpělivost přinesla růže. Ti dva byli na pláni.

Přišel čas jeho pomsty.

21.

Drak, plivající oheň.

Kolikrát ho jen Rambo viděl v akci. A přece si nikdy nedovedl na účinek jeho ohnivé síly zvyknout. Strach se mu vлил do nohou.

Zdávalo se, že mu náhle ztvrdly. Vzdálenost mezi ním a CO se zvětšovala. A najednou jakoby země vpravo od něho vyletěla do vzduchu. Kriste Ježíši! Ježíši! Jaký hrozný rachot. Účinek se nedal hned tak s ničím srovnat. Strojní puška byla proti tomu hračka pro děti. Země se třásla a drolila se na kousky a při tom tenhle - v americké armádě dávno vyřazený - typ byl jen prehistorickým monstrem. Přitom to byl i tak skutečný drak, chrlicí oheň z bezedné tlamy. Proto ho také vojáci ve své hantýrce přezdívali: Drak, plivající oheň.

Salva jakoby smetla celou planinu. Mokrá tráva létala ve vzduchu jako při vichřici a dopadala na zem spálená a jakoby semletá v kuchyňském stroju. Mokré bahno se měnilo v suchý prach. Ale CO běžela dál.

Konečně ji Rambo téměř dostihl. Oba se hnali do úkrytu stromů na protilehlé straně. Huey nad nimi cvičil jako o leteckém dni. Kyval se, prudce klesal a poslední kruh se snažil vybrat rychlým stoupáním.

A přitom vyplivl drak svůj oheň jako když se olízne žhavým jazykem. Před Rambem se rázem vznály stromy, jejich listí se proměňovalo na prach. Vysoké křoví mizelo beze stopy. Ohnivé výstřely jako gigantické oranžové hořící snopy poletovaly kolem a čeho se dotkly, to spalovaly. Strhávaly popínavé rostliny ze skalní stěny a balvany proměňovaly v prach a kouř, který stoupal vzhůru k nebi.

Rambovi se podařilo doběhnout ke stromům, když se vrtulník vznesl nad jejich koruny. Huey v dešti vrhal na zem hrozivý stín a k tomu ten děsivý zvuk jeho motoru! Drak, plivající oheň se už zase vracel, aby sežehl okraj planiny svým žhavým dechem. Rambo i CO věděli, že teď nezbyvá než hledat úkryt hlouběji v džungli. Rozběhli se. Ale když se Rambo ohlédl, zjistil, že tu CO není. Ani po jeho boku, ani za ním. Zůstala na okraji planiny.

Pak ji spatřil. Ležela doslova zavrtána do země, část těla měla pokrytou křovím, nohy, které vyčnívaly, směřovaly k planině.

Vrtulník se svým whump-whump-whump- se zase obracel a směřoval k ní. Ne! Slyšel, jak mu srdce bije přímo do uší, jak mu tepe ve spáncích.

A když se doplížil až k ní, spatřil na jejím obleku krev. Přehodil si luk a toulec se šípy tak, aby ji mohl obrátit. Hned při prvním pokusu zjistil, že mu na rukou ulpěla krev. Ne! Chtělo se mu křičet. Ne! Nesmí teď zbytečně ztratit ani okamžik. Musí ji odtud dostat než... Prásk! Ohnivý drak znovu nalétával s bušením a hřmotem.

Okraj lesa zachvátil chaos létajících třísek a vybuchující země, jejich nános si sedal tam, kde dosud stál Rambo. S CO v náručí se rozběhl a ještě nikdy neutíkal tak rychle, jako teď. Mezi stromy a křovisky. Děšť ho bičoval do tváří. Ale běžel zoufale, aby byli co nejdál od místa, kam teď dopadaly střely a kde zem olizoval ohnivý jazyk.

Nezasáhla ho zatím jediná kulka; přesto byl poraněn třískami, které mu s obrovskou silou narážely do zad v náporu vzduchových vln, vyvolaných nálety vrtulníku.

Jedna z nich ho srazila k zemi.

Na CO.

Aby z ní nevyrazil poslední dech vahou svého těla, pokusil se zmírnit náraz loktem. Přesto, že země po dešti změkla, roztřhl si loket do krvava. S jejím tělem v náručí se pak ploužil s námahou hlouběji do lesa. Byl potřísněn bahnem a krví, prudký déšť setřásl listí ze stromů a hned slaběji a hned silněji jím vířil proti nim. Listy se lepily na zasychající bláto a krev.

Až se konečně zastavil.

Byli tak hluboko v lese, že nad nimi ohnivý drak ztratil svou moc. Až sem nemohl protáhnout svůj žhavý jazyk. Tady by je Jašin ani nehledal.

Whump-whump-whump! Huey, s děsivým štěkotem střel chrlicích oheň, se dál snašel na planinu a ničil ji, aniž jim dokázal ublížit.

Rambo svíral CO v náručí.

Dívala se na něho a celá se lehce chvěla.

"Jste jednička, Rambo!" Houpal ji na klíně jako dítě a snažil se ji zachovat na živu, přelít do jejího těla vlastní sílu.

Dostal vztek sám na sebe, když cítil, že mu svaly pod její tíží ochabují.

"Ne Rambo. John. Jmenuji se John!" řekl.

Její oči ztrácely lesk, byla v nich všechna její bolest. Přesto je k němu oddaně upřela.

"Vůbec nic mě nebolí, proč?" Dýchala jen ztěžka. "Proč to nebolí?" Když cítil, jak se mu její tělo hrouť v náručí, neudržel se a zavzlykal.

"Jsi dobrý člověk, John... dobrý... Helluva... Nezapomeneš na mě?" "Ne! Nikdy. Určitě." A pak už byla...

... mrtvá. Viděl mnoho mrtvých. Vojáků, kamarádů, svíral v náručí své umírající přátele, nikdy však nepoznal váhu duše, když opouštěla tělo.

Maso.

Nic moc krásného.

Maso. Mrtvé maso.

Ted' to bylo jiné.

Ze všech sil, které mu zbyly, zařval na celý les.

22.

"Opravdu mi chcete vyhrožovat, plukovníku?" Trautman vztekle pochodoval po místnosti a díval se na Murdocka, který si právě srovnal brýle, přitáhl si stolní lampu a listoval v řadě zpráv a hlášení.

"Chtěl bych, aby byl nejdéle za hodinu připraven ke startu horský tým," řekl Trautman bez vytáček.

"Vy byste chtěl?...?" Murdock zvedl oči od papíru, jakoby nemohl věřit tomu, co právě vyslechl. "Plukovníku, uvědomujete si, že riskujete svou kariéru, svou reputaci, bezpečnost celé své rodiny?" Podíval se mu přímo do očí a byl to pohled dosti povzbudivý.

"Myslíte si, že jediný člověk za to stojí?" "Ano," odpověděl Trautman se vši rozhodností. "Jsem přesvědčen, že Rambův život za to stojí." Murdock zůstal sedět s pootvřenými ústy. Dolní čelist mu poklesla a nebyl chvíli schopen slova. "Dávám vám tímto rozkaz: Považujte své poslání v této misi za skončené." "Ted' dostanu tým pro boj v horách," trval na svém umíněně Trautman a vypadal, že Murdockovi vjede do vlasů. Pak ledově dodal: "Nebo vás musím v tomto případě obejít a obrátit se výš." Zdálo se, že to Murdock přijal jako dobrý vtip. Dal se totiž do smíchu.

"Mám dojem, že to pořád nechápete. Já jsem tady velitel a já rozhoduji. Vy jste jen maličké kolečko ve stroji, který ovládám." Kývl na Ericsona a Doylea. "A tím strojem jsme my!" Obrátil se a skoro vykřikl: "Ericson, strčte ho do basy. V žádném případě neopustí základnu." Nejen Ericson, ale i Doyle se chystal splnit Murdockův rozkaz.

A Doyle, ten poslušný šašek, už držel ruku na pouzdře s pětačtyřicítkou, která mu visela u opasku.

Trautman jen zíral na polovytasenou zbraň.

A potom se otočil, unaveně se podíval na Murdocka a řekl: "Takže Rambo nikdy neměl nejmenší šanci? Poslali jsme ho do ztracené věci! Je to tak?" "Dobrá," odpověděl Murdock a koutek oka mu zaškubal. Tik.

"Jak jste to jednou sám řekl: Vrátil se prostě domů."

23.

Blížil se ranní rozbřesk. Thajský seržant zaslechl ono: whump- whump-whump- v oblacích, vykoul z křovin na planinu, krátký pohled vzhůru a viděl draka, plivajícího oheň, vrtulník, který tu manévroval v kruzích. Tělem mu projel vzrušující pocit, když si uvědomil, že kořist je na dosah.

Pak se před ním otevřel ničím nerušený pohled na Hueye. Měl namířeno k druhému okraji planiny a zasypával ji stovkou výstřelů za sekundu. Viděl, jak stromy padají v dešti třísek. Jak pod dotyky ohnivého jazyku se kmeny mění v dřevo na podpal.

A přímo před sebou viděl ted' Thajec zvalenou trávu, kudy se plížil Američan a jeho pomocník přes planinu. Jeho ustrašení vojáci se tlačili za ním. Thajský seržant se ve své posedlosti pohyboval sice pomalu, ale stále kupředu.

Nejdříve ani nepostřehl, že zajatec a jeho pomocník se vydali opačným směrem. Tak ho zaujal pohled vzhůru.

Ale když se vrátil na zem, opět spatřil stopy. Všechna stébla trávy byla sešlápnuta stejným směrem. Jsou tedy zde, někde docela blízko.

A ohnivý drak byl jen dalším znamením, že se nemýlí. Proč by tu jinak byl? Thaj se dostal až skoro do půli mýtiny, kde

už stopy, díky plamenometu z Hueye, vzaly za své. Ale na tom už teď nijak nesešlo.

Vrtulník mu právě zkřížil cestu. Protože se co chvíli mohl dostat se svými muži do palebného postavení vrtulníku a rozeznal to nebezpečí, spojil se seržant vysílačkou s Jašinem v helikoptéře.

Sdělil mu, kde je se svou pozemní pátrací četou. A když Kazak potom zastavil palbu, spěchal thajský seržant, kryt stínem vrtulníku tam, kde se shromáždili jeho muži, na pokraji džungle. Při tom objevil další stopu.

Stopy uprchlíka byly teď zřetelnější, otiskovaly se hlouběji do měkké země. A bylo jasné, že už neutíkají dva, ale jen jeden.

Srdce se thajskému seržantovi rozbušilo rychleji, když našel ve stopě i krev. Čerstvou krev, kterou nesmyl déšť a neskryla bující vegetace.

Jeden z uprchlíků byl zasažen. Ten druhý ho pak odnášel. Proto byly stopy hlubší. A protože měl už oboje přečtené, tím, kdo prchal, byl zřejmě Američan.

Vzrušeně pospíchal dále. Lov se blížil ke konci. Srdce mu bušilo nejen námahou, ale i radostí. Odkryl totiž ve stopách, že tady uprchlík se svým břemenem padl na zem. Víc krve.

Mnohem víc.

A tady! Četl ze stop jako z novinové zprávy. Teď se Američan skláněl nad svou komplicou - je to žena, pochopil. A zřejmě už mrtvá.

Všechno je jasné.

Thajský seržant pocítil určité zklamání. Mohlo to být všechno tak směšně jednoduché.

24.

Rambo klečel nad hrobem CO.

Zvedl její mrtvé tělo a skoro v tranzu je odnesl hlouběji do džungle. Její křehké paže pateticky vlály z jeho náruče.

Konečně našel chráněné místo, o němž věřil, že by se jí líbilo.

Bylo zarámováno velkými balvany a rostl tu bezpočet nádherných orchidejí. Takových, o jakých ještě docela nedávno tak nadšeně hovořila. Bylo to včera v nadcházejícím ránu a přesto se mu zdálo, že od té doby utekla snad celá staletí. A potom začal nožem hloubit hrob. Když zjistil, že to trvá příliš dlouho, začal narušenou zemi vyhazovat rukama. Věděl, že přípravou hrobu ztrácí mnoho drahocenného času, ale v tomto okamžiku to neplatilo. Ať půjde kamkoliv, chce pro vždycky zabránit, aby divoká zvířata roztrhala její něžné tělo. Hloubil jámu tak dlouho, dokud nenarazil na svazky silných, navzájem propletených kořenů. Tam pak uložil ohleduplně mrtvou CO.

Už se ji chystal zaházet zemí, když dostal jakési náhlé vnuknutí. Šňal jí zlatého Buddhu, který jí měl přinášet štěstí, a zavěsil si ho na krk. Pak oddělil část z jejího šatu a ten pruh si ovinul kolem čela a dělal to se stejnou obřadností, s jakou se obléká pastor před bohoslužbou.

Teprve potom ji začal zasypávat. Tvář nechal až úplně naposled, jakoby zasypával vlhkou zemí sám sebe. Takové pocity se v něm zmítaly po celou dobu, dokud její hezký obličej nezmizel definitivně pod vrstvou hlíny. Přikryl hrob kamením a popínavými rostlinami, aby to místo zůstalo navždy ukryto před dotěrnými pohledy. A teď tedy poklekl ještě jednou jako v modlitbě. Vyšel, s lukem a toulcem se šípy přes rameno. Věcná vlhkost džungle mu pokrývala tělo, slepovala vlasy, padala do tváře, na ruce i nohy. Zase se vracel z úlohy pastora do role válečníka. Z šerého dávnověku. Z doby před mnoha a mnoha léty. Z doby, kdy všechno začínalo. Co nikdy neskončí.

Když mu déšť začal promývat oči a okolí jakoby se rozplývalo za mlhavou clonou, uvědomil si, že ta vlhkost, to byly slzy.

Také v táboře, když ho mučili, když ho zraňovali jeho vlastními nožem, když mu dávali elektrické šoky a napojovali jeho tělo na kolísající proud, stoupaly mu slzy do očí. Ale to byly jiné slzy než teď, když mu reflexivně pomáhaly překonat bolest. Lítost a soucit. S těmito slzami se nedají žádné jiné srovnat.

Byly to slzy hlubokého smutku.

Původně si myslel, že už nikdy nebude takového citu schopen.

Napřiml se. Sevřel pěsti.

Napjal svalnaté paže.

Nastavil rozezlenou tvář bodavým prutům deště. Připravil si hlasivky, které nyní vystupovaly jako pevné, kožené řemeny na povrch. A zařval. Bolestí a odhodláním. Jeho křik byl jako dunění hromu. A také tak hrozný.

Ale už nemohl otálet.

Poprvé se ho nikdo nezeptal, jestli sem chce nebo nechce.

Jednoduše ho sem odveleli. Ti, kteří pro to měli své důvody. Uléhali do čistých, pevných prostěradel s plnými břichy, najedení a napiti do sytosti. Jeho válka to nikdy nebyla. Ale on v ní pro ně bojoval.

Pak je začal nenávidět, protože věděli, kolik lží vypustili do světa. A co jim zbývalo, než vymazat lež, jakoby k ní nikdy nedošlo.

A tak dělali, jakoby neexistoval. A jiní ho nazývali vrahem dětí.

Také podruhé.

Já jsem sem přece jít nechtěl. Ale říkali, že chtějí uklidit ten chlív, který tu zanechali. Napravit chyby, které se staly. A někdo přece musel vyvést odtud válečné zajatce. Ti pánové, co jsou zvyklí spát v teple a v čistých prostěradlech, toho schopni nejsou. A proto nastavil podruhé svůj krk. Ale i tentokrát ho obelhali.

Zničili vše, co dokázal, zradili úspěch té mise. A tak zase budou přesvědčovat veřejnost, že nikdy neexistoval.

Dobrá, mám dost toho válčit za jiné.

Ale teď povedu svou vlastní válku.

A teď mě nikdo nezastaví, dokud ji nevyhraju.

V dále slyšel vrtulník, ohnivého draka s hrozivým whump- whump-whump. Jenže tu bylo ještě jiné, mnohem bližší nebezpečí.

Už slyšel šramot stíhací čty, která se k němu blížila džunglí.

All right, pomyslel si, plný nenávisti a smutku, když se naposled díval na ten hrob. Když jste chtěli válku - budete ji mít.

A tím byla vyhlášena.

ČÁST VII.

Krvavé pásmo

1.

Už to dlouho nemůže trvat, myslel si thajský seržant, hnán jakousi extází, když se prosekával džunglí. Vzdálenost mezi hlubokými otisky ve vlhké půdě pralesa se stále zkracovala.

Neklamné znamení, že uprchlík je vyčerpan. Špička byla stále méně čitelná. Sotva pletl nohama, opíral se o paty. Byl oslaben mučením, když přchl. Teď se Američan každou chvíli pod svým břemenem zlomí. Lov skončí za nějakých pár minut.

Možná i za pár sekund.

Ale musím být opatrný, umiňoval si thajský seržant, když si vzpomněl na minulost. I docela vyčerpané zvíře dokáže klást lovcům až nečekaný odpor. Konečně - jemu přece teď zase tak nezáleží, aby se to odbylo příliš rychle. Proč si nedopřát tu radost a trochu jeho konec neprotáhnout? Zvedl ruku tak, aby vojáci za ním pochopili, že se mají zastavit. Pak se obrátil, aby své muže upozornil na možné nebezpečí.

Znovu je pro jistotu přepočítal a zase došel k závěru, že jeden chybí.

No ano, jednoho přece roztrhala mina, když na ni neopatrně našlápl.

Ale i bez něho by jich mělo být deset. A je jich pouze devět.

Ještě jedna mina? zeptal se sám sebe. Nebo se jeden voják někde zřítíl a zlomil si nohu a nemůže dál? Nebo ten jeden někde zabloudil? Chybějící voják se určitě zase odněkud vynoří. Ale až tu bude, seržant mu ukáže, zač je toho loket.

Nevěřicně přivřel seržant oči a zamrkal. To má jistě na svědomí děšť. Nic jiného to nemůže být. Voják, který je u něho nejbližší, se opíral o strom a cosi mu trčelo z hrudi.

Nějaká tyčka.

Šíp! Krev.

A ještě než zasažený voják stačil padnout k zemi, trčel šíp z hrudi dalšího muže jeho čty.

Ostatní začali vzrušením křičet, zatím co thajský seržant, nakažen všeobecnou panikou, se vrhl k zemi a hledal úkryt, před možným nebezpečím.

Tichý svist a třetí voják padl a šíp v něm trčel pevně jakoby vrostlý do jeho prsou. Voják na něj upíral vyvalené oči ještě po smrti.

Mezitím zahájili vojáci thajského seržanta soustředěnou palbu.

Opakované výstřely AK-47 dolehly k uším jejich velitele. A když se rozhlédl kolem sebe, aby vydal rozkaz k okamžitému zastavení palby, zdálo se, že jeho vlastní hlas přichází jakoby z velké dálky.

Vojáci stříleli, slepě kolem sebe, pálili po všem, co jim přišlo na mušku. Na stromy, keře, na lijány i orchideje. Rozstřílené listy a kusy větví poletovaly vzduchem a prázdné nábojnice začaly pokrývat zemi kolem dokola, většinou zašlapány do bláta.

A thajský seržant, jehož neodbytné šumění v uších vyvádělo z rovnováhy, neustále řval do prázdna: "Zastavte okamžité palbu!" Musel na ně tvrdě uhodit, než konečně poslechli. Smrt tady bloudila mezi kmeny stromů, o něž se opírali a schovávali se za nimi, hlavně jejich pušek odevšad vyčnívaly a za nimi nervózně mrkající páry očí. Objevovaly se mezi křovím a kapradím hned tu a hned zase tam.

A ještě jeden voják padl mrtvý k zemi. Šíp mu trčel groteskně z levého oka a jeho hrot vycházel vzadu z lebky.

Thajský seržant si stíral z čela pot, smíšený s deštěm. Pozorně si prohlížel okolí a pokoušel se logicky uvažovat.

Výstřely, které k němu doléhaly, se mu naprosto nelíbily.

Před minutou ještě disponoval devíti muži. Teď z nich zbyli čtyři. Luk, z něhož byly vystřeleny tyto šípy, měl velkou průbojnost, když střely dokázaly zasažené muže na místě zabít. Byly vyrobeny z kovu a umělé hmoty, takže vlhkost džungle ani déšť neměly vliv na přesnost zásahu.

Kdo byl ten záhadný lukostřelec? Je to snad ten Američan? Ale kde by vzal zde tenhle mimořádně výkonný luk a takové zvláštní šípy? A potom, ten ohlušující kravál, který způsobili jeho muži s AK-47 a otupili jím i všechny ostatní smysly, mohl krýt jeho nepozorovatelný ústup do hloubi džungle. A nemusel se bát, že ho prozradí zlomená větvíčka nebo šustící listy.

Jestliže se sám neukáže, nevědí, kde ho hledat. A nemohou na něho namířit. On právě naopak.

Thajský seržant se div nezavrtal do země a šepem začal hovořit do mikrofonu své vysílačky.

2.

Jašin tak jako před tím udržoval vrtulník nad planinou a jejím okolím. Přitáhl si rukama sluchátka těsněji k uším, aby alespoň částečně utlumil řev motorů.

Slyšel totiž na své frekvenci nezřetelný hlas.

"Pátrací četa číslo jedna volá draka. Prosím, hlase se." Jašin se ohlásil.

"Draku, dostali jsme se pod palbu. Máme čtyři mrtvé." Přesto, že byl pobouřen, zachoval Jašin klidný tón. "Koukejte, aby zase začal střílet a pak si počkejte, až mu dojde munice. Konec." "Draku, opakujte, není tu dobře slyšet." Netrpělivě opakoval Jašin do mikrofonu: "Hlídejte si, až mu dojde munice." "Draku, je moc dobře ukrytý." "Tak mřte na záblesky výstřelů." "Draku, on na nás nestřelí z pušky!" Tentokrát nedokázal Jašin skrýt v hlase překvapení. "Nemá pušku? Tak čím střílí?" "Lukem a šípy." "Lukem a čím?" Teď byl Jašin opravdu vedle. Slyšel z vysílačky, jak někdo šeredně vykřikl, několik mužů volalo současně, ozvala se palba AK-47. Jašin si skousl horní dásní dolní ret a vydržel tak, dokud střelba neutichla.

3.

Neschopný elektrikář se celou noc usilovně snažil dát dohromady generátor. Když se konečně podruhé podařilo opravit alespoň žárovku u stropu a ta se rozsvítila, už ji Podovskij nepotřeboval. Pres vytrvalý déšť se venku tak prosvětlovalo, že viděl na rozhlasovou aparaturu i bez ní.

A rádiové spojení bylo teď důležitější, než přiměřené osvětlení.

Mnohem důležitější. Podovskij zůstal na základně a koordinoval celou pátrací akci.

Přijímal hlášení od jednotlivých skupin - jak sovětských tak vietnamských - a zprostředkovával styk mezi nimi i spojení s Jašinem s plamenometným dělem v Hueyi. S uspokojením přijímal jednotlivá hlášení vietnamské patroly, která hlásila, že zatčení Američana už je jen otázkou minut.

Thajský seržant se nezdál Podovskému o nic méně neschopný, než ten pitomý elektrikář, přece však - nelhala-li seržantova průběžná hlášení - vzbuzovala v něm podezření, jestli se ve Vietnamcích přece jen nemýlí. Rozhodně si seržant vyslouží odměnu, jestliže hon na zajatce úspěšně dokončí. Podovskij si umínil, že se zasadí o jeho přeložení na něco lepšího.

Ale to vše bylo už před patnácti minutami.

Jak klesaly Thajcovy naděje na brzké zatčení Američana, zákonitě mizelo i Podovského nadšení. Náhlý obrat situace vypadal velmi znepokojivě. Depresivně. Když Jašin nakrápnutým hlasem podával zprávu o situaci, hleděl Podovskij na přijímač a nemohl tomu věřit. Před dvěma minutami hlásil Thajec, že jeho četa byla napadena. Čtyři muži padli.

A že byli zastřeleni lukem a šípy? Co se to tam venku děje? Jenže rádio pokračovalo ve svých jobovkách.

Nyní zase hlásil thajský seržant, že byli zabiti další tři muži. A dva další - Thajcův hlas, usoudil Podovskij, propadal panice - další dva se ztratili cestou. Se zbylými dvěma muži - oznamoval seržant - se dává na ústup.

Šípy a luk? Podovskij zděšeně přepnul na jinou frekvenci.

"Pátrací četo dvě! Pátrací četo dvě!" Jeho hlas nezněl rozhodně tak klidně, jak by si byl přál.

"Tady je vrchní lovčí. Slyšíte mě? Přepínám." "Slyšíme vás." "Pátrací četo dvě. Ihned se přesuňte do severovýchodního sektoru. Ihned se spojte s drakem. Opakují: Ihned! Kořist na dosah." Mluvil rusky a s ulehčením přijal skutečnost, že dostal i ruskou odpověď, která se záhy linula z vysílačky.

"Tady pátrací četa dvě. Pátrací četa dvě. Vrchní lovčí, operace podle rozkazu byla zahájena." Ruské hlasy zněly hlasitě a vyjadřovaly rozhodnost. Nebyla v nich nervozita jako u toho thajského strašpytle. Ne, takhle mluvili Podovského lidi vždycky. Krátce a věcně, sebevědomě. Prostě - profesionálové z Doveru.

Thajský seržant pochopil, že Podovskij rozhodl, jak rozhodl. A teď že musí dokázat své kvality skuteční profesionálové. Nejvyšší čas je k tomu pustit.

A jestli si Američan skutečně troufá a je tak drzý, že by chtěl pronásledovat thajskou pátrací skupinu - seržanta se zbývajícími lidmi - pak dostane nářez po právu. V tomto případě budou muset Podovského muži volit delší cestu oklikou, aby Američana obklíčili.

Potom však drzý zajatec pozná, že s lukem a šípy na dobře vycvičenou vojenskou četku bude krátký.

Náhle si Podovskij vzpomněl na kapitána Vinha, který se asi flinká někde v barácích. Už kolik hodin mu nepřišel ten proklatec na oči, ačkoliv se tu někde musel potloukat. To Podovskij věděl docela určitě. Vinh byl přece odpovědný za to, že vojáci, kteří zůstali v táboře, budou dohlížet podle rozkazů na americké zajatce, co tady zbyli.

Tak uvažoval Rus, když teď přicházel k ostatním barákům tábora.

Ať si je Vinh jistý, že si zamaže svou krásnou uniformu stejně, jako jeho muži. I jako lidé Podovského a konečně jako on sám.

Aby ještě podpořil své stanovisko, upadl Podovskij na rozbahněném terénu a zamazal si na koleně kalhoty uniformy. Mokrá a ušpiněná se lepila Rusovi nohavice na kůži.

Tenhle Vinh se může třeba podělat, ale neujde tomu. Bude honit uprchlého zajatce jako všichni ostatní. Zatím tady - lenoch - jen seděl na zadku - a nic.

Tahle představa Podovskému trochu pozvedla náladu.

Buzeroval rád a s chutí. Samozřejmě na Vinhově pomoci už vlastně vůbec nezáleželo. Nemusel by ho tam posílat. Podovského specializovaná jednotka vyřídí Američana za - rus krátce pohlédl na své vojenské, od bláta potřísněné hodinky - za čtyřicet minut.

Ale Vinhovi takový malý kondiční trénink neuškodí. Může pro změnu vydat taky jednou trochu ze svých fyzických sil. Zatímco se Podovskij blížil k baráku, kde měl být Vinh, náhle ho přepadla pochybnost, jestli raději přece jen neměl zůstat u své spojovací aparatury.

Už proto, aby mohl s radostí a uspokojením přijmout depeši o tom, jak úspěšně skončila pátrací operace, kterou řídil. Místo toho se teď zabývá prkotinou. A co kdyby nakonec - co kdyby - ne - to jen tak z přirozené opatrnosti, nic takového jistě není nutné - ale pro všechny případy - - měl by možná naléhat na urychlení akce - - - Kdyby ten Američan měl porazit své pronásledovatele jenom lukem a šípy, čeho by pak byl asi - k čertu - schopen s náležitou výzbrojí? Podovskému nálada zase značně poklesla.

4.

"Pane, AW AC začíná vysílat několik zvláštních důležitých hlášení," řekl technik radiostanice.

Trautman, pod vojenským dohledem, stál v hangáru stranou a díval se, jak Murdockovi lidé spěšně balí.

To "pane" samozřejmě neplatilo Trautmanovi, ale Murdockovi, který se ve chvatu nachomýtl v blízkosti operátora.

"Zvláštní hlášení?" "O Rambově posledních pohybech od chvíle, kdy sem volal." Murdock si nechťel ani na chvíli připomenout poslední Rambův výrok: "Murdocku, já si vás najdu". Sjel proto jiného technika, který nechal maličko ťuknout o zem bednu se zařízením.

"Dávejte pozor, člověče. Tolik, co stojí tenhle dešifrovací aparát, nevyděláte za dva roky!" Zatímco technik provinile hleděl do země, Murdock se otočil zpátky k vysílači a zeptal se: "Co na tom může být tak zvláštního?" "Dobrá. Tedy zdá se, že-..., váhal technik.

"Pro Kristovy rány - tak mluvte!" "Zdá se, že tam nahoře došlo k nějaké menší bitvě. Moc bližšího nevím. Z

komunistického hlášení to vypadá, jakoby tam mělo dojít k válce." "K válce?" zamračil se. Přistoupil blíže.

"S Rambem," řekl technik.

Ten pocit v Trautmanově hrudi se ozval silněji.

"Jestli jsem tomu dobře rozuměl," pokračoval technik "což se samozřejmě nedá tvrdit naprosto určitě, přenosy mají poruchy, Rambo byl právě v jejich zajetí, když s námi hovořil na naší frekvenci." Dál napjatě poslouchal, jak šumí šepot ve sluchátkách a při tom se snažil hovořit s Murdockem. "Ale unikl jim a..." "Ksaku, co to říkáte?" "Dobrá. Zabil sedm - možná devět vojáků lukem a šípy a potom probodl jednoho Rusa a Vietnamce uškrtil lijánou. Ted' se zmocnil jejich AK - 47 a vyprazdňuje jeden zásobník za druhým.

Udělal si cosi jako katapult a bombarduje Rusy kamením." "S lukem a šípy," poznamenal Trautman jízlivě ve svém koutě a se stráží vedle sebe. "Někl jste kdysi sám, že by to byla zbraň, která by se k Rambovi hodila?" "Ted' držte hubu," osopil se na něho Murdock.

"A další část hlášení. Vytlačil komunisty ze zaujatých pozic.

Zaútočil na jejich základnu." Technik se znovu zamyšleně odmlčel.

"Tak mluvte. Nebo se mám zase zeptat?" zlobil se netrpělivý Murdock.

"Chytil jednoho z Rusů a tlačil ho džunglí před sebou.

Komunisté mysleli, že je to Rambo a tak ho rozstřelili na kusy." "To je něco, o čem jsem vám zapomněl říct," vmísil se opět do hovoru Trautman.

"A co to bylo?" zeptal se navztekaný, ale přece jen zvědavý Murdock.

"Jak proklatě dobré má ten chlapec nápady." "A ted' žádá ten Rus, co je velitelem základny", pokračoval technik -

"Počkejte sekundu. Něco říkají." Pak kývl. "Jo, Rusové žádají o posily. Prosili několik vietnamských jednotek, které táboří v blízkých vesnicích, o podporu. Mimo to žádají další speciální jednotku ze své základny v Cam Ranh Bay. Jo... a to je k neuvěření... chtějí, aby tam ihned letěl sovětský MIL MI -24. Ježíši Kriste, jeden z těch strašných vrtulníků se šílenou palebnou silou, s kanóny a raketami a říditelnými střelami. Skoro bych řekl, že je celý Vietnam připraven zahájit znovu válku." "Svým způsobem se to už stalo," vztyčil se Trautman v celé své velikosti.

"Můžete se vyjádřit jasněji?" zahřměl Murdock.

"Je to přesně totéž, jako když mu tehdy ve Státech vyhlásil válku policejní šéf Teasle." "Řekl jsem, že máte mluvit jasně." "Tenkrát, v tom malém hnízdě pod horami. Příslušný policejní šéf si tehdy myslel, že použije všechny policisty z přilehlých osad. A státní policii. A národní gardu. A to nemluvím o civilistech z těch mizerných děr, kteří věřili, že si musí na něho vystřelit, aby jim nezahálela v almaře puška. Připadali si jako zosobněný Daniel Boone. Jak mohli při takové převaze prohrát? Ted', ano ted'," Trautmanův hlas zněl chladně jako led, "máte jasnou odpověď na otázku, jak je to možné. Oni totiž nedokázali pochopit, čeho je schopen příslušník elitních jednotek. Vy jste taky nevěděl, k čemu byli muži jako Rambo vycvičeni. Právě proto se jim říká speciální jednotky. Když se Rambo vrátil do Států, tak to všem předvedl v praxi. Pomohl jim s demoličním projektem pro obnovu města. A to vše bez zvláštní přírážky. Opravdu přispěl k asanaci toho hnízda.

Murdocku, jestli jste jeho spis nikdy nečetl tak podrobně, jak jste tvrdil a jak jste to měl udělat, tak vám povím, že dnes tam stojí to hnízdo celé nové, do posledního domu, který to potřeboval a k tomu by se byli jen tak neodhodlali." "Jak myslíte." Murdock neměl daleko k tomu, aby ztratil svou dosavadní převahu.

Ale vzpomínal se. "Už jste, plukovníku, vyčerpával mou trpělivost až do dna. Tak konečně k věci." "Já že mám jít k věci? Ale to je přece docela jednoduché. Tenhle sovětský důstojník dostal od Ramba malou lekci, jak se taková věc dělá. Mám dojem, že nedopadne líp, než tehdy ten policejní šéf." "Vidím, že zásoby vaší důvěry jsou nevyčerpatelné. Ten váš takzvaný..." "Ale prosím vás. Jak bych neměl mít v Ramba důvěru, když jsem ho vycvičil? A až ve Vietnamu skončí..." "Jestli skončí, plukovníku." "Když to vše ukončí zde, pamatujte si, co jsem vám řekl. Co jednou začal, to dovede vždycky do konce. Ten policejní šéf se o tom musel přesvědčit vlastní smrtí. Stejně uteče tomu ruskému oficirovi.

A to čeká i vás, Murdocku. Až to vyřídí tam s těmi, splní co slíbil.

Najde si vás."

5.

Oddychoval těžce, táhl za sebou chvost z popínavých rostlin a větve, které mu uvízly na rukou a na zádech, ho dokonale maskovaly.

Rambo připomínal kmen stromu, který na sebe přijal dočasně lidskou podobu, když se rozhodl vystoupit z křoví pralesa. Zděšeně se před ním rozprchlo hejno pípajících kuřat. Zaražen si Rambo prohlížel malou hliněnou chalupu,

před níž se nyní octl. Ta - spolu s jedenácti jinými - tvořila vesnici. Když běžel po mlatu, kde měli výběh vepří, prasata se rozutekla stejně vyplašeně jako prve slípky.

Přeskočil nízkou ohradu výběhu a zmizel mezi dvěma chalupami. Za ním se rozléhal - hlasitěji než pípání kuřat a chrochtání prasat - křik sovětských a vietnamských vojáků, kteří právě dorazili na malou mytínu, na níž se rozkládala vesnice. Vyrázili sem přímo z džungle.

Rambo zabočil doleva do úzké, bahnitě vesnické uličky arazil si cestu mezi zděšenými místními obyvateli. Dlouho mu ovšem v cestě neprekáželi. Urychleně se s vystrašenými tvářemi vrhali pod ochranu svých domků. Jejich jednání bylo zcela pochopitelné. Náhlý a nevysvětlitelný příchod strašidelně vyhlížejícího muže by sám o sobě stačil, aby je k smrti vylekal. Vypadal divoce, s těmi líanami po celém těle, s tváří pomazanou zasychajícím bahnem, smíšeným s krví. Když k tomu připočteme rozčuchané dlouhé vlasy, spleené do několika pramenů, to byla maska, nahánějící hrůzu.

Rambo vyrázil proti mladíkovi, který jel na kole. Srazili se a oba spadli na zem. Byla z nich hromada lidského masa a starých krámů. Ale stačil okamžik a Rambo byl zase na nohou. Prchal dál.

Při tom zahlédl staříčkový rozhašený nákladák, který před hlasitou palbou vojáků hleděl co nejrychleji zmizet z vesnice.

Rambo změnil směr a přiběhl k nákladáku. Na ložné ploše se tiskl bezpočet drátěných klecí s kuřaty. Rambo vyskočil na stupačku automobilu a když starý, na smrt vyděšen, sundal nohu z pedálu, Rambo mu přitiskl nůž k tělu a vietnamsky mu rozkázal: "Jeď dál jako čert!" Starý muž zase poslušně přidal plyn a nákladák se snažil zabrat.

Když se rozjel, Rambo se přitiskl pevně k řidičově budce. Pak stromů po obou stranách ubývalo a místo nich se nalevo i napravo rozkládala široká plocha vysokého rákosí. Vpravo spatřil několik vojáků, kteří právě vystoupili z džungle. Jiní vojáci se za ním vyřítili z vesnice. Tentokrát hlasité výbuchy nepadaly na vrub hekajícího motoru starého autáku, ale byly to skutečné výstřely. Vojáci zahájili palbu. Jedna kulka roztrhla zpětné zrcátko v řidičově kabině. Kuřata začala v klecích šílet strachy. Další rána prostřelila štít, chránící ložnou plochu vozu před nápořem větru. Když se rozprsklo sklo na obou stranách řidičovy kabinky, starý muž bezděčně zvedl ruce, aby si ochránil obličej. Nákladák v té chvíli sjel ze silnice, přeskočil příkop a převrátil se na bok.

Rambo byl ovšem okamžitě připraven seskočit. Je mi líto, řekl si, když slyšel starého muže bédovat. Kuřata se rozbíhala z rozbitých klecí na všechny strany. Neměl jinou možnost. Hlavně, že alespoň ten stařík nebyl zraněn. Vytrhl zrezivělý benzinový kanystr, který tam měl děda jako rezervu, a rozběhl se do hustého vysokého rákosí, v němž zanedlouho docela zmizel.

6.

"Však on za sebou nějakou stopu zanechá," říkal si thajský seržant v náhlém záchvatu vzteku. "Až se dostane do vysoké trávy, nebude mu jeho luk se šípky nic platný. Nebude mít nejmenší šanci proti přesile dobře vyzbrojených vojáků." Když přiběhl Thajec k převrácenému nákladáku a krátce se tu zastavil, aby nabral dech, cítil, jak mu přítomnost většího množství vojáků opět pozvedla důvěru. Teď měli zase výraznou převahu. Po rádiových vlnách požadoval Podovskij co nejvíce posil. Ze všech stran sem tedy proudily další jednotky, aby se zúčastnily honu na uprchlého zajatce. A protože několik kamarádů těchto vojáků Američan zabil, byli teď pevně rozhodnutí vrátit mu to i s úroky.

Dvěstě jich tu už bylo a další na cestě. A to navíc přiletěl vrtulník MIL, který si Podovskij ze základny vyžádal, ta ničivá supermašina s celým arsenálem zbraní.

Thajský seržant se přímo tetelil radostí z blížící se pomsty a ta radost byla lékem i na jeho velké vyčerpání.

Dva transportéry s posádkami přijížděly po silnici a na křižovatce dostaly na bahnitěm povrchu smyk. Když vojáci sestupovali z korby, vyskočil z velitelského vozidla kapitán Vinh.

Udělal to tak obezřetně, jak jen mohl, ale přesto si pořádně zamazal blátivými sračkami svou překrásnou uniformu, což thajský seržant přijal více než s uspokojením. Patří mu to, neřádkovi, dělat ze sebe fajnového pána a myslet si, že je něco víc, než druzí. Dobrá. Ale že mu to Podovskij ukázal. Stačilo málo a pěkně spadl zase zpátky mezi nás. A moc mu to sluší.

Přes skvrny na uniformě kapitán po špičkách a opatrně se vyhybaje loužím, předstoupil před své muže. Pak přešel pohledem osm stop vysoké rákosí. Zastavil se u převrácené plošiny nákladáku, odkud Američan seskočil, a u stopy, kterou tam zanechal, než zmizel v rákosí. Byla tam nápadná krvavá skvrna.

Seržant vztekle polkl, když ho Vinh vzal za rameno.

"Tady," řekl Vinh. "Vidíte? Mele z posledního. Hned poznáme, jestli se mu už podařilo doplazit se k smrti." Thaj si pomyslel: "Jistě, rozkazy ty dávat umíš. Takhle jsi to zaobalil, ale znamená to, že já musím najít, kam až se doplazil." Ne, že by to byl thajský seržant nechtěl udělat. Měl nejvlastnější zájem pomstít se tomu Američanovi. Dal svým vojákům rozmáchlým gestem na srozuměnou, že mají jít za ním.

Ale k velkému seržantovu překvapení Vinhova ruka mu opět zaklepala na rameno a slyšel jeho hlas. "Ne, vy ne, seržante. Vy už jste svou šanci propásl. Teď se já postarám o úspěšné dokončení akce." Seržant si odplivl. To už kapitán Vinh vstoupil do příkopu, jímž kolem silnice protékala voda. Opatrně skočil, aby se co nejméně namočil a stál na druhé straně, kde nechal Rambo ve vysoké trávě svou krvavou stopu. Vojáci ho následovali a rozpustile stříkali kolem sebe. Zatím Vinh sledoval stopy uprchlíka v rákosí. Brzy byly mezi rákosovými klasy vidět jen špičky antén vysílaček, jimiž se navzájem domlouvali. Zatímco se vrcholky rákosí ohýbaly, antény pochodovaly stále pevně vztyčené k nebi. A pak zmizely z dohledu i ty antény.

Thajský seržant hořce hleděl do pole. To je jasné, když jsou stopy jako na dlani a přečetlo by je každé malé dítě, udělá ze sebe Vinh velkého stopaře. Experta. Při tom už přišel k hotovému.

Teď slízne smetanu. Bude mít zásluhu.

Snad ho přeloží i na lepší.

Do prdele!

7.

Asi po padesáti krocích ve vysoké trávě a rákosí, z nichž každý ho stál pořádný kus nervů, když už Vinh věděl, že ho ze silnice není vidět, poslal před sebe pár vojáků.

"Koukejte jako ostříž. A dávejte pozor na možnou léčku!" Trmácel se dál a nechával si od těch vpředu bezpečný odstup.

Rákosí, které ho obklopovalo a uzavíralo, se lehce kývalo, vzduch tu byl čerstvější, ale i vlhčí než na nedaleké silnici. Ale všechno ho tu znervózňovalo. Ty podivné zvuky. Šum stébel rákosí, změt' hlasů ze silnice, křik ptáka, který nad ním kroužil a jako by se chtěl na něho vrhnout. Jestlipak jsou v takových místech taky hadi? Jediné, proč jeho sebedůvěra zatím neklesla až na dno, byla jistota, že Američan je těžce zraněný, jak o tom vypovídaly krvavé stopy, jež za sebou nechával.

Vinhovi stékaly po celém obličejí bohaté krůpěje potu. Rukávy jeho kapitánské uniformy byly promočené skrz naskrz. Jestlipak by to snížilo jeho vojenský vzhled, kdyby si třeba vykasal rukávy? Osud si s ním podivně zahrává, říkal si. Nikdy za války nebyl na frontě, a když kapitalisté bombardovali Hanoj, měl tam funkci, znamenající příjemný klídek. Nikdy nepadaly bomby do míst, kde měl svou kancelář, ani kde bydlel. A zatímco jeho podřízení plnili úkoly, které dostával, on strávil řadu příjemných dnů ve svém sampanu s milenkami. Přesto, že současná situace ho nedokázala ani dost málo potěšit, musel se při té vzpomínce pousmát.

Až jednoho dne náhle nečekaně odvolali jeho bezprostředního nadřízeného a jeho přidělili do těchto Bohem opuštěných míst. Teď se ovšem zcela zákonitě zamračil. Ale stísněnost ho začala opouštět, když se oblak nad ním rozpustil a mezi rákosím se ukázal kus volného modrého nebe, z něhož zase zářilo slunce.

Ano. Kdyby se mi podařilo dopadnout toho prokletého Američana, rázem bych se stal hrdinou republiky.

A pak bych se zakrátko zase vrátil do Hanoje. Určitě by mě tam přeložili.

Vzrušené hlasy, které se ozývaly vpředu, ho zase vrátily z jeho krásného snu o Hanoji na zem. Vojáci před ním se totiž zastavili.

Vinh se tlačil kolem nich do čela skupiny.

"No, co je?" zeptal se nespokojeně, "Máte nějaký problém? Hleďte dál! Musíme ho najít." Když se konečně prodral až mezi první muže v četě, všiml si zděšených pohledů svých vojáků. Vinh se zamračeně díval stejným směrem jako oni. K zemi.

Krev.

Dvě kuřata s uťatými hlavami ležela vedle oprýskaného kanystru na benzin.

Uzávěr kanystru trčel mezi kuřecími hlavami.

Byl to určitě jakýsi druh krvavé oběti. Bezpochyby rituální projev nějakého bizarního náboženství.

"Tihle vesničani," řekl si kapitán Vinh v duchu, "jsou pořád ještě samá primitivní pověra!" Pak najednou nasál slabý benzinový pach, který visel ve vzduchu. V kanystru byl patrně benzin.

A pak ucítil ještě něco. Ale co to jen bylo? Kouř? Po jeho pravici zapraskalo hořící rákosí a plameny náhle vystřelily přímo proti němu.

"Ustupte!" Důvodem k tomuto rozkazu nebyla Vinhova starost o vojáky.

Nemyslel tím: "Utíkejte, než si ublížíte!" ale naopak: "Vy hloupí idioti, uhněte mi z cesty, abych mohl utéct!" A když ucítil, jak mu horko plamenů dýchá do zad, rozrážel bezohledně své vojáky a hnál se mezi nimi nazpět.

Ale vojáci mysleli na totéž. Pryč, pryč odtud. Jak se navzájem strkali a cpali se tam, kde ještě bylo bezpečno, uzavřeli mu ústup.

"Zpátky!" Plameny už začaly olizovat kanystr.

"Zpát-!" Bum.

8.

Exploze vytvořila houbovitý mrak, v němž nad dýmem převládaly plameny. Regulérní fákule. Ohlušující kvílení se neslo současně s viditelnou tlakovou vlnou nad ohýbajícím se rákosím.

Thajský seržant ustoupil o krok. Zcela ohlušen zíral ze silnice na moře polehlých stébel rákosí, které se ještě před chvílí zdálo tak přátelské a klidné. Thajec nedokázal potlačit zvuk, který připomínal zavytí. Rákosí se měnilo v ohnivou řeku.

A kdesi uprostřed přímo explodovalo.

Seržant zaslechl výkřiky. Výstřely. Černý a hustý dým se valil z rákosového pole. Plameny se šířily od středu kruhu, požíraly rákos a postupovaly děsivou rychlostí přímo před očima.

Muž, který běžel k silnici, řval jako lev. Celé tělo mu hořelo, snažil se uhasit oděv. Divoce kolem sebe mával rukama.

Klopýtl, padl na kolena, zase se zvedl a doskákával až k příkopu s vodou a vrhl se do něj po hlavě. Voda vysoko vystříkla s hlasitým špláchnutím, nad hladinou se objevila syčící pára a když seržant nasál ten pach, byl to vzduch nasycený spáleným masem a hořícími vlasy.

Ačkoliv muž ještě ležel tváří ke dnu, thajský seržant dobře věděl, kdo to je. Jedna z důstojnických epolet na jeho uniformě zatím nestačila shořet.

Byl to kapitán Vinh.

Tak jednoduše sis to představoval. Myslel jsi, že přijdeš a slízneš smetanu, uvažoval Thaj.

A za druhé - - - Ta tvoje zničená uniforma.

9.

Rambo stanul na zalesněné plošině, která navazovala na hořící pole. Snažil se prohlédnout oblak černého dýmu a pozoroval, jak reagují na explozi a požár vojáci na silnici. Jedni utíkali pomáhat svým kamarádům. Druzí koukali, aby se sami ukryli někde v bezpečí. Náhle slyšel hlasitý rachot, který se přibližoval shora.

Whump-whump-whump, Když se tam otočil, zahlédl - a duše se mu zalila zlobou - že se sem blíží Huey. Přeletěl už vesnici a míří k hořící louce. Muž, který řídí tuhle helikoptéru, zavraždil CO.

Rambo sevřel tak pevně držák svého luku, až ho rozbolela ruka.

Ten pilot, umiňoval si pevně, mí její smrt zaplatí.

Ale za prvé - Šípy, které používal, měly ještě jednu mimořádnou vlastnost.

Nejen, že byly celé černé, plastické, díky speciální hliníkové úpravě lehké a průbojné, navíc vybavené ozubenou, jako břitva ostrou špicí, systém Cooperhead Ripper, ale byly také duté.

Rozšrouboval jeden šíp. Sáhł do svého toulce, kde měl jako poslední záchranu několik tubiček s C-4 Plastic Explosive.

Vysoce účinná plastická výbušnina se dala vložit do dutiny šípu jako tenká cigareta za samou špicí. Rambo to teď udělal. Když sešrouboval šíp znovu, opatřil výbušninou ještě tři další.

Bylo to opravdu mazané. Při nárazu hlavičky šípu na cíl se zapálila vložená roznětka a nálož explodovala.

Rambo napjal tětívu, vyreguloval napětí pomocí koleček na žádanou mez, vložil šíp s hlavicí do luku a zamířil. Na kraji silnice stály vojenské transportéry.

Zase pro něho přestal existovat svět. Zůstal jen luk, šíp a cíl.

Zeměkoule se snad zastavila na své dráze.

Vypustil šíp. Ten svůj cíl minul. Vyhodil do výšky kus silnice.

Muži, někteří ranění, řičeli, že ten zvuk doléhal dokonce až sem.

Hned se otočil a znovu přitáhl kolečka, aby průraznost i rychlost střely ještě stoupily. Na dvojnásobek. Dvěstěpadesát stop za sekundu.

Stále ještě nebyl spokojen. Počítal, jak daleko je asi transportér a jak vysoko létá Jašin s ohnivým drakem.

Když upravil zbraň, znovu vložil šíp do luku, napjal tětívu a ze všech sil vystřelil. Tentokrát byl zásah přesný.

Transportér nadskočil na místě a už se valily k nebi plameny. Následovala druhá exploze.

To chytil tank s pohonnými hmotami. A těch měl transportér dostatečnou zásobu.

Několik vojáků výbuch roztrhal a jejich těla po částech padala k zemi.

Rambo vystřelil ještě potřetí. Za cíl si vybral druhý transportér a i ten byl za okamžik v jednom ohni.

To stačilo.

Musel si šípy šetřit. Když před tím napadl thajského seržanta s jeho muži v džungli a zabíjel je svými šípy, vrátil se obloukem hned na to místo, jakmile zbylí vojáci se svým velitelem utekli a vzal si z prostřelených těl své šípy nazpět.

Zpětné háčky Cooperhead Ripper - systému vyřadil z činnosti a šlo to jako po másle. Stačilo špičku odšroubovat a uložit ji do toulce i s tělem šípu. Tak se mu prakticky zásoba zatím neztenčila. Ale šípy, vypálené s trhavinou, už byly ztraceny.

Musel teď počítat s každým, protože zásoby nebyly nekonečné.

Přes velkou skladnost se jich zas tak moc do toulce nevešlo. Zvláště, když v něm měl další doplňky. Granáty, dutinky s třaskavinou...

Nepřítel měl teď zamotanou hlavu. Musel předpokládat, že Rambo má k dispozici palebnou zbraň. A tak se na silnici vytvořil hlouček, který poněkud ustoupil z míst, kde to bouchalo a připravoval novou taktiku, jak ho obklíčit a porazit.

Druhá skupina vojáků však obklíčovala především hořící trávu.

Jakoby přicházeli přímo proti němu. A ten muž, který jim šel v čele - z této vzdálenosti se to jen těžko dalo říci s jistotou - byl patrně sám thajský seržant.

Když se Rambo otočil, aby se stáhl ještě hlouběji do lesa, slyšel nad hlavou opět ono whump-whump-whump.

Huey se zase blížil.

10.

"Co se děje? Už ho zabili?" naléhal Murdock.

Obklopen dvěma strážnými, očekával stejně napjatě technickou odpověď i Trautman.

Radista-technik jen zavrtěl hlavou. "Nevypadá to tak." "Co jste tím zase myslel?" zrudla Murdockova tvář.

Pobuřovalo ho už všechno.

"Právě založil cosi jako lesní požár. Zabil velícího vietnamského důstojníka... Vyhodil do povětří dva vojenské transportéry. A... no... no, to snad nemůže být ani pravda..." "Honem mluvejte... co se stalo?" "Říkají, že jejich ztráty už dosáhly stodeseti mužů." Murdock sice pohyboval rty, ale žádný zvuk z nich nevycházel.

Pomalu se sunul k otevřeným dveřím hangáru, vyšel a zadíval se upřeně na zalesněné skály na obzoru.

Na severovýchod. Trautman věděl, kam se dívá. Vpřed...

"Pro Boha živého, co se tam ještě asi stane?" ptal se Murdock sám sebe.

11.

Thajský seržant pospíchal pralesem džungle. Moskyti doráželi na jeho propocené tváře, ale ani jejich bodání ho nedokázalo vyvést z klidu. Ani jednou se je nepokusil zahrnat nebo zabít.

Jeho muži se uspořádali do jakési klínové formace a snažili se projít pařicí se, vlhkou a sálající džunglí. Každý podezřelý hluk jim trhl.

Thajský seržant si říkal sám pro sebe: Už moc šípů mít nemůže. Jenom mu musíme zůstat na stopě, dokud ho neopustí síly.

Po tom, co s ním Podovskij s Jašinem prováděli, jak zkusil - - - když navíc vezme v úvahu vzdálenost,, kterou urazil pěšky - - - po všech těch vysilujících bojích - - - musí být teď už k smrti unavený.

Ale zdaleka nebyl tak troufalý, jako když tuhle honičku začínali. Ptal se sám sebe, jak mohl být tak hloupý a vytáhnout sem své muže. Snad to bylo v okamžitém vzrušení, ve snaze pomstít mrtvé kamarády. Nebo v tom hrála roli také naděje na vlastní přeložení.

Konečně došel k závěru: Ano, to všechno jsou důvody, které ho sem přivedly. Ale dokáží ho také zbavit tíživých obav? Vlastně si přál, aby ho doprovázela větší skupina vojáků. Jenže i teď ta malá četa, které velel, v něm vyvolávala pocit marnosti a nahoty.

Ale nejpádňější důvod, pro který se vydal na cestu, byl pocit méněcennosti. To, jak ho opomíjeli. Ignorovali. Jak se na něho dívali.

A pak ta nenávist. Chtěl zabít toho Američana už proto, že ho kdysi pokořil, když zrovna jemu upláchl. Teď ho ponížil podruhé, když ho sám, jen se svým lukem a šípy tak vyděsil a postrašil, že se před ním dal na panický útek.

A ostatní vojáci se mu pak vysmáli.

Proto chtěl tomu Američanovi splatit stejnou mincí. Byla to jeho osobní msta.

Šíp zasáhl vojáka, který kráčet před ním. Ostatní se rázem rozprchli do nejrůznějších úkrytů a jako jeden muž zahájili palbu.

Stříleli slepě kolem sebe směrem do pralesa.

Ne. Už nikdy. Všechno má svůj původ v tom, co se stalo před tím. Dneska ho zachvátila panika už jednou. Ale teď ho nikdo a nic nepřiměje k nepředloženému jednání. Tentokrát se nedá tak snadno přinutit, aby se dal na útek. Nikdy!

Začal na své muže křičet. Řvát. Vytahoval je z úkrytů a nutil je, aby se opět sešikovali do původního útvaru a vydali se směrem za osamělým lukostřelcem.

A najednou jeden z nich jakoby mu zmizel před očima. Jakoby se do země propadl. Propadl se skutečně. Američan přikryl jednu z hlubokých jam, které se občas v lese objevily, větvemi a listím.

Všechno nastražil k nepoznání. A ten nešťastník se tam zřítíl, jen to zahučelo.

Ostatní vojáci se zaraženě stáhli nazpět.

"Hněte se, mizerové! Nebo vás vlastnoručně postřelím, zbabělci!" křičel Thaj.

Střela zasáhla náhle dalšího muže. Kulka, ne šíp.

A Thaj triumfálně zařval: "Došly mu šípy! Za ním! Za chvíli po nás začne házet kamením!" Další zaštekání AK-47 ho vylekalo. Salvu vypálil voják bezprostředně za jeho zády.

Zlostně se obrátil. "Ještě ne, hlupáku! Neplýtvěj zbytečně municí. Střílejte jen tehdy, až ho bezpečně uvidíte!" Zatímco thajský seržant ještě chrлил své poučky a kulil při tom vztekle oči, uvědomil si, že ty výstřely z AK-47 neměl na svědomí nikdo z jeho vojáků. Vypálil je kdosi z hloubi džungle. Ten prokletý Američan zřejmě sebral zbraň některému z mrtvých Vietnamců.

Muži z Thajcovy, čtyři padali koseni kulkami ráže 7,62mm.

A zatímco seržant hledal úkryt za padlým kmenem stromu, objevilo se zjevení. Američan vystoupil se svou ochrannou maskou z lián, listů a větví, tvář a celé tělo pokryté nánosem barevného bahna.

Působil jako démon, jenž právě opustil nitro země. V ruce držel pistoli a hlaveň neomylně mířila na Thajce. Jejich pohledy se střetly.

Stiskl spoušť.

AK-47 už nestřílela. Američan odhodil zbraň a rozběhl se.

Ale ne na thajského seržanta.

Opačným směrem. Prchal! Udiveně zíral thajský seržant zpod padlého stromu, vytrhl pistoli a začal pálit jako smyslů zbavený. Vyprázdnil zásobník, aniž Ramba zasáhl a zvedl si jinou AK-47, která ležela před ním na zemi, jak vypadla z ruky některého z jeho vojáků. Střílel dál.

Pochopil, že Rambův zásobník byl prázdný a další nemá.

Vyběhl z úkrytu a začal se hlasitě chechtat.

Tak ty už nemáš šípy? Tak tys na nás musel chystat medvědí past a maskovanou jámu. A když už se ti podařilo sebrat pistoli, zůstal jsi najednou bez munice? Tak teď už ti zbývá jen ten tvůj nůž! A já mám střeliva, co hrdlo ráčí. Až ti vyprázdním zásobník do hrudi, pak ti ho tím nožem uříznu...

Thajský seržant zmlkl a tvář dostala udivený výraz. Pokročil vzad, ztratil rovnováhu, snažil se ji rychle opět získat. Už zase stál na nohou, ale hleděl překvapeně vpřed.

Byl jsem si jistý - - - uvažoval.

Byl jsem si jistý, že už nemáš šípy...

Teď teprve pochopil, jak mizerná byla tahle úvaha. Protože jeden z šípů mu nyní trčel z břicha. Tak náhle, jakoby kouzlem.

Nevidíš nic a náhle vidíš na čem jsi.

A co důležitějšího - taky se tak cítíš.

Ano, ach ano, tak...

Bolelo to hrozně. Jak dlouho ještě ta muka potrvají? Teď to útočí na plíce. Nemůže nadechnout.

Všechno se udalo během sekundy.

A potom - ještě mu zbýval poslední zlomeček té sekundy, aby si uvědomil, že v něm explodují střeva.

12.

To je za mé jizvy na zádech i na prsou, myslel si Rambo. A za jizvy na duši. Za ty děsivé noční můry, které neměly

konce.

Ale od nedávna tu byl ještě jeden šrám, jizva, která bolela a pálila víc, než všechny ostatní. Smrt CO.

Whump-whump-whump.

Ted' slyšel zřetelně, jak Huey rachotí zase nad džunglí. Přitom se mu zdálo, že Jašinova helikoptéra už odletěla. Vrátila se. Tak je to. Jen pojď blíž, myslel si. Vytáhl šíp z hrudi jednoho padlého vojáka, vložil do něj dutinku s třaskavinou a na hrot upevnil rozbušku.

Když se Huey zase přiblíží, aby ho měl nad sebou a v mezeře, kde stromy nebudou šípů překážet, sundá si toho zkurvysyna na zem.

Proč na zem? Uloví ho přímo ve vzduchu.

Ale musí být opatrný. Huey má plamenomet. Draka. Zatímco pracoval na úpravě šípu, helikoptéra se opět objevila na cípku oblohy mezi korunami stromů. Rambo pohlédl vzhůru a trochu se vyděsil.

Vrtulník byl tak blízko, že za plexisklem kabiny mohl pozorovat krutou tvář pilota.

Kazak.

Ale Kazak ho také na malý okamžik zahlédl.

Na šíp už nebyl čas.

Rambo zapadl mezi stromy. Šípu se může věnovat později, bude-li mít k tomu ještě příležitost. Rambo přechal křovím, co mu síly stačily a cítil, že se mu tělo chvěje strachem. Každou chvíli může drak vypláznout svůj ohnivý jazyk. I když ho plameny hned nenajdou, Jašin může založit v pralese tolik požárů, že ho ohněm dokonale obklíčí. Oheň už si najde jeho stopu a pronásledovatelé rovněž...

Náhle se jeho úkryt začal sám od sebe rozpadat. Bujnou vegetací se rozjasňovalo. Slunce se snadno prodíralo svými paprsky do džungle.

Můj Bože - vznikla tu nová planina. Prve si ji tu Jašin asi vypálil.

Vrtulník ho nesmí za žádných okolností dosáhnout na otevřeném prostoru.

Dal se vlevo. Utikal mezi jednotlivými stromy a mřil stále kupředu. Ted' tomu ale nerozuměl. Proč se na něho vrtulník nevrhl? Lepší příležitost už bude sotva mít. Ale vrtulník se zastavil na místě.

Že by mu také došla munice? Riskoval. Vrhel zoufalý pohled nazpátek. Hučící Huey se dunivě přibližoval. Ale pořád ještě drak nezačal chrlit plameny.

Takže opravdu asi neměl munici? Místo toho poslouchal Rambo rachot malého palubního děla.

A pak spatřil, jak se z otevřeného dna vrtulníku odpoutaly dva předměty. Dvě dlouhé kovové trubice. Nesměřovaly přímo k zemi, ale ještě chvíli zachovávaly směr letu helikoptéry. Pak teprve dopadly na zem.

Tohle bylo horší, než drak, chrlící oheň.

Napalm.

Rambo uháněl zoufale dál. Plíce mu přímo hořely, nohy ho nesly už jen s posledním vypětím a přece musel ještě přidat. Pak se před ním začalo cosi lesknout. Blesk, který jakoby vibroval zprava doleva. Za sebou zaslechl, že obě tuby vybuchly, už se ozvala příšerná exploze a ohnivé prsty zachvacovaly vše. Hned plameny šlehalo do výše dvaceti metrů a postupně požíraly džungli kolem sebe. Pálily všechno živé.

Rambo za chvíli cítil ten odporný nasládlý zápach spálené bílkoviny, hořícího dřeva i zeleně. Na záda se mu valila super žhavá vlna a přesto, že mu svítilo slunce kolmo nad hlavu, spatřil před sebou vlastní protáhlý stín.

A i když mu plameny už málem olizovaly záda, řítily se, podporován napalмовou tlakovou vlnou, bezhlavě vpřed.

K těm bleskům, které prve viděl vibrovat mezi stromy.

Malý vodopád. Blýskal se a zářil, jak na něj dopadaly sluneční paprsky. Vodopád dost silný, aby vytvořil malé jezírko, do něhož se Rambo okamžitě vrhl a ihned pocítil zázračný účinek studené vody, která mu ochlazovala rozpálená záda. Mával divoce rukama nohama, tloukl jimi kolem sebe, co nejčastěji se ukrýval za padající clonou vody a potápěl se, aby unikl dosahu plamenů, které všude kolem plály s neztenčeným žářem. Když se odrazil nohama ode dna a putoval opět vzhůru a pod vodou se podíval dolů, spatřil, že napalm barví svou silou dno na oranžovo.

To jezírko mezi dvěma průrvami, kudy se hnala voda, vytvářejíc říční proud, neznamenal nějaké idylické koupání. Tok byl prudký, strhával ho, mlátil jím o balvany, každé vynoření za vodní clonou znamenalo rychle se nadechnout a honem zase pod vodu. Čím hlouběji, tím lépe. Už sotva dýchal, plíce měl na prasknutí.

Řeka se řítila po dalších drobných vodopádech dolů do údolí.

Chvilí byl její proud klidnější, ale už zase klesala náhle a prudce po jezu z přirozeně navršených balvanů. Rambo plaval v jejím proudu, jakoby hrál jakousi námořnickou zábavnou hru, i když poněkud bláznivou i bolestivou. Byl jako kulečnicková koule. Když se mu zdálo, že plameny nahoře zeslábly a také už byl téměř u konce s dechem, vynořil se na povrch.

Řeka ho nesla dál. A pak voda náhle zmizela. Žaludek se mu zvedal, jak tělo padalo. Ozařovaly je sluneční paprsky, plíce se mu plnily zase kyslíkem. Letěl prostorem a tam dole pod sebou slyšel bouřlivý šum, který každý zlomek sekundy sílil. Další prudký a vysoký vodopád. Náhle mu šumělo v uších, hlava se chtěla rozskočit, tělo se ponořilo do vodního sloupce a řítilo se až na dno toho velkého vodopádu. Když dopadl na hladinu - bylo to náhlé a překvapující - bezděčně polkl vodu. Kašlal, dusil se, až se mu povedlo odrazit se nohama od skalnatého podloží dna. O vlas unikl smrtelnému nárazu hlavou na balvan. Konečně se mu podařilo vyplavat a zalapat po vzduchu.

Vytřel si vodu z očí a zděšeně se podíval vzhůru, kde na hraně příkrého srázu zuřil požár.

Vrtulník se tam zmítal, připraven k novému útoku.

Kulky ze střílejšího M-60 narážely na okolní skály, drtily je a úlomky spolu s olovem padaly do zpěněné tůně.

A drak, plivající oheň? Skutečně mu došla munice? Ne. Už zase vyplazoval smrtící jazyk. Rambo se přímo zoufale nadechl a ponořil se skoro ke dnu vířící vodní nádrže pod divokým vodopádem.

13.

Jašin pozoroval, jak vrtulník poklesl, když se přiblížil k vodopádu a jak vodní tříšť doráží na plexisklo Hueye. Když přešel jazykem své horní přeražené zuby, zase mu zdálo, jakoby olizoval rozdrcené sklo. Opět vši silou přitiskl palec na knoflík draka a díval se, jak se voda pod hladinou tůň pod účinkem plamenů začíná doslova vařit. Dělostřelec - jeden ze dvou doprovázejících vojáků - zase začal hladinu ostřelovat. Nejraději by Jašin k tomu všemu vytáhl svůj služební revolver a střílel by tam i z něj. A navíc by se dolů vymočil.

Konečně přestal mačkat spoušť plamenometu. Také M-60 zmlkl. Voda ve skalní prohlubni se uklidnila, pěnila se pouze nárazy vodních spoust z horní části vodopádu. Jašin se snesl blíž.

"Vidíte jeho mrtvolu?" křičel na dva vojáky, které vzal s sebou do Hueye, aby mu pomáhali.

Ted' vyhlíželi z obou stran, ale neodpovídali.

"Vodní vír ho přece musí vynést na hladinu." Ozvalo se konečně.

A možná taky ne, myslel si Jašin. Spodní proudy mohly docela dobře Američanovu mrtvolu stáhnout někam do hlubin a tam třeba uvízla mezi balvany.

"A co krev? Krvavé skvrny, vidíte nějaké?" Neviděli žádné a on také ne.

Američan to přece nemohl přežít! Krve se třeba zmocnil proud a odnesl skvrny tak rychle, že to ze své výše nemohli ani zpozorovat.

Klesal níže. Musí se podívat zblízka.

"Vy," zařval na jednoho z těch vojáků, který tuhle helikoptéru jindy řídil. "Vemte to chvíli za mne. Já se musím průzorem podívat dolů sám." Voják si přešel na pilotní sedadlo a Jašin se odvalil dozadu k levému výhledu a upřeně se díval na tryskající, vzdouvající se vodu, tříštící se o kameny a prudce pěnicí.

Krev nikde.

"Níže!" Pilot poslechl.

Voda se přímo vařila hned pod nimi. Jašin doslova studoval zpěněnou hladinu.

Byl tak blízko, že vodní tříšť opět zamlžovala Hueye a spodek helikoptéry se skoro dotýkal hladiny.

"Nemá to smysl," říkal si Jašin. Jenom se sami vystavujeme nebezpečí.

Mrtvola nemohla vyplavat tady, pochopil, když sledoval valící se vlny. Musí být mnohem níž po proudu té řeky. Proto ani tady nemohly být stopy krve. Ty musí být jinde.

Kývl na pilota a křikl: "Leťte trochu výš a sledujte tok řeky." Pilot přijal rozkaz s ulehčením a splnil ho. Také voják, který seděl u druhého výhledu vedle Jašina si hlasitě oddechl, když helikoptéra začala zvolna stoupat.

Pilot se přitiskl pevně do svého křesla a snažil se udržet rovnováhu, když se ted' vrtulník nakláněl do strany.

Jašin pilota seřval: "Co je to s vámi, hrome?" "Turbulence. Vzdušný vír. Od vodopádu!" Helikoptéra se zase nebezpečně naklonila. A znovu na tutéž stranu.

"Stabilizujte tu bednu, ksakru!" "Snažím se. Ten vítr je - - -" Jašin se vztekle ohlédl na vojáka, který seděl zády k němu a ještě před chvílí se zoufale držel okraje okna.

Ale ten voják tam nebyl.

Jašin pouze zahlédl jeho uniformu, když se muž řítíl do hlubin.

A v té chvíli Američan, promočený a zaoilejovaný, spatřil helikoptéru a probodl ji pohledem skrz naskrz.

Ted' už Jašin věděl, proč se vrtulník dvakrát tak strašně naklonil do strany. Zachytil se o jeden z těch převisů kolem vodopádu. Uvázl. A právě na tom převisu našel útočiště Američan.

Jakmile začala helikoptéra stoupat, odrazil se Rambo a naskočil do stejného otvoru, jímž vypadl před chvílí Jašinův muž. Zachytil se pevně okraje, vymrštil se a byl uvnitř.

Jašin bez váhání sáhl po revolveru.

Jenže Američan se už řítíl kabinou, chytil ho za zápěstí, takže nebyl schopen namířit správným směrem. Oba se ted' zmítali jako v groteskním tanci, poskakovali kupředu a dozadu, do stran. Jašin se sápal po tváři svého soka a snažil se mu píchat do očí. Hned jeden, hned druhý se nebezpečně přibližovali k otevřenému otvoru helikoptéry. Jašin právě zachytil Američanův úder a hned šel po něm, aby využil malého zakolísání protivníka. Ale ten rychle ukročil, praštil ho do levé ruky tak silně, že Jašinovy prsty povolily sevření a revolver mu z ruky vypadl. Poskočil po podlaze a otevřeným otvorem vyklouzl z vrtulníku. Zmizel kdesi v hlubinách jako prve voják.

Oba muži se však nepouštěli z pevného sevření a na malém prostoru kroužili hned sem a hned tam.

Pak se ovšem vrtulník vychýlil tak prudce, div se neobrátíl. Ale ted' Jašin věděl proč. Pilot se pokusil Američana vyvést z rovnováhy a srazil ho na kolena. Nebyl to špatný nápad. Jen kdyby ji byl před tím neztratil on sám.

Naráželi do sebe, tělo proti tělu, ale i na stěny, kde bylo zařízení na spouštění plamenometu.

Jen s námahou získal Huey opět rovnováhu. Ne tak Jašin. Opět zakolísal a už cítil, že je polovinou těla v otevřeném otvoru vrtulníku.

Stačil malý pohled dolů a viděl, že se vznáší nad korunami stromů, které lemovaly řeku. Vítr mu rval kusy uniformy.

Držel se jako kličtě okraje rámu. A pak najednou zařval jako vzteklé zvíře, švihl celým tělem a byl zpátky v nitru Hueye.

Tentokrát se stroj naklonil na druhou stranu tak prudce, že se zapotácel Američan. Navíc mu v té chvíli rozběhnutý Jašin zasadil takovou ránu do prsou, že Američan proletěl otevřeným otvorem vrtulníku na své straně.

14.

Rambo po svém pádu rychle hrábl po prvním předmětu, který se mu objevil po ruce. Když proletěl dveřmi helikoptéry, zachytil hlavěň palubního děla M-60, namontovaného hned vedle dveří, takže vyčnívala do prostoru. Když uchopil oba držáky, dělo se pod jeho vahou otočilo a ted' mířilo do nitra vrtulníku, zatímco Rambo visel v prostoru nad

vrcholky stromů. Přímě vlál ve vzduchu, jak se hlaveň pohybovala sem a tam.

S triumfálním výkřikem se na něho nyní Rus vyřítil.

Jenže Rambo se dokázal pustit jednou rukou držáku a vytáhl pojistku palubního děla, umístěnou v bezprostřední blízkosti. Dělo tak bylo připraveno k výstřelu a mířilo přímo do místa, kde Jašin stál.

A tak zavěšen ve vzduchu, roztrášen vzdušným vírem vrtule, bleskurychle stiskl spoušť děla a z bezprostřední blízkosti vypálil.

Hluk výstřelu byl silnější než řev motorů a skučení větru, jehož nárazy dopadaly na kabinu Hueye.

Byla to náhoda nebo osud. Střela prolétla druhým otevřeným otvorem helikoptéry a Jašina vzala s sebou. Byla to krvavá dráha do věčnosti.

Za CO, pomyslel si.

Za CO.

A Rus zmizel kdesi mezi stromy pralesa.

Ale už v příštím okamžiku Rambo pocítil, jak vrtulník zuřivě klesá, jak se nebezpečně blíží ke korunám stromů. Pilot se zřejmě rozhodl, že ho z jeho místa setřese, že ho větvemi srazí. Rambo už měl zase obě ruce na držácích děla a vzepřel se na nich tak, že dosáhl na rám otevřené výpuště. A stejně jako prve Rus, i on se nyní prudkým pohybem katapultoval dovnitř.

Vztekle vytáhl svůj nůž.

Vyřítil se na pilota...

... a přiložil mu ostří nože k vazu.

"Dám vám šanci," řekl. "Můžete vyskočit, chcete-li. Nebo -" Pohyb nože říkal vše.

Pilot nabídku přijal. Zvolil první možnost.

Pečlivě se vyhnul noži a vycouval k otevřeným dveřím vrtulníku.

Zoufale vykřikl a vypadl ven.

Helikoptéra se nebezpečně naklonila na stranu, ale Rambo už seděl v pilotním křesle a pevně uchopil řídicí páku.

15.

"Tak to by bylo." Až na generátor bylo všechno naloženo.

"Přidejte tam i vysílačku," nařizoval Murdock.

Prázdný hangár vyvolával takovou ozvěnu, že stokrát zesílil každý zvuk. Venku v plném slunci stály tryskáč Peregrine Jet a vrtulník Agusta, oba naloženy k prasknutí a oba připraveny ke startu.

Pro to, co ještě zbývalo, povolali další dva pomocné vrtulníky. Lidé tu teď stáli, připraveni nastoupit.

Jenže technik, který měl vysílačku na starosti, si přitiskl sluchátka těsněji k uším a zvedl ruku, jako by si chtěl zjednat ticho. Měl cosi na srdci.

"Řekl jsem, že máte to rádio rozebrat," zlobil se Murdock.

Když Trautman - který byl stále ještě uvnitř hangáru pod dohledem stráže - spatřil fascinovaný pohled technika, rychle ožil a bleskla v něm nová naděje.

"Myslím, že tohle si určitě poslechnete,..." řekl technik.

"Ach," vydechl Murdock s úlevou. "Je mrtev." "Rozhodně ne, pane. Právě jsem zachytil zcela zmatené hlášení sovětského důstojníka z tábora. Pilot vrtulníku už mu nepodává zprávy a před chvílí vyslovil domněnku, že se asi zřítí." "Před chvílí... a co dál? Něco se změnilo?" "Ano, pane. Teď. Sovětský důstojník právě oznámil, že vrtulník byl pravděpodobně zabit. Unesen." "Opakujte to!" "Rambo. Vypadá to tak, že ho unesl on." "Všemohoucí Bože, to přece nemůže být pravda!" "Dobrá. Podle Sovětů to tak má být. Alespoň začali volat o pomoc..." Trautman si neodpustil pošklebek. Technik pokračoval.

"On začal z toho vrtulníku střílet na tábor." Murdock stál na místě a koukal před sebe jako vyšinutý.

"Já jsem vám to přece říkal," zapojil se zase Trautman. "Ten chlapec má ohromné nápady." Murdock si povzdechl a pomalu se sunul k naloženému Peregrinu a Agustě. Do dvou dalších vrtulníků snášeli teď muži zbytek výbavy základny.

"Rozkaz všem!" skoro vykřikl Murdock. Jeho hlas se nesl prázdným hangárem, nabýval na síle a dostával děsivý tón.

"Vrtulníky opět vyložte! Všechno tady zase dejte do pořádku, jak to bylo!" "Cože?" stanul na prahu hangáru mladší důstojník s nechápavým výrazem v očích.

Ericson a Doyle se na sebe naopak podívali chápavě.

"Tak, řekl jsem. Všechno nainstalovat, všechno zpátky," opakoval Murdock nakvašeně. "Tahle posraná mise ještě neskončila."

16.

Když se rozptýlil mlžný opar, jak v horkém dni vlhce dýchala džungle, rozeznával už Rambo přes sklo kabiny Hueye obrysy tábora.

Palec neodolatelně vábilo tlačítko, jímž se spouštěl drak. Ohnivý jazyk se vyplázl z břicha vrtulníku. Levá z obou strážních věží se rozpustila i s liánami do temného mraku a kolem ještě poletovaly zuhelnatělé třísky. Hřmící ohnivý dech draka se vznášel nad údolím.

Otočil Hueye. Drak opět vyplázl jazyk. Oranžový žár sežehl strážní věž vpravo. Rambův hněv se nijak netenčil.

Nespouštěl palec z tlačítka. Strážní zvedli své zbraně. Baráky na pravé straně přestaly existovat. Prostřední, kde ho mučili, se rozlétl v ohnivém výbuchu.

Pak zničil strážní budku u vstupní brány. Tři vojáci, kteří se běželi schovat za nákladní auto, doslova vylétli do vzduchu

spolu s vozidlem.

Karosérii to roztrhalo jako staniol. Rudá pára a cáry uniform se vznášely v prostoru.

Ano! Chtěl to všechno vykřičet! Ano! Snad také skutečně křičel, snad to byly výkřiky, které se nesly tamodtud zdola a on byl přesvědčen, že je slyší. Přitom měl hlasivky napjaté k prasknutí a ústa zlostně stažená.

Zničil baráky na levé straně, kde byl kdysi sám v zajetí. Přímou je vymazal z povrchu země.

Ano! Střílel a nedokázal se zastavit. Dračí plameny pohlcovaly všechno kolem. Všechno! Snad se konečně zbaví svých děsivých snů, svých nočních můr, když tu všechno zničí.

Od základu a jednou provždy.

Ale na druhé straně, to přece vůbec neexistuje. Copak to není tak, jak ho kdysi učil jeho domorodý učitel? Cesta

Zenbuddhismu? Ale proč mu je tak dobře, když ničí to, co vůbec není? Protože to nebylo úplné a dokonalé? Ne.

Protože se mu z toho všeho dělalo špatně. Nejdřív ta věc v americkém městečku v horách. Ten posera policajt. A pak ti mizerové, co ho tu mučili. A pak Murdock, který ho nechal na holičkách. A že musela umřít CO.

Snesl se s Hueyem na zem. Když vypnul motor vrtulníku, vyřít se ven z kabiny a vyjmul M-60 z podpěry. Bez ohledu na tíži té zbraně ji uchopil, hodil si přes prsa pás s náboji a rozběhl se, hnán trýzní i vedrem. Ozdoben liánami, větvemi, listím, krví a potem, s očima blýskajícíma se jako výstřel z ohnivého draka, začal pálit kolem sebe z M-60. Na vše, co ušetřily plameny.

Střílel na všechno, co mělo něco společného s válkou a uniformami.

Střílel a střílel...

Zabíjel a zabíjel...

A všechno skončilo. Vše bylo konečně pryč.

17.

Kromě praskání ohně bylo všude v táboře mrtvé ticho.

Vyčerpán šel teď usedajícím kouřem, přes rameno složenou těžkou zbraň, jakou je pro jedince M-60. Mohl s ní pohybovat dopředu i dozadu. Směřoval k jeskyni za táborem.

Odkudsi vyskočil poděšený voják a běžel - neozbrojený - do džungle. Rambo ho ignoroval.

Jiný voják na něho vystřelil, ukrývá se za stromem. Rambo mu věnoval pár kulek, které se odrážely od skály a úlomky kamene stačily odvážlivce samy zahnat na útěk.

A nyní už stál Rambo před bambusovou mříží, kde se zastavil hustý kouř ze spáleného tábora. Za ní byli uvěznění američtí zajatci.

Před zajatci stál sovětský důstojník Podovskij, v ruce třímal, pistoli a mířil na zbědované Američany. Zaznamenal Rambův příchod.

"Řekl bych, že teď je stav nerozhodný," řekl Podovskij anglicky. Ačkoliv se snažil mluvit klidně a se sebedůvěrou, jeho tvář byla bílá jako papír.

A hlas se mu třásl.

Rambo pokročil blíže.

"Jestli po mně střelíte, stisknu spoušť třeba ve smrti a jeden z těchto mužů zemře současně se mnou." Rambo přistoupil ještě blíž.

"Doufám, že jste neuspořádal tohle divadlo jen proto, aby musel jeden z vašich lidí pár minut před osvobozením zemřít?" "Nebavte se s ním a riskněte to. Zastřelte toho zkurvysyna," mumlal Banks z bambusové ohrady.

Ramba ta slova potěšila. Už se bál, jestli Bankse nezastřelili za trest, protože byl spoluzodpovědný za Rambův útěk.

Teď tedy ví, že je tady.

"Chci jenom váš slib, vaše slovo, že mě necháte jít," navrhoval Podovskij. "Můj život za život jednoho z těchto mužů."

Rambo došel až těsně k němu a Podovskij se roztřásl.

"Vyhrál jste!" křičel Sovět. "To vám nestačí?" Pak se Rus nečekaně otočil, aby na Ramba vystřelil. Z bambusové mříže se však náhle vynořila bleskově čísi ruka a strhla Podovského zápěstí. Ta ruka už byla jen kost a kůže. Jakoby patřila mrtvému, který vstal z hrobu, aby se pomstil. Vlastně ta kostnatá ruka neměla vůbec sílu a přesto se pevně ovinula kolem Rusova zápěstí. A to stačilo. Zbraň už nemířila na Ramba, který hned srazil pěstí Podovského tak, že padl jako kus dřeva.

Důstojník vykřikl, když mu vypadla pistole.

Také Rambo hodil na zem svou M-60, chytil Rusa a přes jeho zoufalý odpor ho odnesl k třicet yardů vzdálené jámě, naplněné bahnem, kde ho mučili na kříži. Uchopil ho za ruku a za nohu a zvedl ho do výše.

"Ne!" Nadhodil si ho až nad hlavu.

Mrštil jím do smrduté jámy. Podovskij řval, když se potápěl do bezedného bahna.

A to se nad ním zavřelo.

18.

Technici i vojáci, všechno bylo na nohou, aby se splnil Murdockův rozkaz. Nainstalovat zpátky celé zařízení. Hangár byl naplněn nezvyklou čínorodostí.

"Na to ostatní tak nepospíchám," nařizoval Murdock.

"Především koukejte, ať stojí zase radar a funguje monitor." S podivem to pozoroval Trautman, který Murdockovo náhlé čelemvzad nemohl hned pochopit.

Nejdřív nechal Ramba na holičkách, pak se ze všech sil snažil, aby tady Rambo padl a teď dělá naopak všechno, aby ho zachránil a odvezl ho zpátky.

"Vyklidte Agustu!" pokračoval Murdock v udílení rozkazů.

"Ericson! Doyle! Postarejte se o zbraně!" Najednou navštívila Trautmana zlá předtucha. Murdock mohl mít ke svému jednání ještě jiný důvod. Zcela opačný motiv. Ne, že by chtěl Rambovi pomoci, zachránit ho a odvézt domů, ale - - - Ne. To není možné. Něco takového by Trautman nepřipustil.

19.

Rambo namířil hlaveň své M-60 tak, aby střela směřovala ven a nemohla ohrozit muže uvnitř. Pak odstřelil zámky vnitřní bambusové mříže, vyrazil ji a jediným trhnutím překážku odstranil.

Zajatci se na něho dívali jako u vidění, neschopni pohybu.

"Rychleji, lidi, pohněte se, pro Krista!" volal Banks.

Těm zajatcům, kteří se sami nedokázali postavit na nohy, Banks pomáhal. Rambo vynesl z jeskyně muže, sužovaného malárií.

Snažili se to místo opustit co nejrychleji, ale pohled na ně byl žalostný. Spíš se potáceli, než běželi. Když jeden z nich vrávoral tak, že by byl upadl, Banks ho zachytil a pomohl mu udržet se na nohou.

A pak se konečně dostali až k Hueyi. Jenže se pořád necítili dost bezpeční. Z ohořelých trosek baráků zahájil jeden ze zraněných vietnamských vojáků palbu a zasáhl krajního zajatce do boku. Banks zvedl ze země odhozenou AK-47 a bez váhání odpověděl. V očích měl smrt.

Rambovi stačil pohled na běsnícího muže a pochopil, že i Banks bude mít ještě dlouho problémy s nočními můrami, s těmi děsivými sny.

A ostatní zajatci zřejmě také.

Tahle prokletá válka prostě nepustí člověka ze spárů, dokud konečně někde neumře.

Když zajatci nastoupili do kabiny Hueye, přitiskli se těsně jeden k druhému. Nakonec zvedl Rambo i zraněného a usadil ho na palubě vrtulníku. Upevnil M-60 zpět do podstavce a začal s kontrolou helikoptéry. Všechno v pořádku, motor naskočil, rotory se začaly otáčet Rambo kontroloval sluchem jejich chod. A pak zaslechl jiný, nezvyklý zvuk. Byl slabý a sotva slyšitelný.

Přesto jej vnímal docela zřetelně. A když se otočil, bylo mu jasné, odkud přichází. Tváře těch mužů byly vlhké od slz a to, co slyšel, byl tichý pláč.

Zaťal pevně zuby nebo by se rozplakal s nimi.

Když se opět otočil k přístrojové desce, pustil motory na plné obrátky.

A udělal dobře. Tahle prokletá válka snad nikdy neskončí. Srdce se mu stáhlo - - - Za ním, osvětlenou slunečními paprsky, spatřil siluetu silného sovětského vrtulníku MIL MI-24.

Slovo "silný" není ani dost výstižné. Ta věc i na značnou vzdálenost budila hrůzu, i jen jako silueta. Byl to kříženec helikoptéry a letadla. Vypadal jako okřídlený železniční vagon.

Nestačilo, že měl rotory, ale měl i křídla. A pod křídly byl zavěšen celý arsenál zbraní, vše, nač si voják mohl pomyslet. Děla, rakety, řiditelné střely. Už pohled na to všechno budil strach.

A toto monstrum se s neuvěřitelnou grácií teď snášelo na ně.

Rambo zvedl Hueye do výšky a zamířil k okraji džungle. V té chvíli druhý vrtulník začal střílet. Vpravo od Hueye vyletovaly do vzduchu hned celé gejzíry bombardované země.

Přeložený Huey, s tolika zajatci na palubě, se jen s obtížemi udržoval těsně nad korunami stromů, kam jej Rambo v poslední chvíli strhl, aby se vyhnul střelám palubních děl. Zajatci se tiskli k sobě, jak jen to bylo možné. Pak si Rambo uvědomil, že sovětské monstrum udělalo veliký oblouk a znovu se chystá naletět přímo na jejich stroj. Udělal úhybný manévr doprava. Když kolem něho začaly explodovat větve, létaly vzduchem celé vrcholky stromů.

Rambo se otočil a zahlédl Bankse, jak stojí u M-60 a opětuje palbu. Namířil hlaveň dozadu a střílel ostošest.

Horizont jakoby se naklonil. To byl další Rambův úskok. Vedl vrtulník rychle dolů. Slétl tak nízko, že spodní anténa kosila špičky stromů.

Také sovětský bojový vrtulník se naklonil na stranu.

Kombinace rotorů a křídel mu umožňovala - přes jeho rozměrnost - na poměrně malé ploše manévrovat velmi operativně. Byl dvojnásobný než Huey a přesto se dokázal vracet skoro stejně rychle.

Měl také v motorech dvojnásobnou sílu. A teď se přibližoval stále víc.

Rambo napjatě hleděl na koruny stromů, když přes ně přeletěl rychlostí stodvacet mil za hodinu. Vrtulník se kýval, klesal a stoupal, měnil směr tak rychle, že zajatci naráželi zděšeně na stěny kabiny.

Dvě rakety zasvištěly těsně kolem nich, a krátce na to nad džunglí explodovaly. Když se sovětský vrtulník opět vzdálil, aby na ně nalezl větším obloukem, spatřil Rambo řeku, která se klikatila jako had pralesem. Spustil se tedy níž a sledoval její tok. Břehy na obou stranách vytvořily zalesněný kaňon, tak úzký, kam se mohl nepřátelský vrtulník jen těžko se svými rozměry dostat.

Ale i Hueyi tu bylo zatraceně těsně, když Rambo začal uskutečňovat svůj záměr. Co má být, má být, pomyslel si a přitlačil helikoptéru tak těsně nad vodní hladinu, že přímo cítil, jak bahnitá voda stíká zdola na břicho vrtulníku. Ale podařilo se mu podletět rozložitě větve stromu, který se skláněl nad řekou.

Další dvě rakety je minuly tak těsně, jakoby se jim třely o stěny. Jedna vybuchla na silném stromě, druhá ve vodě.

Když Rambo prolétal místem exploze, hodila vzduchová vlna helikoptérou opět stranou a její stěny zalil gejzír, který vytryskl z řeky.

A řeka se dál klikatila džunglí. Rambo řídil s takovým soustředěním, až se zdálo, že překážky dovede vycítit jakýmsi šestým smyslem. Klesal, stoupal, uhýbal.

Náhle napravo od nich džungle přímo explodovala. Náraz vzdušné vlny jakoby je hodil o kus zpět. Střepiny šrapnelu,

který tam vybuchl, prorazily plexisklo kabiny. Drobné střípky se zavrtávaly Rambovi do prsou a do ramene. Zdálo se mu, že má zlomenou paži.

Také za ním sténal zajatec, kterého úlomek bolestně poranil.

Huey se rozechvíval. Stále hůř se dal ovládat. Rychlost zřetelně klesala.

Jsme hotovi, pomyslel si Rambo. Stačí jedna raketa v blízkosti... a ...

Co znamená "v blízkosti?" Huey se teď ploužil tak pomalu, že by Rusům nemohlo dělat potíže poslat ho jednou náloží k zemi. Ještě deset sekund, možná jen pět, a pak - - - Rambo ještě snížil rychlost a rozhoupal stroj tak, aby působil dojem, že nad ním ztratil vládu. A když se pak přiblížili k soutěsce na místo, kde větve pobřežních stromů vytvořily nad řekou nepropustný strop, spustil Rambo vrtulník kolmo dolů.

"Banksi!" zařval dozadu. "Poohlídněte se tam po nábojích do draka." "Vy si chcete na tu věc vypálit malý ohňostroj?"

"Ne. Chci nad sebou zapálit kousek džungle, rozumíte?" "Jo, ale----" "Tak nabíjejte!" Plameny vyrazí mezi větvemi a listím, zapálí je, k nebi bude stoupat kouř. Rambo měl připravenou léčku. Chtěl, aby si sovětský pilot myslel, že jejich stroj vzplál pod listnatou střechou, že havarovali.

Bude chvíli čekat, jestli se vynoří ze zeleného tunelu. A pak pro jistotu tam, odkud stoupá dým, shodí několik raket. On se mezitím posune - a pak vyrazí.

Sedm, začal Rambo počítat.

Popojel s Hueym kupředu.

Šest.

Obrátil se dozadu a zavolal: "Držte se pevně!" Pět.

Spustil motory tak, aby vydávaly co největší kravál.

Čtyři.

Ruce ho bolely, až mu okolo očí vystoupil krvavý pot.

Tři.

Položil palec na spouštěč plamenometu.

Dva.

Jedna.

Turbíny Hueye se rozeřvaly na plné obrátky a stroj vyrazil prudce dopředu. Rambo si představil vůz Formule I s širokými koly, jak startuje, až se zvedá prach a od pneumatik se kouří. Když vrtulník náhle vyrazil zpod listnatého stropu, žaludek se mu tiskl na páteř, pak klesl do podbřišku, protože helikoptéra vyrazila jako střela vzhůru. V zoufalé naději vytáhl z motorů co se dalo. Huey si povzdychl a znovu prudce povyskočil, takže byl náhle se sovětským monstrem v jedné rovině. Dokonce tak blízko, že Rambo četl na tváři ruského pilota překvapení, zděšení a strach.

Rambo stiskl spouštěč ohnivého draka.

Záblesk. Hrom. A nebe explodovalo.

20.

"Osamělý vlk volá Vlíčí doupě... Osamělý vlk volá vlčí doupě.

Slyšíte mě? Ohlaste se. Přepínám." Murdock nařídil, aby se všechna hlášení nyní přepnula na zesilovač místo do sluchátek.

Zděšeně se zarazil, když slyšel ten hlas.

Rambův hlas.

Vyčerpaný, ukřivděný, ale jeho.

"Odpovězte mu," přikázal Murdock.

"Slyším vás, Osamělý vlku," říkal do mikrofону technik.

"Přijímám." "Připravte pro - - -" bolestně se nadechl. "Připravte všechno potřebné pro nouzové přistání. Přicházím s - - -" znovu těžce zalapal po dechu. Byl to spíš sten. - - - "přicházím s našimi válečnými zajatci... Končím." Muži, kteří byli shromážděni kolem přijímače se vyčkávací podívali na Murdocka. Když pořad nic neříkal, dostaly jejich tváře bezradný výraz. Pár okolostojících začalo bezmocně přecházet kolem. Murdock se na ně zpytavě zadíval a pak rozpačitě rozkázal: "Řekněte mu," chvíli přemýšlel "řekněte mu, že jsme připraveni.

Přistání povolují... Na uvítanou chystáme slavnostní ohňostroj." Kdosi najednou vítězně zahalekal a jeho nadšení nakazilo ostatní. Za hlasitého povykování se muži rozběhli pro lékárničky, nosítka, hasící přístroje a protipožární pěnu. Řvali tak, že si Murdock připadal, jako když jeho univerzitní tým vyhrál fotbalový šampionát.

Během chvíle se hangár vyprázdnil.

Zůstal tam s Murdockem jen technik, obsluhující vysílačku, Ericson a Doyle. I strážě si přestaly všimnat Trautmana, který byl náhle volný.

"No, to je malér," zamžikal Murdock. "Co chtěl, to má mít.

Dostane doprovod. Leťte mu naproti a sledujte ho." "Souhlas, pane. Ale budeme muset ještě chvíli počkat." Ericson pohlédl na stínítko radaru. "Uvidíme, odkud přiletí," zamrkal. "A už ho tu máme," a pak se podívil, až se mu na čele vytvořily varhánky. "Ale letí zatraceně pomalu. Na jeho místě bych koukal odtamtud zmizet, jak by to šlo nejrychleji. To znamená, že jeho vrtulník nebude zrovna v pořádku." "Tím větší důvod, abychom mu letěli naproti a doprovodili ho sem," dodal Doyle.

Technik ve vysílačce zase spustil. Tentokrát pro jiného adresáta: "Američtí váleční zajatci! Zase pocít'uji vlasteneckou hrdost.

Cítím se stejně jako ve třiasedmdesátém, kdy se vracela domů jiná skupina našich zajatců..." "Ouha," pravil Murdock.

"Je po válce a přece válka neskončila."

21.

"Hvězdné války," řekl Rambo, aby trochu zapomněl na svou bolest. "Až se vrátíte do Států, půjdete na to aspoň šestkrát. Jsou lidé, kteří to viděli dvacetkrát." Zajatci se teď kolem něho semkli plni zvědavosti.

"Skywalker?" zeptal se Banks.

"Jo," odpověděl Rambo a sykl bolestí. Už jen těžko dokázal vrtulník kontrolovat. Nejradši by řídící páku někomu svěřil. Jenže komu? "Tehle chlápek s typickou černou helmou... Dart Vader. A měl takový meč... vlastně to nebyl meč... byl to... Hele, tam pod námi je řeka Mekong." A náhle přestaly Hvězdné války zajatce zajímat, chtěli se dozvědět něco víc o tom, co je teď čeká.

"A tam vzadu," zeptal se Banks, "je to..." "Ano, Thajsko," odpověděl unaveně Rambo.

"A ještě dál?..." "Domov." To slovo zaplnilo prostory Hueye náhlým tichem.

"Domov," povzdechl si jeden z nich. "Všechna ta léta to byla jediná věc, která umožňovala přežít. Vzpomínka na domov..." "A na zmrzlinu," dodal jiný.

"Na pizzu s feferony." "Na hamburgery s kečupem." "Na plechovku Budvaru." "Mému synovi bylo zatím šestnáct.

Snad už si udělal řidičák." "Moje žena. Jestlipak ještě..." "Jaké to doma asi bude?" "Jaké je to asi ve světě?" "Hodně se doma změnilo?" Rambo se zamračil.

"No, co je?" naléhal Banks.

"Nic." Rambo nenašel sílu odpovědět na tuhle otázku. Bylo to na něho příliš. "Domov? Je pořád stejný," lhal statečně. "Staré dobré Spojené státy se nikdy nezmění." "Nemluvte, člověče. Něco se změnit muselo." "Přirozeně.

Něco jo. Například Ronald Reagan se stal prezidentem." "Ronald... Počkej chvíli... snad ne ten filmový herec?"

"Zrovna ten." Přes záchvat bolesti se musel Rambo usmát.

"Hrdina ze 'Dne v údolí smrti'." "Taková huba." "Jo, taky mě to párkrát napadlo." A Rambo se nedovedl donutit, aby jim řekl něco o tom, že Nicaragua nemá daleko k tomu stát se druhým Vietnamem. Nebo že píseň Johna Lenona "Dej šanci míru" se proměnila na finčení zbraněmi. Bylo toho moc. Proklatě moc.

Řeka Mekong pod nimi se zvětšovala a na obzoru se objevil malý bod.

22.

Murdock poslal radiotechnika pryč z hangáru.

"Já to vezmu na chvíli za vás. Mrkněte se na nebe, jak vypadá." A když technik zmizel za dveřmi hangáru, vzal sám do ruky mikrofon.

"Pack Leader volá Hammer. Jakmile překročí vrtulník bez našich výsostných znaků řeku Mekong na thajské území, okamžitě ho sestřelte. Letěte pak na místo, kde se zřítí, odpalte jeho munici a udělejte z něj vrak. Nikdo nesmí přežít.

Opakují: Nikdo nesmí přežít! Rozuměl jste, Hammere?" Šumem frekvence zněl tiše Ericsonův hlas. "Pane, ach... mám tady nějaký problém... dobře jsem neslyšel..." "Co jste říkal? Nemluvte nesmysly! Končím."

23.

"No dobrá, problém to je," řekl Ericson ve vrtulníku. "Mám asi něco v uchu..." V uchu měl hlaveň Trautmanovy M-16. Vzadu v kabině ležel na zemi Doyle v bezvědomí.

Trautman za zmatku na základně proklouzl mezi složené bedny a na poslední chvíli nepozorovaně naskočil za piloty. Když Trautman nasadil hlaveň k Ericsonovu spánku, okamžitě vypnul spojení. "Řekněte mi, Ericson, nechtěl byste raději létat pro nějakou dopravní společnost? Třeba s turisty v jižní Francii?" Před nimi se objevil Rambův Huey a za poškozeným sklem kabiny spatřili jeho tvář. Rambo seděl v pilotním křesle a krvácel.

I Rambo mohl pohlédnout do nitra Agusty 109. Tím si byl Trautman jistý. A taky viděl, jak Trautman drží Ericsona v šachu zbraní.

Podle profesionálního zvyku na sebe zamávali. Trautmanovi se při tom stáhlo hrdlo dojetím.

Rambo, mám vás rád.

24.

Aniž by věnoval pozornost hasící pění na přistávací ploše, zalétl Rambo přímo k hangáru a tam bezpečně dosedl.

Sebral opět z podstavce u držáku M-60, umístil si jej na rameni a vyskočil otevřeným otvorem na spodku kabiny. Hasiči a sanitáři, kteří spěchali k vrtulníku, couvali před jeho divokým výrazem, který nevěstil nic dobrého.

Jen jeden zdravotník vrhl krátký pohled do kabiny, kde ho v prvním okamžiku překvapily celé potoky krve. Až mu to vyrazilo dech.

Rambo ji měl všude. Když šel, nechával za sebou krvavou stopu.

Venku zatím dosedl Agusta.

Když několik vojáků z plochy chtělo na Ramba namířit své pušky, z reproduktorů Agusty se ozval přísný naléhavý hlas. Byl to Trautmanův hlas.

"Ihned odhodte zbraně. Opakují: Ihned odložte zbraně! Je to rozkaz pěkně vykutáleného plukovníka." Rambo se otočil a podíval se otevřenými vraty hangáru ven, kde zastavila Agusta 109 a v jejím průhledu se teď objevil Trautman a mířil palubním kulometem na vojáky.

Trautmanovy oči říkaly vše.

V osmašedesátém strávili spolu příjemné odpoledne v jednom saigonském baru.

Tehdy mu Trautman vyprávěl: "Mám dvě dcery. A jsem šťastný, že to jsou holky. Mám je moc rád. Nade vše. Za nic na světě bych je nevyměnil. Ale kdybych měl syna, chtěl bych, abyste to byl vy." A Rambo mu tehdy odpověděl:

"Můj otec pil a bil mou matku. Byl jsem rád, když jsem šel na vojnu. Mimochodem... kdybych mohl mít jiného otce, pak bych si přál, abyste to byl vy." Nyní si vyměnili pohledy a Rambo porozuměl.

Má důvěru. Má souhlas.

Zamířil svou M-60 hned na počítačové diskety, na radar, na vysílačku, na ostatní zařízení hangáru. Diskety a počítač se rozlétly na kousky. Radarové obrazovky explodovaly. To vše mu přineslo úlevu a uspokojení. Nemohl jinak. Když vykonal své dílo zkázy a zamířil na Murdocka, který se tiskl poděšeně ke zdi hangáru, Rambo postoupil blíž. S planoucíma očima se postavil proti němu. Srdce mu divoce bušilo. "Vý!" oslovil ho. "Vy jste původcem všeho zla. Kvůli takovým krysám, jako jste vy, mě sem poslali poprvé. A teď podruhé. V obou případech jste mě zaskočili a obelhali. Už tehdy, v prvním případě, jste mi nedovolili vyhrát. A nyní jste sám udělal všechno pro to, abych nevyhrál ani tentokrát. Přesto, že jste se o to zasadil, jak jen jste mohl, mně se to přece jen podařilo. Nebo snad ne?" Hlasivky se mu napínaly, až se bál, že prasknou.

"Hej," zvolal zoufale Murdock, natlačený na zeď tak, že už nemohl zpátky ani krůček. "Vy si mě pletete s těmi, kteří vydávají rozkazy. Já jsem jen střední kategorie. Já jsem - - -" " - - - nástroj," doplnil Rambo a zvedl zbraň. "Hnusný, posraný nástroj. A víte, co já s takovým nástrojem udělám?" "Počkejte vteřinu." Murdock zvedl ruce k prosbě.

"Nechte mě teď aspoň jednou..." "Co?" "Nechte mě to všechno vysvětlit..." "Co chcete vysvětlovat? Že takoví mizerové, jako jste vy a politikové, kteří dávají rozkazy vám, by už nikdy žádnou válku nevyvolali, kdyby v ní museli nastavovat vlastní hlavy?" "Dobrá. Jistě. Já si myslím..." Murdock se s hrůzou v očích začal sunout podél zdi do rohu, "...že je to jak říkáte. Hej, je to tak, jak jste to řekl." "Co říkám já, to je tohle!" Rambo zvedl hlavěň, namířil nad Murdocka a stiskl spoušť.

Klik.

A Murdock se podělal.

Žluté výkaly mu stékaly po noze na podlahu, kde stál.

Páchnoucí skvrna se rychle rozšiřovala.

"Mise, pane, byla úspěšně skončena," podal Rambo hlášení stroje vojenským způsobem. "Existuje ještě víc zajatců, najdu je pro vás. A jednou bude přece jen téhle války konec." Rambo sklopil hlavěň k zemi a otočil se, aby pokročil - - - k Trautmanovi.

25.

Stáli mlčky a dívali se navzájem do očí.

"Když jsme byli ve Státech u bran vězení," řekl jeho otec, "ptal jsem se, co byste chtěl. Vzpomenete si, co jste odpověděl?" "Ano. Mohu vám to zopakovat. Aby mi někdo řekl: Byl jsi dobrý, John. Byl jsi dobrý. A aby to taky tak myslel." Rambo se podíval zkroušeně.

"A teď?" zeptal se Trautman.

"Nevím." "Nechtěl byste, abych vám dělal společnost?" "Ano. Rád, ale ..." pomyslel na všechno, co ho potkalo, co musel prodělat, přepadlo ho dojetí, jemuž se nemohl ubránit.

"... ne zrovna teď hned." "Rozumím. Raději vás teď svěřím zdravotníkům. Potřebujete lékařskou pomoc jako sůl. Ale věříte, že..." "... že to všechno opravdu skončilo?" Rambo chvíli váhal, než odpověděl.

"Teď, když jsem podruhé prošel tím peklem?" "Ale tentokrát jste zvítězil. A to vítězství má cenu - - -" Rambo čekal dál.

"- - - druhé medaile za statečnost. Cennější, než byla ta první." "Dejte jim," řekl Rambo a ukázal na skupinku zbědovaných mužů, která to napjatě pozorovala.

"Ale co vy?" "Já? Vzpomínáte si, co jste mě kdysi učil? Ten hlavní trik je - umět přežít..." "A to je všechno?" Ta otázka mu vybavila podobnou, kterou nedávno vyslovila CO.

CO.

"To je všechno," řekl Rambo. "Co by jinak mělo být?" V pozadí se na něho usmál Banks a vztyčil uzněle palec.

"Hej, člověče, byl jste dobrý. Moc dobrý."